

Андерш
дe лa Мoтe

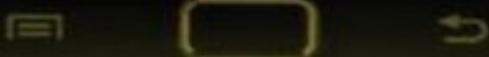
ТРЪПКАТА

Внимание!

Ще продължиш ли играта?

Не

Да

ciela

АНДЕРШ ДЕ ЛА МОТЕ

ТРЪПКАТА

Превод: Любомир Гиздов

chitanka.info

Богат и свободен, НР може да прави каквото си иска, но усеща, че всички скъпоструващи удоволствия са нищо пред тръпката от Играта — шеметните мисии, адреналинът и напрежението са били дълго време като дрога за него. Параноята и проблемите със съня са също негови спътници, а скоро се оказва забъркан в поредната голяма каша. Заподозрян в убийство, при това в Дубай, той усеща, че пипалата на политическата конспирация, чиито бегли очертания започна да разкрива в първата книга, се пристягат около врата му.

Завърнал се в Швеция, НР попада на следа, водеща до могъща ИТ компания, специализирана в контролиране на интернет трафика, защита на онлайн репутацията на популярни компании и дори насилиствено смълчаване на неудобни за силните на деня гласове. Внедрявайки се под чужда самоличност, младежът бързо разбира, че е на една ръка разстояние от огромно разкритие. Играта продължава...

Сензационната шведска трилогия „Game, Buzz, Bubble“ най-сетне излиза на български език! Сравнявана неслучайно с „Милениум“ на Стиг Ларшон, експлозивната смес от екшън и социална критика е насочена към всички пристрастени към мобилните си телефони, социалните мрежи и гледането на клипчета в YouTube. Българският превод следва плътно духа на оригинала, написан на уличен шведски, изпъстрен с много английски думи и изрази, вече станали неделима част от речника на младите.

BUZZ [BAZ]

Напускам, измъквам се от настоящата ситуация.

Нещо, което създава вълнение, въодушевление или тръпка.

Прилив на или усещане за енергия, вълнение, възбуда или леко опиянение.

Глаголът, използван при публикуването на нещо (главно в Google buzz).

Подрязвам, режа, бръсна, кърцвам, премахвам, кося.

Метод за незабавно привличане на внимание.

Бивам прекомерно и ненужно агресивен.

Продължителен жужаш звук като от пчели; неясно бъбрене като от разговор на тих глас.

Шепот; слух или сведение, разпространено тайно или предпазливо.

Обаждам се на някого.

www.wiktionary.com

www.dictionary.com

www.urbandictionary.com

Удивително е да се наблюдава скоростта на комуникацията. Също така е вярно, че тази скорост може да умножи разпространението на информация, за която знаем, че е невярна.

Едуард Р. Мъроу

Нищо не се движи по-бързо от светлината евентуално с изключение на лошите новини,

които следват свои собствени правила.

Дъглас Адамс

Беше будна само от няколко секунди, когато осъзна, че мъжът се намираше зад нея. Че той трябва да бе стоял дълго време под изгарящото слънце, чакайки я да се свести.

Беше сънувала Ал-Гураб — малък мършав пустинен гарван със сини блестящи пера, който стоеше точно до нея на пясъка. Птицата беше наклонила глава и я гледаше любопитно с очите си, подобни на зърнца пипер, сякаш се чудеше какво правеше тя тук съвсем сама.

Всъщност не знаеше дали беше фантазия, или истински гарван беше решил да огледа по-отблизо безжизненото ѝ тяло.

Но истинска или не, птицата вече я нямаше — може би се бе изплашила от присъствието на мъжът?

Неговото завръщане можеше да означава само едно.

Тя се разсъни на мига пулсът ѝ запрепуска към тъпанчетата.

Пое си дълбоко въздух, преди бавно да обърне глава по посока на мъжъта.

Слънцето се отрази в предмета в ръката му, заслепи я и я накара инстинктивно да вдигне ръка над изгорялото си чело.

И в същия миг тя осъзна, че Играта беше приключила.

1. NEVERLANDS

С два бързи скока се озова върху нея.

Тя не успя дори да реагира, преди той да я изтръгне от стола. Гърбът ѝ беше опрян в стената, а едната му ръка стискаше гърлото ѝ в задушаваща хватка — толкова силно, че пръстите на краката ѝ се бяха отделили от мекия килим.

Изплашени викове и дрънчене на порцелан откъм останалите гости — но на него не му пукаше. Салонът беше на шестия етаж и на охранителите в хотела щяха да са им необходими поне три минути, за да стигнат дотам. Три минути бяха повече от достатъчни, за да успее да направи това, което бе принуден.

Тя се давеше, опитваше се трескаво да разхлаби хватката, но той стисна още по-силно и усети как съпротивата изтича от нея. Цветът на добре гримираното ѝ лице спадна от яркочервено до тебеширено бяло само за няколко секунди и внезапно се оказа в тон със светло то ѝ леко облекло.

Blond businesswoman — my ass!

Като че толкова прста маскировка можеше да го заблуди.

Той отпусна достатъчно, за да позволи умерена доза въздух да стигне до мозъка ѝ, докато със свободната си ръка опипваше за предмета на масата. Изведнъж посредствен ритник, насочен към чаталя му, го накара да подскочи, но обувката ѝ бе паднала и без „Джими Чу“ щутът не беше достатъчно твърд, че той да я изпусне. Отново стегна ръка и притисна лицето си плътно до нейното. Ужасът в очите ѝ беше странно задоволителен.

— Как, по дяволите, ме намерихте? — изсъска той и вдигна мобилния пред погледа ѝ. Изчистен сребрист модел със стъклен сензорен екран.

Внезапно телефонът се съживи. Той инстинктивно го отмести малко встрани и за свое учудване откри собственото си лице на дисплея. Вторачен поглед, изпъкнали очи и зачервен и потен фейс. Телефонът явно имаше камера отпред, защото, щом завъртя дланта си,

нейното ужасено пребледняло лице също влезе в кадър. Beauty and the fucking beast в podcast!

Напълно откачено!

Какво, по дяволите, правеше той всъщност?!

Трябваше да представлява супергерой, спасител на светове — но това тук? Да се нахвърли на някаква мацка?! Толкова ниско ли беше паднал?

Срещна погледа ѝ, но този път страхът в очите ѝ го накара единствено да се почувства празен.

Той не беше себе си.

Не беше...

— Г-н Андерсен?

— Хмм?! — НР подскочи.

Дребният униформен мъж стоеше до масата му, мекият му глас беше точно толкова силен, че да надвиши приспивния фонов шум в салона.

— Съжалявам, че ви беспокоя, сър, но новата ви стая е готова.

Мъжът му подаде малка хартиена кутийка с карта за електронна брава.

— Стая номер 931, г-н Андерсен, преместихме ви в джуниър апартамент. Багажът ви вече е на път. Надявам се престоят ви при нас да е продължителен и приятен и наистина съжаляваме за затруднението със смяната на стаите.

Мъжът се поклони леко и постави внимателно кутийката на масата.

— Между другото, да ви долея ли кафе, сър?

— Не, благодаря — промърмори НР и хвърли кървясал поглед към масата до прозореца. Да, жената беше там, а до чашата ѝ все още лежеше малкият сребрист правоъгълник, който накара въображението му да пощурее.

Отново затвори очи, разтърка носа си и пое две дълбоки гълтки въздух.

Освен факта, че телефонът му изглеждаше познато, какво всъщност говореше, че те са го настигнали?

Вече беше сменил нанайсе фалшиви паспорта, като нито един от тях нямаше и най-малка връзка с предния. Освен това беше качил няколко кила, беше се сдобил с дълбок загар и дълга светла хипи брада, която съответстваше на още по-дългата му коса. Не беше говорил шведски поне от година, не и откакто напусна Тайланд. Рискът някой да го идентифицира беше адски малък, ако не и микроскопичен. Освен него самия нямаше и един човек, който да знае къде се намира.

И заключението, Шерлок?

Телефонът трябваше да е съвпадение. Почти всички смартфони на пазара си приличаха, повечето сигурно и се произвеждаха в едни и същи китайски суетшопове. Пък и съвсем не за първи път му се случваше да си въобрази, че са го открили...

Беше изгубил бройката на всички случаи, когато панически се бе втурвал през задни врати или се бе хвърлял надолу по пожарни стълби, за да се изпълзне от въображаеми преследвачи.

Макар че бяха минали месеци от последния път, когато се вкара във филма, жадният му за одобрение мозък продължаваше редовно да си прави шаги с него. Изкарваше му акъла посред бял ден с много поздрави от сивите пичове горе в онзи дял, който отговаряше за абстиненцията.

Недоспиването едва ли помагаше особено.

Току-що бе успял, оплаквайки се, да се добере до по-удобна стая, далеч от асансьорите.

Но още отсега знаеше, че това няма да помогне...

Собственичката на телефона не показваше никакво намерение да го вземе в ръка.

Вместо това отпиваше спокойно от кафето си, гледаше към морето и изглежда дори не го беше забелязала. Беше доста апетитна, на четирийсет и нещо, с руса коса в стегната малка прическа паж. Яке, панталони и ниски обувки. Щом се загледа по- внимателно той видя, че бе оставила вероятно адски скъпата обувка да се изпълзне от петата ѝ и сега я клатеше, вероятно несъзнателно, както бе увиснала на пръстите ѝ.

По някаква причина разсеяното движение го успокои донякъде.

Той вдиша дълбоко през носа и после бавно изпусна въздуха между устните си.

Целият му мечтан живот почти незабелязано се бе преобразил.

Четиринайсет проклети месеца в изгнание, четири повече, отколкото бе прекарал в пандиза, но естествено, в много отношения бяха адски найс. И все пак чувството на беспокойство вече бе станало горе-долу същото.

Най-лоши бяха нощите. Сlamени колиби, хостели, летищни хотели или бижута като това тук — нямаше голямо значение. Инсомнията не се интересуваше от броя нишки на чаршафите.

В началото на турнето гледаше да си намира компания. Ухилени бекпекърки, които забираше от разни партита около лагерни огньове и които издържаха да купонясяват по цяла нощ.

По-нататък, когато вече не можеше да понесе повече безсмислен pillowtalk и плажни трубадури, пеещи oooh baby it's a wild world, се беше ограничил до асортимента при хотелския бар.

Но в сегашния момент вече бе минало много време, откакто за последно бе чувстввал човешка близост.

Бе заменил това с напушени злобарки на някой от откачените филми за възрастни, които все по-притъпеното му либидо изискваше. След това вяло преживяше храна от румсървиса, прескачайки през тайландски копия на блокбъстъри, докато накрая изпаднеше в състояние, което поне напомняше на сън. Сива мъгла, в която въображението му препускаше по своя воля и изследваше места, които той с радост би забравил.

Оставаше просто да осъзнае, че мечтаният му живот бавно отиваше...

* * *

По дяволите!

Въпреки че видя автоматичните оръжия още преди кортежът да спре, миризмата я удари и беше така зашеметяваща, че за няколко секунди Ребека почти забрави за тях.

Беше сладникава ударна вълна от сгъчкани човешки тела, боклуци, отпадъчни води и гниене, от която й се додади. Тя бе усетила вонята още предния ден, когато разузнаваха маршрута за

транспортиране, но днес беше значително по-горещо и изглежда заради жегата миризмата се бе усилила чувствително.

Тълпата бързо обгради мястото, където паркираха, и стотици разгневени хора се притиснаха към найлоновите ленти, опънати, за да ги държат на страна.

Войниците си разменяха нервни погледи. Ръцете им стискаха приладите, докато несигурно крачеха напред и назад по червения чакъл.

Имаше шест автомата и също толкова войници в зле стоящи камуфлажни униформи с петна от пот и с кубинки с изтъркани подметки. Началникът им, значително по-добре облечен офицер с лъскави огледални очила, ѝ махна подканващо да се разтоварват. Беше оставил служебния си пистолет в ниско нагласения бедрен кобур на десния си крак, което означаваше общо седем оръжия, без да се броят техните собствени.

Жестовете на офицера ставаха все по-нетърпеливи, колкото повече тя изчакваше, но Ребека го игнорира. Тя остана намясто с отворена врата, докато Каролина Мудин, която беше нейният шофьор, изчакваше зад волана с все още включен мотор.

Тя чу вратите на втория автомобил да се затварят и хвърли бърз поглед през рамо. Йорансон и Малмèн идваха зад нея. Никой от тях не каза нещо, но израженията под очилата разкриваха ясно какво мислят за ситуацията.

Тълпата ставаше все по-гръмогласна и се притискаше по-плътно към ограничителната лента и тънките пръчици, които я издигаха, започваха да поддават. Ребека долавяше отделни думи на английски.

Help us. No food, no doctor.

Войникът, който стоеше най-близо до нея, облиза нервно устни, докато опипваше предпазителя на оръжието си.

Клик-кли克.

Включен-изключен.

Безопасно-опасно.

Капка пот се стече по гръбнака ѝ.

После още една.

— Е, какво чакаме, Нормèн?

Кльощавият съветник Глад явно също бе слязъл от колата от другата страна и бе застанал зад нея.

— Пресата чака, време е да се разбързаме. Вече сме закъснели.

Той се протегна към дръжката на задната врата, за да пусне министъра на международното развитие, но Ребека успя да го изпревари.

— Не пипай вратата! — изстреля тя, като в същото време затисна прозореца с дясната си длан.

Съветникът все още държеше дръжката на вратата и няколко секунди двамата стояха един срещу друг, разменяйки си гневни погледи. После Глад пусна дръжката, поизправи се и нагласи обидено възела на вратовръзката си.

— Колко време мислиш да стоим навън в жегата, Нормен? — оплака се той пресилено високо, за да го чуе и министърът през затъмнения прозорец. — Не разбираш ли, че тези хора само ще се разгорещят още повече, ако се бавим? Чакат ни — чакат министъра, не разбираш ли?

Да, разбираше, но нещо в цялата ситуация не се връзваше.

Когато разузнаваха мястото предния ден, те можеха да карат по целия път до офиса на бежанския лагер, където щеше да се проведе срещата. Но днес пътят внезапно се оказа затворен доста преди целта, макар че Ребека можеше да види куп коли от другата страна.

Да разходят министъра двеста метра през тълпата с ескорт от шестима нервни правителствени войници, не изглеждаше като добро решение.

Но защо всъщност?

Вчера бе гъмжало от войници, бронирани автомобили и дори хеликоптер във въздуха. Бежанците главно се бяха гъчкали в окаяните си найлонови палатки, без да смеят да се покажат.

Но днес ситуацията изведнъж бе обратната.

— Come oil, let's go! All is good, all is good... — извика офицерът и им замаха енергично да отидат при него, докато двама от войниците му направиха нескопосан опит да отблъснат най-настоятелните от хората при лентата. Но Ребека все още се колебаеше. Шумът от тълпата ставаше все по-сilen, но въпреки това ѝ се струваше, че продължава да чува металлическия звук от предпазителя на оръжието.

Почти като секундарник при обратно броене.

Клик...

Клик...

Клик...

Несъзнателно тя премести дясната си ръка към пистолета в кобура на колана.

— Трябва да тръгваме — проплака Глад и тя забеляза внезапния страх в гласа му.

Йорансон и Малмèn размениха погледи над покрива на колата.

— Какво да правим, Нормèn?

Заместникът ѝ имаше право. Тя трябваше да вземе решение.

Опасно?

Безопасно?

Решавай, Нормèn!

Естествено, трябваше да отвори вратата и да пусне министъра. Но все още не можеше да се отърве от усещането, че нещо не е наред — много повече от разярена тълпа, затворен път или съветник, когото не го свърта.

Гумираната дръжка на пистолета лепнеше под дланта ѝ.

Клик...

Клик...

И внезапно тя го видя. Мъж сред навалицата вдясно. На външен вид приличаше на всички останали крещящи тъмнокожи хора наоколо. Дълга бяла риза, тъмни шалвари и парче плат около главата. И все пак имаше нещо в него, което го отличаваше.

Като начало беше спокоен. Не викаше, не размахваше юмруци, не се опитваше да привлече вниманието ѝ. Вместо това се движеше целеустремено напред, спокойно си пробиваше път между разгорещените си другари по нещастие и се приближаваше все повече.

Мъжът държеше нещо в ръката си и минаха няколко секунди, преди тя да види какво беше то.

Найлонова торба и ако се съдеше по равномерния ѝ яркожълт цвят, още не бе успяла да избледнее и да се набръчка като всичко останало в лагера.

Какво правеше нещо толкова ново и чисто на сред преобладаващата мизерия?

Тя засенчи очите с лявата си ръка и се опита да фокусира погледа си. Торбата влизаше и излизаше от полезнинето ѝ, скриваше се зад десетки крака, за да изскочи веднага след това от някоя пролука. Яркожълта, гладка и определено отличаваща се.

За миг ѝ се стори, че зърна силуeta на тъмен предмет на дъното.
И изведенъж реши!

— Обратно! — изрева тя и хвърли бърз поглед към двамата си колеги, за да провери дали са разбрали заповедта.

— Качвай се обратно, прекратяваме! — извика тя на Малмèn, който изглежда не я беше чул през шума от тълпата.

Първоначално заместникът ѝ не реагира, след което кимна кратко и сигнализира с ръка на шофьора на третата кола да даде назад и да им освободи пътя.

— Какво, по дяволите, правиш, Нормèn? — изкрешя съветникът и хвана дясната ѝ ръка.

Тя просто се отърси от него.

— Вътре в колата, Глад, освен ако не искаш да останеш! — отсече тя, докато даваше знак на шофьора си да се приготви за отстъпление.

Глад продължи да реве в ухото ѝ, тя не го чуваше.

Мъжът с найлоновата торба бе изчезнал, но тя беше сигурна, че е там, в навалицата, и че все още си проправяше път към тях.

Лендкрузърът зад тях даде няколко метра назад и без да вдига поглед от тълпата, тя удари по покрива на колата, за да сигнализира на Мудин да направи същото.

Колата им започна да се движи бавно назад по неравната повърхност.

Предната врата все още стоеше широко отворена в очакване тя да се качи.

В мига, в който кортежът започна отстъплението си, шумът от множеството премина в бесен рев и внезапно крехкото ограждение около тях се скъса.

Най-близкият войник не успя дори да вдигне оръжието си, преди да бъде погълнат от масата.

Само за две секунди колата им беше обградена. Ръце забълскаха по капака и предното стъкло — задърпаха дрехите ѝ и се опитаха да я откъснат от отворената врата.

Ребека залитна и за един панически миг за малко да падне.

Пулсът ѝ препускаше, тя се бореше да се отскубне, но нападателите идваха от всички страни.

Ръце посягаха към колана й, към пистолета под здраво приклещената ѝ дяснa ръка. Замахна с лявата си ръка към едно лице, намери с коляно нечий чатал и удари с глава назад към глас, който врещеше в ухото ѝ, но нападателите бяха твърде много и всеки момент тя щеше да падне и всичко да свърши.

Изведнъж колата мръдна рязко и тежката врата отнесе достатъчно хора, така че Ребека да успее да измъкне дясната си ръка и да извади пистолета.

Дулото във въздуха, натисни спусъка!

Оръжието потрепери в ръката ѝ — веднъж, после още няколко пъти, и ревът премина от ярост в ужас и паника. Внезапно тя беше свободна. Хората най-близо до нея се опитаха да избягат и се натъкнаха на други, които все още настъпваха отзад. Виковете се смесиха с шума от блъскащи се тела. Тя чу изстрели право отпред. Кратки откоси, тракаща стрелба от автоматични оръжия, вероятно насочени към тълпата. Един куршум избръмча като разгневена пчела само на няколко десетки сантиметра от главата ѝ, но тя едва го забеляла. Мудин пришпори двигателя и въртящите се колела запратиха във въздуха вихрушки чакъл, които бързо превърнаха полезрението ѝ в червена мъгла.

Колата започна да набира скорост. Тя се препъна, но в последния момент успя да се хване за бясно люлеещата се врата. Пръстът ѝ още стоеше на спусъка, цевта на пистолета бе насочена към небето.

Мъжът се появи право от облака прах. Директно срещу капака на колата, може би на шест до осем метра разстояние. Беше се отправил към тях, прескачаše пъргаво лежащи тела и се движеше на зигзаг между бягащите хора. Едната му ръка беше наполовина извадена от торбата. Сега предметът се виждаше ясно.

Ребека свали ръката, с която държеше пистолета, опита се да се прицели в краката му, но беше невъзможно да задържи оръжието неподвижно. Колата увеличи скоростта си, вдигна във въздуха още червен прах, след което се блъсна в предницата на колата зад тях. От внезапното спиране вратата удари Ребека в брадата и тя отново едва не падна. Няколко секунди виждаше само звезди и червена мъгла.

Когато зрението ѝ се проясни, револверът сочеше право към нея.

* * *

Тя го яздаше, като че беше жребец на родео.

Перфектните ѝ изкуствени гърди се клатеха в синхрон, докато настървено търкаше обезкосмените си интимни части в лонната му кост. С едната си ръка беше хванала таблата на леглото, а другата, оплетена в дългата му коса, стискаше толкова здраво, че той чу как корените изпухаха, когато тя го придърпа към себе си. Токчетата на обувките ѝ се бяха задълбали в бедрата му, оставяйки болезнени следи. Но всъщност не му дремеше, защото бизнесдамата му поднасяше ездата на живота му.

Той определено не беше неопитен пилот в леглото — напротив! В действителност винаги се бе считал за нещо като Топ Гън в областта.

Ама, мамка му, как се чукаше тази!

Това си беше направло за Гонзо^[1] на годината от the Adult Awards с допълнителна номинация за female performer of the year. Преживяването беше толкова всепогълъщащо, че той от време на време трябваше да си напомня да дишава.

Слабините му започнаха да потрепват — напрежението се разпространи по цялото му тяло, докато напразно се опитваше да мисли за някакъв страстоубиец. Но беше невъзможно.

— I'm coming — предупреди той с гърлен глас, но тя изглежда нямаше никакво намерение да слиза от него. Вместо това пусна таблата, премести ръка зад гърба си, към чатала му и в мига, в който той започна да свършва, заби нокти в топките му. За малко да пукне! Оргазмът беше толкова силен, че тялото му се изстреля нагоре, описвайки мост и ако се съдеше по вика ѝ, тя използва движението за личното си удоволствие.

Трябвала му няколко минути да дойде на себе си и през това време тя слезе от него и запали цигара.

— Isn't this a non-smoking room? — беше първото, което успя да каже, щом си възвърна способността да говори.

— Who are you — the smoking police? — засмя се тя и изпусна дълъг стълб дим към тавана.

Именно, кого, по дяволите, го беше грижа? Ама че освидетелстван архи-dweeb^[2] беше понякога!

— К-как... се казваш? — заекна той поради липса на по-добра реплика.

— Анна — Анна Аргос.

Тя изгаси цигарата в една от чашите върху нощната масичка и се плъзна малко по-надолу в леглото.

— Ооо... приятно ми е да се запознаем, Анна.

Но тя не отговори. Устата ѝ вече беше заета да събуди мъртвия.

* * *

Оръжието сочеше право към нея, но въпреки това Ребека не можеше да помръдне.

Тя висеше с ръце над вратата, докато краката ѝ се плъзгаха по профучаващата отдолу земя. Все още държеше пистолета в дясната си ръка, но тъй като тежестта на тялото ѝ в момента падаше върху мишниците ѝ, не можеше да го вдигне повече от няколко сантиметра. Опита се да намери опора за краката си, да разпредели тежестта и да освободи ръката си.

Но мъжът, който тичаше към тях, вече беше вдигнал оръжието си и тя осъзна, че няма да успее. Прахта струеше изпод гумите, завихряше се около нея и стесняваше зрението ѝ до червен тунел, докато накрая единственото, което виждаше, беше празният отвор на револвера в другия край. Тя чакаше изстрела.

Но такъв не дойде.

Колата се насочи рязко надясно и силата от завоя бе толкова голяма, че я захвърли наполовина в купето. Тя сграбчи седалката, подиря единия си крак на вратата и се добута вътре. Колата продължи маневрата, вратата се затвори с тръсък зад нея, те се завъртяха на сто и осемдесет градуса и продължиха по пътя, от който преди малко бяха дошли.

Прахта от гумите на лендкрузъра ги заливаше и Мудин беше принудена да пусне чистачките, за да вижда.

Ребека се хвърли назад, за да види мъжа с револвера през задното стъкло. Тя се подпра, заела позиция между седалките, готова да стреля. Погледът ѝ бе фиксиран по протежение на цевта, пръстът беше на спусъка...

Но зад тях имаше единствено червен завихрен облак прах, който погълщаше целия свят.

Бежанският лагер, тълпата хора, стрелецът — всичко просто изчезна. Само след няколко секунди беше като че никога не ги бе имало...

Мудин извика нещо, някъде далеч Ребека чу дращенето на радиото, но пулсът ѝ биеше толкова силно в тъпанчетата, че не разбра думите.

Всичко около нея изглеждаше, сякаш се движи на каданс. Тя долавяше и най-малките детайли: миризмата на кожената тапицерия, свитите фигури на задната седалка, резките движения на Мудин, докато се бореше да задържи колата на пътя.

Ребека стискаше дръжката на пистолета толкова здраво, че започна да усеща бодежи в пръстите.

Пясъкът продължаваше да се върти във въздушната струя зад колата и образуваше дълги хипнотични спирали, които така засмукваха погледа, че ѝ беше невъзможно да извърне очи.

После Мудин явно мина през бабуна. Колата подскочи и за няколко мига усещането бе като че летят, носят се свободни почти като на сън.

Няколко милисекунди безтегловност — после автомобилът се удари в земята. Ребека се бълсна в гърба на едната седалка, унесът я напусна и тя бе захвърлена обратно в реалността.

— Отговори по радиото! — извика Мудин и в същия миг Ребека откри, че слушалката беше паднала от ухото ѝ и се клатеше до дясното ѝ рамо. Тя бързо я сложи обратно, свали оръжието и седна обратно на предната седалка.

— Всичко ли е наред, Нормён, край?

Гласът на Малмён звучеше притеснено.

Тя отново се завъртя и погледна пътниците отзад.

Министърът и Глад лежаха свити, всеки в своя край на седалката.

— Добре ли сте там отзад?

Никакъв отговор, но две тебеширено бели лица се обърнаха бавно към нея.

— Добре ли си, Ан-Кристин?

Ребека се наведе и бутна министъра по коляното, което беше достатъчно поне, за да получи оцъклено кимване в отговор.

— Министърът е окей, връщаме се във вилата — каза тя толкова овладяно, колкото можа, но радиото сякаш по-скоро усили трептенето в гласа ѝ.

— Разбрано — отвърна Малмèn кратко.

Ребека внезапно откри, че пистолетът все още беше в дясната ѝ ръка.

Тя отпусна ударника, прибра оръжието в кобура, след което бавно си сложи колана.

Пулсът ѝ бе започнал да се успокоява, приливът на адреналин постепенно отшумя и тя усети леко гадене да пропълзява на негово място.

— Това беше адски близо...

Без да отмества поглед от пътя, Мудин кимна в отговор.

— За момент си помислих, че е свършено, не разбирам защо той не стреля?

Мудин ѝ хвърли бегъл поглед.

— Не успя да вдигне автомата, преди да го връхлетят.

Минаха няколко секунди, докато Ребека схване.

— Не, не, не войникът — мъжът с револвера, естествено.

— Кой? — Мудин я погледна въпросително.

Преди да успее да отговори, Глад се наведе към лявото ѝ ухо.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш всъщност, Нормèn?
— изсъска той.

[1] В порнографията „гонзо“ се наричат филми и клипове, които целят да поставят зрителя директно насред действието. — Б.пр. ↑

[2] Dweeb, смотаняк. — Б.пр. ↑

2. FLASHBACK

— Ало?

— Добър вечер, *my friend*, нали там, при вас, вече е вечер... В неудобен момент ли звъня?

— Не, не, съвсем не, чаках да се обадите. На място съм — всичко ли е... готово?

— Всичко е готово.

— А какво е положението с...

— Както казах — всичко е подготвено. Въпросът е дали вие сте? Мисията е рискована, така че разбирам, ако се колебаете... Но истината е, че няма да се справим без помощта ви.

— В готовност съм — няма проблеми!

— Прекрасно!

— Значи кога започваме?

— Скоро, *my friend*, много скоро...

* * *

— Дарфур?

— Ммм...

— За колко време?

— Близо седмица за разузнаване, четири дни с министъра и няколко дни за финални процедури. Общо две седмици, предполагам, зависи също дали ще се прибера с правителствения самолет, или с редовен полет.

Той кимна и се загледа в разтворения сутрешен вестник.

— Това ми е работата, Мике, знаеш го.

— Така е — измърмори той, без да погледне нагоре. — Но това не означава, че трябва да ликувам всеки път, когато отпътуваш за някое

опасно място, особено когато има други алтернативи. Какво ще е следващия път — Багдад?

По-скоро Кабул, за малко да ѝ се изплъзне, но тя успя да прекъсне мисълта си, преди да се е превърнала в думи. Избра да запази малката изненада, докато разбере със сигурност, че именно нейният екип ще пътува.

— Ей? — тя изчака, докато той погледне нагоре. — Мога да се грижа за себе си и освен това обичам работата си. Вече сме говорили, че няма да я сменям, така че какво ще кажеш за малко подкрепа, вместо кисели сутрешни физиономии?

Тя задържа погледа му няколко секунди и както обикновено той се огъна.

— Разбира се, сори, не исках да звуча като някакво мрънкало...

Той затвори вестника и сложи ръката си върху нейната.

— Извинявай, Ребека, естествено, че ще заминеш, окей? Последното, което ти трябва преди такова пътуване, са разправии на домашния фронт. Спах трудно, имам много работа, знаеш...

Той ѝ хвърли кучешки поглед и тя се усмихна послушно в отговор.

— Разбира се — смотолеви, — няма проблем.

Пълната промяна в отношението му трябваше да я зарадва, но вместо това се чувствува преди всичко разочарована.

Мике беше чудесно момче, никога не започваше караници и винаги отстъпваше, когато бяха на различни мнения. Имаше добра работа, образование, чувство за хумор и всичко останало... Същински принц от приказките всъщност, особено ако го сравняваше с предишния си опит.

Вместо това се хвана, че съжалява, задето не му стовари пътуването до Афганистан в лицето, когато ѝ се удаде възможност. Че не наля масло в огъня само за да види какво ще се случи. Но добрите момичета не правеха така...

Той сигурно щеше да се мръщи някоя и друга минута по-дълго, но крайният резултат щеше да е същият.

Тъжният кучешки поглед и „Извинявай, Бека“.

По някаква причина от тази рутина започваше все повече да не я свърта, а предложението да започне работа в компанията, където беше

той, не я привличаше с абсолютно нищо, макар и да предлагаха почти двойно по-голяма заплата.

Понякога ѝ липсваше времето, когато просто се срещаха за малко секс без обвързване. Тогава той беше позабавен, по-вълнуващ по някакъв начин...

Тя грабна част от вестника и започна разсеяно да го прелиства. След няколко секунди той направи същото и тя можеше да остане насаме с мислите си.

Имаше всичко, за което можеше да мечтае — и въпреки това не беше доволна.

Какво не ѝ беше наред?

* * *

Когато я изпразни, в сметката на Играта имаше два miliona долара плюс малко дребни.

Действително малко по-малко, отколкото се беше надявал първоначално, но напълно достатъчно, за да си живее удобен живот.

Една част от парите отиде за банките, които му помогнаха да заличи следите, друга — за адвоката, който уреди разни неща у дома. Плати дълговете по апартамента му, създаде фонд, който да покрива текущите разходи, и още един, който осигури на ченгето, което едва не беше убил при „Линдхагенсплан“. Значителна цифра за нанесените щети. Новосъздаденият Специален полицейски фонд отпусна на инспектор Ханс Крюсе субсидия от един милион крони, освободени от данъци, за храброст по време на служба. На същото основание неговата колежка Ребека Нормён получи сума, отговаряща по размер почти до последното йоре^[1] на ипотеката ѝ в „Ханделсбанкен“.

Благодарение на адвоката, всички документи бяха 100% *кашер*^[2] така че никой от получателите не възрази срещу щедрите дарения. Освен зова той знаеше, че старите му дружки Густав „Козела“ Бох и Фарук „Манг“ Ал-Хасан бяха получили по един дебел плик в пощенските си кутии, чието съдържание повече от щедро покриваше разходите за два затрити ЕС-мотопеда и един опущен магазин за компютри.

След всички разносци и удръжките за ежедневни разходи му остана около половината от плячката.

Стабилен милион в долари, адски добре каширан, където само той можеше да го намери. Не беше зле...

* * *

В екипа ѝ имаше четирима души — трима мъже и една жена.

В действителност трябваше да са повече, но в сегашната ситуация броят на наличните охранители далеч не отговаряше на търсенето.

Но както и да е...

Четирима добре обучени опитни охранители, които бяха работили заедно дълго време и които знаеха точно как протичат обичайните процедури. Макар че всички се познаваха от по-рано, новият началник почти винаги означаваше известен фактор на несигурност. Независимо какво назваха хората, когато ги питат, повечето не обичаха особено промените. Проблемът с нейната група беше, че не бяха имали шеф няколко месеца, и се очакваше заместникът Давид Малмèn да стане новият ръководител.

Другите трима го слушаха и щеше да им бъде трудно да приемат реорганизация, ако не я направеше самият той. Групите с неформални водачи никога ме издържаха в дългосрочен план. Беше го виждала отблизо, когато караше стаж, а също и по-нататък в кариерата си.

Щяха да ѝ трябват както безпогрешна интуиция, така и решителност, за да се справи. Толерансът на грешка беше на практика nulla.

Полетът беше тежък, с три прекачвания, преди да стигнат до Хартум.

Минаха през няколко нощувки в хотели и редица срещи, докато уредят различните формалности.

Суданските власти искаха да инспектират всичко — оръжията им, оборудването за комуникация и бронежилетките. Освен това всички документи трябваше да се проверят, подпечатат, да се проверят повторно и пак да се подпечатат, преди да получат превозните си средства и най-накрая да потеглят.

Колкото по на юг отиваха, толкова по-пуст ставаше пейзажът. Сухата червена земя се разпростираше навсякъде около тях, завихряше се под автомобилите им и проникваше през всички пролуки, така че дрехите и оборудването им постепенно се сдобиха с хрускащо розово покритие.

Въпреки че беше зимно време, жегата на моменти беше почти нетърпима. Каролина Мудин караше, а тя самата стоеше на шефското място до шофьора.

Бенгт Есбъорнсон караше голямата кола зад тях и ги возеше с преводача.

Колегите Малмён и Йорансон щяха да пристигнат два дни по-късно с правителствения самолет заедно с министъра. През това време тя и другите двама трябваше да успеят да проучат местата, които щяха да посетят.

Зад начина, по който бе планирала мисията, имаше замисъл. Тя и Петер Йорансон бяха състуденти и по-рано бяха работили много пъти заедно, така че тя се чувстваше съвсем комфортно с него.

Малмён и Есбъорнсон пък бяха гости и като ги разделеше, а и ако ѝ останеше време за малко приказки с Мудин, както се надяваше, щеше да има възможност да шлифова новата групова йерархия. Но трябваше да признае, че до момента плановете ѝ вървяха криво-ляво...

Решението ѝ да задържи Малмён като заместник-ръководител не бе посрещнато с ликуването, което беше очаквала. Всъщност това не беше толкова странно. Тя далеч не бе имала особено голям избор.

През самото пътуване нещата също не вървяха кой знае колко по-добре.

Есбъорнсон беше опак норландец^[3], който не говореше повече от необходимото, а Каролина Мудни се държеше сдържано, без да показва нито недружелюбно, нито открито приятелско отношение.

В действителност групата имаше нужда да се сработи у дома, преди да бъде изпратена на сериозна мисия като тази, но шефът ѝ не искаше и да чуе.

— Ти искаше ръководния пост, Нормён, така че трябва да стиснеш зъби и да се примериш. Твойт екип има най-малко извънредни часове, така че, казано направо, нито искам, нито мога да си позволя да пратя някой друг — беше отрязал Рунеберг, след което я

беше погледнал по начин, който я накара да се почвства като разглезена ученичка.

Взеха съветника Глад, асистента му и преводача им в Хартум. Отне й само няколко секунди да прецени надменния мъж и за съжаление, подозренията ѝ почти веднага се потвърдиха. Глад се надуваше с позицията си и се отнасяше към нея и екипа ѝ като към обикновени шофьори. Дъртият фосил сигурно беше назначен във Външното министерство още преди тя да се роди. Никога не го бе виждала с облекло, различно от костюм с тънко райе, вратовръзка и старомодна кърпичка в джоба на гърдите. Дрехите го правеха да изглежда още по-висок и клощав, ако това въобще беше възможно, почти като карикатура на самия себе си, а в редките случаи, когато благоволеше да ги заговори, едва се сдържаха да не се засмеят на гърления му благороднически сконски диалект.

Цялото пътуване Глад прекара предимно на телефона, оплаквайки се на колегите от Външно. Как от неговия щаб можели да уредят всички мерки за сигурност със суданското правителство, вместо да пращат неопитни шведски полицаи, които не познават нито страната, нито културата. Освен това се оказа, че Глад има племенник полицай, така че си мислеше, че знае „това-онова за полицията“, което, ако се съдеше по тона и изражението му, очевидно не беше нещо позитивно.

Единственият лъч светлина по време на пътуването беше, че Карolina Мудин изглежда споделяше мнението ѝ за съветника и впоследствие, след като потеглиха, двете си разменяха иронични погледи всеки път, щом той си отвореше устата.

За съжаление, Глад беше достатъчно умен, че да забележи физиономиите им и към края на пътуването атмосферата в колата наблизаваше точката на замръзване.

Асистентът на Глад, Хокан Берглунд, беше от другата страна — доста приятно момче на нейната възраст, и направи няколко опита да позаглади някои от най-лошите ходове на шефа си.

— Сикстен е от старата школа — каза той извинително по време на първия им afterworkdrink заедно. — Всъщност не е лош човек и съм научил много от работата с него.

Ребека сви рамене.

— Може да бъде какъвто си иска, стига да му разясниш, че аз определям къде да ходи и да не ходи министърът, не протоколът на Външно, окей?

Берглунд вдигна чашата си към нея.

— Разбрано, инспекторе. Споменах ли, между другото, че се връщам в Стокхолм след две седмици... — той се усмихна приятелски и приблизително в същия момент, в който усети, че харесва усмивката му, тя осъзна, че е забравила да се обади вкъщи.

* * *

А бягството му бе започнало така дяволски добре.

Първата спирка беше апартаментния комплекс на стария му приятел Хесус в Тайланд, където си чилваше под палмите. Наслаждаваше се на прекрасните спомени как прецака Играта и духна с парите им.

Но само след някой и друг месец започна да не го свърта.

Да се излежаваш в хамак под звуците на вълните звучеше адски sweet на приказки — но да го правиш до края на живота си?

Not fucking even!

Точно както Кейн в „Кунгфу легендата“ той не беше от тези, които се установяват и заживяват спокойно.

Така че вместо това си нае мотор и няколко седмици го раздаваше като Волния ездач, преди да му писне от миризмата на изгорели газове, натъртения задник и насекомите между зъбите.

След това обиколи Филипините, Сингапур и Бали, преди да се осмели да слезе down under^[4].

Запълваше си дните с туристически приключения — сафарита за крокодили, бънджи от мостове и гмуркання с акули.

Но *purchased experiences didn't count* — особено след всичко, кое то бе преживял, така че след няколко месеца се умори от туристическите забавления, отново започна да се чувства неспокоен и реши да продължи нататък.

Обмисляше дали да не замине още по на изток, може би чак до Щатите, но не разчиташе, че фалшивата му самоличност ще издържи пред имиграционните.

Паспортът беше едно, но пръстовите отпечатъци се фалшифицираха трудно, а Водачът със сигурност беше вкарал целия му профил във всички възможни бази данни.

Мисълта да лежи зад решетките като *prisonbitch* в Алабама беше достатъчно ужасяваща, за да го накара да зареже мечтата за US of A паркирана на дългосочен паркинг.

Освен това цялото това скитосване започваше да му лази по нервите.

Неспокойствието вътре в него растеше, точно както и безсънието.

Повече или по-малко съзнателно беше започнал да се движи бавно на север. Отби се в Индия, изкара няколко напушени седмици на плажа в Гоа, преди да се озове тук — във fucking Neverland.

Dubai is verri kööl, you will löve it, maj frännd — mais bien sûr!

Note to memo — никога не приемай съвети за пътуване от френски гъзари с черни амекс карти^[5], независимо колко Мари-Анна ти предлагат...

Вече се чувствуващ преситен, след като бе предозирал с всичките туристически занимавки в Източното полукулбо, а цялата тази измислена страна беше горе-долу толкова автентична, колкото и името в последния му паспорт.

Фасада, шибана бездушна повърхност без и най-малък контакт с историята си — или с реалността си, като става въпрос...

Новата му дружка Венсан беше обещал да го посрещне, но засега от него нямаше ни вест, ни кост. Вероятно франсето и неговото posse още висяха в облаци дим на брега в Гоа, докато той самият изнемогващ на тоя изкуствен остров като някакъв скапан тузарски корабокрушенец. Трябваше му само и измислен приятел и всичко щеше да е точно.

Дали „Армани“ правеха волейболни топки^[6]?

Мамка му, целият плейс лесно щеше да издържи дванайсет рунда срещу Вегас за титлата по безвкусница в тежка категория.

Преди няколко дни беше чул почервяло от слънцето семейство с мама, татко и 2,1 деца^[7] да си говори на шведски на няколко маси от неговата и за малко да се разхълца над яйцата си за закуска. Отне му няколко минути, докато разбере защо точно.

Копнееше за дома, по дяволите!

Швеция, Стокхолм, Сьодер, сестрата, Манге, Козела, Алсонг по Скансен^[8], осмицата до „Ропстен“^[9] и *you fucking name it!*

Но може би най-много от всичко копнееше за самия себе си.

Заштото, макар че имаше почти всичко, което средняшкия швед можеше да си пожелае — пари, свобода и минимални отговорности горчивата истина беше, че искаше единствено това, което не можеше да има.

Отново да бъде НР — *correction, новия и подобрен НР* — в собствената си малка затворена реалност.

Мисълта, че завинаги е обречен да обикаля като сомнамбул между всички туристически хотели в Азия, докато накрая забрави как се казва, го потискаше сериозно.

Дори и кунгфу легендата в крайна сметка не беше издържал на скитническия живот и беше свършил като *washed up drag-queen* в хотелски гардероб с шнур за щори вместо погребална вратовръзка^[10].

And who could blame him?

Имаше нужда от нещо, каквото и да е, което да му напомни кой всъщност беше, и да го накара отново да се почувства поне малко жив.

* * *

Правителственият самолет се приземи точно според разписанието на малкото летище в Ал Фашир и двата реактивни двигателя запратиха облаци прах към чакашите автомобили.

Освен тяхната група министъра посрещаше и регионалният секретар на ООН и тя бе успяла да размени няколко думи с неговите охранители.

Вратата на самолета се отвори и Малмèн погледна навън. Ребека му даде сигнал, че всичко е наред, и той кимна в отговор.

Министърът на международното развитие я разпозна и ѝ се усмихна, щом слезе по стълбата.

— Добре дошли в... — поздрави Ребека, но Глад вече се беше набутал между тях.

— Добре дошли в Африка, госпожо министър, надявам се, че пътуването е минало добре? Нека ви представя регионалния секретар на ООН, г-н Муун, и неговия помощник г-жа Ауага. Първата спирка,

както министърът вече знае, е бежанският лагер Дали, където ще се срещнем с министъра на вътрешните работи на Судан и губернатора на Дарфур. След това продължаваме към детския дом в Кагуро...

Ребека направи две крачки встрани и отвори вратата на министърката, която послушно зае мястото си. Глад заобиколи колата и зачака до вратата, но Ребека го игнорира. Тя охраняващата министъра, Глад трябваше да се оправя сам. Старчето сигурно можеше поне една врата да си отвори без чужда помощ.

Две минути по-късно бяха готови с натоварването по колите. Министърът и Глад бяха в колата зад първия военен автомобил, заедно с нея и Каролина Мудин. Есбърнсон, Малмён и Йорансон ги следваха пътно в лендкрузъра, а останалите бяха в третата кола, карана от местен шофьор. Следваха трите коли на ООН и накрая още едно превозно средство на суданските военни.

Всичко беше по план.

Телефонът й изпиука.

Бяха по средата на пътя до бежанския лагер, покрай неравните чакълени пътища имаше само пуста савана, така че тя не видя проблем набързо да провери входящите си съобщения. Направо невероятно, че имаше покритие дори тук, насред нищото — но Африка явно беше новата златна мина на телефонните оператори.

Да се грижиш за себе си, Бека — ще се видим ли,
като се прибереш?

Тя се усмихна и завъртя глава. На задната седалка министърът и Глад бяха ангажирани с дискусия, която тя бе спряла да слуша още преди няколко минути.

През задното стъкло мерна колите, които ги следваха, и тъмните силуети на пътниците вътре. От това разстояние беше невъзможно да се определи коя сянка на кого беше.

Ще видим...

написа тя и в момента, в който натисна „Изпрати“, забеляза, че Мудин гледа към нея.

— От вкъщи — каза лаконично и получи някакво промърморване в отговор.

Провери часа.

— Още десет минути — каза тя в радиомикрофона на китката си.

Получи двойно кликане и слушалката като сигнал от Малмён, че е разbral съобщението и няма какво да добави.

Хубаво!

Но всъщност нямаше нужда от неговото одобрение. Трябаше да започне да свиква, че сега това беше нейният екип, нейните четири плюс един.

Насъбралите се хора се виждаха отдалеч.

Военният автомобил пред тях тъкмо беше отбил встриани и оттам им махаха да се приближат, но за разлика от вчерашния ден последната част от пътя към сградите беше затворена.

— Изглежда няма да стигнем по-напред — констатира тя и Каролина Мудин кимна. Промяна в плановете — каза по микрофона.

— Пътят е блокиран, така че явно ще извървим последната част. Есбъорнсон и Мудин, вие оставате при колите, освен ако не ви кажа друго, разбрано ли е, край?

— Не мислиш ли, че ще сме нужни всички, там, отпред, не изглежда весело, край.

Гласът на Малмён по радио то беше рязък и груб и тя забеляза как Мудин почти недоловимо вдигна главата в очакване на отговора ѝ.

Ребека си пое дълбоко дъх.

Четирима плюс един или четирима срещу един? Всичко зависеше от това как ще отговори.

Малмён беше опитен охранител и забележката му безспорно имаше основание, но ако сега се огънеше, на всички щеше да им стане ясно кой всъщност беше шефът в групата.

Ако, от друга страна, го захапеше твърде силно, щеше да изглежда сякаш се чувства заплашена и заради принципа не смята да се вслушва в мнението му и за в бъдеще, колкото и разумно да е то. Такова началство беше не просто лошо, ами можеше направо да изложи на риск сигурността на екипа.

Ребека вдигна лявата си ръка към устата, вдиша дълбоко и натисна бутона за предаване.

— Разбирам те, Малмён, но точно сега предпочитам да сме готови за потегляне. Есбърнсон и Мудин, вие оставате до второ нареждане. Преди да слезем, ще направя повторна преценка, край на връзката.

Последните думи сложиха окончателен край на разговора. Ребека погледна бегло към Мудин, но тя стоеше съвсем неподвижно и лицето ѝ не трепваше.

Продължиха към малката площадка за обръщане и тя отвори вратата на колата.

Първият рунд изглежда беше за нея, но по някаква причина имаше чувство, че играта тепърва започва.

[1] Монетна парична единица в Швеция, отговаряща на една стотна от кроната. — Б.пр. ↑

[2] Разг. *наред, редовен*; изразът идва от идиш, където думата катер се отнася за храна, приготвена по еврейските религиозни изисквания. — Б.пр. ↑

[3] Норланд е най-северният и най-големият от трите региона, на които се дели Швеция. Другите два са Свеаланд и Йоталанд. — Б.пр. ↑

[4] Има се предвид Австралия. — Б.пр. ↑

[5] Съкратено от Американ Експрес. Черните кредитни карти, официално наречени Центурион, се предлагат само на най-богатите клиенти и могат да се придобият единствено с покана. — Б.пр. ↑

[6] Едната от многото филмови препратки в книгата; в случая намигването е към филма „Корабокрушенецът“, в който героят на Том Ханкс попада на необитаем остров и единствената му компания е волейболната топка „Уилсън“. — Б.пр. ↑

[7] Има се предвид идеализирано средностатистическо семейство; счита се, че за балансирано население всяка жена трябва да роди средно 2,1 деца през живота си (докато в действителност раждаемостта в Швеция е по-ниска — 1,9). — Б.пр. ↑

[8] Allsång på Skansen е ежегодно лятно шоу, което се провежда в Скансен (стокхолмски музей на открито и зоологическа градина). По време на шоуто публиката пее известни шведски песни заедно с гостите музиканти. — Б.пр. ↑

[9] Ропстен е нос във вътрешната част на Стокхолмския архипелаг. Влакът, който пътува дотам, има осем вагона, оттам и „осмицата“. — Б.пр. ↑

[10] През 2009 г. актьорът Дейвид Карадайн, изпълняващ главната роля в „Кунгфу“ е открит мъртъв в хотелската си стая в Банкок. Карадайн е намерен гол с шнур от щори завързан около шията и гениталиите му. — Б.пр. ↑

3. FOREPLAY

Форум Крепителите на обществото[\[1\]](#)
Публикувано на: 6 ноември, 20:04

От: MayBey

Единствената истина е, че всички лъжат...

публикацията има **20 коментара**

* * *

На теория трябваше да спи като труп. Но дори един рунд чаршафна борба от такъв калибър не можа да накара Йон Блунд[\[2\]](#) да се появи.

Не, вече отдавна беше свикнал да лежи буден...

Жената до него се размърда на сън и той обърна глава към нея.

Тя лежеше на едната си страна, с гръб към него и беше изритала завивката достатъчно, че половината от тялото ѝ с кафеникав загар да се вижда.

Значи Анна Аргос — вероятно от някой по-лош квартал на Лондон, ако се съдеше по изтънчения ѝ английски.

Видя я долу при басейна.

Лежеше и се любуваше на оскъдните ѝ бикини и най-много да се бе зачудил дали би могъл да се пробва, когато тя му махна да отиде при нея. В следващия миг седеше и размазваше лосион за сънце върху татуировката на кръста ѝ, а след още десет минути, почти без разговори, тя беше яхнала бедрата му.

В тая стая не е ли забранено да се пуши?

Мамка му, какъв шибан бастун беше...

Вдигна глава от възглавницата, за да може да огледа мис Аргос по-отблизо. Това, което виждаше от лицето ѝ, беше гладко като бебешко дупе и сигурно толкова естествено, колкото и циците ѝ. Тя беше прибрала русата си коса назад и щом се наведе над нея, забеляза малък бял белег от операция зад меката част на ухото ѝ, което потвърди теорията му.

Той прокара показалеца си по шията ѝ, продължи над лопатката и когато стигна малко под рамото, внезапно спря върху малка, тъмна синина, на която не бе обърнал внимание по-рано. С любопитство продължи движението на пръста си по синката и надолу покрай трицепса.

От допира започнаха да се показват още подобни петна.

Завъртя дланта си. По върха на пръста му се виждаха остатъци от крем с телесен цвят.

Внезапно смутен, той се наведе внимателно още по-напред, за да провери предната страна на бицепса ѝ.

— Are you still here?

Анна се взираше право в него с поглед, който беше всичко друго, но не и приятелски.

— Ааъ... yes — успя да каже той и се изправи.

— Then get the hell out, I don't remember asking you to stay — did I?

— Ъъъ... No!...

По дяволите — днес беше меко казано чудо на красноречието.

Окей, значи тя не искаше сутрешно гушкане — това го устройваше перфектно. Той се изнiza от леглото и затърси дрехите си, но очевидно това не ставаше достатъчно бързо.

— Не ме ли чу?! Върви по дяволите!

Тя ритна към него и донякъде успя да го нацели по задника.

— Да, да — take it easy! — смотолеви той, докато подскачаше на един крак, опитвайки се да се напъха в банските си.

Две секунди по-късно входната врата се тресна зад него.

Шит, ама чешибана кучка!

Какъв ѝ беше проблемът на тая?

Но на него му се струваше, че вече има теория...

* * *

Старата вила беше голяма, двата етажа, взети заедно, бяха може би шестстотин квадратни метра — и въпреки това атмосферата беше клаустрофобична.

Тя всъщност искаше незабавна евакуация, да натоварят всичко и всички на правителствения самолет и да се махнат на мига. Но самолетът беше кацнал съвсем скоро и пилотите бяха използвали всичките си летателни часове. Трябваше да си починат поне осем часа, преди да могат да летят отново, така че се налагаше да изчакат до утре сутринта. При условие, че властите ги пуснеха, разбира се...

Тя говореше по телефона със суданския си офицер за свръзка през десет минути и с Рунеберг на всеки кръгъл час. Свръзката се опитваше да ги убеди да останат, че „бездриците са злочастен инцидент, причинен от бунтовници, които искат да влошат връзките между Судан и Швеция“ и че той „може да гарантира безопасността им“.

Не искаше обаче да потвърди за никакъв атентатор.

И далеч не беше единственият на това мнение...

На горния етаж Глад беснееше и викаше толкова високо, както на асистента си, така и по телефона, че дори войниците, които стояха на стража долу при портата, сигурно го чуха.

Министърът, от друга страна, не каза много, тя се затвори в стаята си и остави пресекретарката си да се занимава с приказките.

— Ан-Кристин е малко неразположена, стана ѝ зле от полета, а после и всичко това с...

Секретарката кимна многозначително към Ребека и тя забеляза как я наблюдават останалите охранители.

— ... опита за атентат... — допълни Ребека с най-уверения глас, който успя да призове. — Неизвестен извършител, въоръжен с револвер, се приближаваше към колата ни с цел да открие стрелба по нея. За щастие, не успя и ние се измъкнахме. Работата ми е да се погрижа всички да се приберем у дома непокътнати и възможно най-бързо.

Пресекретарката кимна дружелюбно.

— И ние го оценяваме, Ребека, наистина.

Жената хвърли поглед към Глад.

— Работата е там, че евакуацията може да изпрати... ами... грешни сигнали, ако разбираш какво имам предвид?

— Не, не разбирам — отсече Ребека.

Глад излетя от стола.

— Имаме дневен ред, срещи — важни хора, с които сме работили здраво, за да се срещнем. Посланикът е заложил цялата си репутация заради това посещение, а сега ние изведнъж ще провалим всичко само заради малко... безредици?

Лицето на Глад беше побеляло и от устата му хвърчаха малки пръски слюнка.

— Доколкото мога да преценя, всичко започна, когато ти реши да потеглим обратно, Нормён. Има ли някой, който е на друго мнение?

Той обходи стаята с поглед, но никой не каза нищо.

Ребека се опита да срещне погледа на Малмён, но той гледаше в земята също като останалите от екипа, а Хокай Берглунд внимателно бе обърнал очи към господаря си. Тя поглеждаше дълбоко въздух и се помъчи да запази спокойствие.

— Взех решение за евакуация, защото ситуацията беше твърде рискова. Условията се бяха променили радикално спрямо предния ден и преценката ми беше, че не можем да продължим напред по безопасен начин. Независимо от безредиците, атентаторът доказва, че съм била права, нали?

Тя огледа останалите, но отново никой не отвърна на погледа ѝ — освен Глад.

— Атентатор, когото само ти си видяла, нали това искаш да кажеш, Нормён? Не е ли чудно, че никой друг не го е забелязал, никой от колегите ти или някой от останалите, които се возехме в колите? Не смяташ ли, че това изглежда малко странно?

Той наклони глава, за да подсили снизходителния си тон.

— Всичко стана прекалено бързо, имаше цял куп хора и заради прахта се виждаше трудно... — започна тя, но Глад я прекъсна.

— Но шофьорката ти трябва все пак да го е видяла, как ти беше името? Муди^[3]?

Каролина Мудин вдигна очи от земята.

— Мудин — смънка тя.

— Да, вярно, така беше... Е, Мудин, чухме разказа на Нормèн за мистериозния атентатор, изскочил точно пред капака на колата с револвер, насочен към вас. Ти не го ли видя?

Мудин изгледа продължително първо Ребека, а после Малмèn, преди да отговори.

— Не, не го видях.

— Не, казваш ти, но твоята началничка, която стоеше точно до теб, твърди, че го е видяла ясно. Защо според теб разказите ви не се припокриват?

Мудин се размърда неспокойно и хвърли още един дълъг поглед към Малмèn.

— Гледах главно назад, концентрирах се върху това да изтегля автомобила назад, така че не видях много от случващото се пред колата. Имаше движение от всички страни...

— Но атентатор от плът и кръв, който размахва голям револвер, не би ли трябвало да забележиш такъв човек? Не ви ли учат на това на охранителските тренировки?

Високомерният му тон можеше да накара Ребека да удуши съсухрения мизерник, но тя се въздържа. Независимо какво Глад си мислеше, че ще извлече от този разговор, последната дума все пак беше нейна. Тя щеше да спечели, въпросът беше само как ще го приеме Глад.

Мудин измърмори нещо в отговор и Глад премести фокуса върху заместника на екипа.

— Ами ти тогава, Малмèn се казваше, нали?

— Точно така.

— Ти видя ли някакъв атентатор?

— Не, не видях, но точно както Мудин и моя собствен шофьор аз се бях съредоточил в другата посока. Освен това се опитвах да сигнализирам на автомобила зад нас да се премести, което не беше съвсем просто...

Глад кимна и се обърна обратно към Ребека.

— Както казах, значи имаме безредици, очевидно задвижени от непланираното ни отстъпление и предполагаем атентатор, когото само ти си видяла, Нормèn. За мен нещата са ясни, няма причина да преустановяваме пътуването и посланикът е съгласен с мен.

Министърът на вътрешните работи ни обеща ескорт с пълно въоръжение и продължаваме по план утре сутринта.

Той огледа доволно групата, като че въпросът беше приключен.

— Не, не продължаваме — каза Ребека овладяно. — Изглежда си объркал титлата с авторитета ми, Глад. Аз отговарям за безопасността на министъра и на екипа — не ти или посланикът. Решението ми е, че се връщаме у дома още щом се съмне. Ако не ти харесва, можеш да се оплачеш на шефа ми, комисар Рунеберг.

Тя се изправи и тръгна към кухнята.

Край на разговора, клощаща надувка такава!

* * *

Four plus one.

Така наричаха петната в „От местопрестъплението“.

Четири пръста в задната част на ръката и един палец отпред. Беше ги виждал и преди In Real Life...

Той дръпна дълбоко от джойнта и задържа дъх няколко секунди, преди да прати лепкав стълб дим от леглото нагоре към детектора за дим на тавана.

Анна Аргос беше зверски ядосана, когато се събуди, но по никаква причина той си втълпи, че сутрешната ѝ киселост се дължеше по-скоро на това, че бе открил синините, отколкото на факта, че още се намираше в леглото ѝ.

Той пое дълбока дръпка, след което сервира още един лакрицов^[4] облак към детектора.

Точно както и по-рано шайбата на тавана не реагира по никакъв начин, което не беше толкова странно, защото както толкова пъти преди той внимателно бе увил джаджата с безплатната шапка за баня, така че да не му разваля кефа.

Не можеше да отрече, че Анна Аргос будеше любопитството му — до такава степен, че на практика почти забрави за пътуването си към емоленд^[5].

Освен синките имаше още нещо, което изглеждаше малко необичайно.

Анна съвсем видно беше от бизнес типа, а такива винаги държаха мобилния си на една ръка разстояние.

Той се бе опитал да види телефона ѝ горе в апартамента. Беше огледал всяка плоска повърхност, както докато тя го завличаше към леглото, така и когато го изхвърли. Но не го беше видял никъде.

Разбира се, можеше да е случайност — но сега, мислейки за това, не можеше да се отърве от идеята, че тя старательно бе скрила телефона.

* * *

— Малмён!

Той се спря насред коридора и тя го повика в стаята си. Междувременно приключи телефонния си разговор и го подканни е жест да седне, но той остана прав.

— Погрижи се всичко да е прибрано и готово. Swedeforce 24 получи разрешение да излети в 07:00, така че потегляме оттук в 05:45.

Той кимна кратко.

— А колите?

— Ще ги оставим на летището. Мен ако питаш, Глад и Берглунд могат спокойно да ги закарат до Хартум, ако господата не желаят да пътуват с нас към Стокхолм.

Малмён се усмихна криво и сви рамене.

— Ти решаваш...

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това?

Гневът, който досега бе успявал да държи под ключ, внезапно се разгоря.

— Нищо, спокойно!

— Спокойна съм — изплю тя. — Искам само да знам какво имаш предвид, че аз решавам? Не споделяш ли преценката ми, че трябва да се евакуираме? Може би не вярваш също, че е имало атентатор?

— Мислех за колите, Нормён, окей?

Тя го изгледа изпитателно в продължение на няколко секунди, докато се опитваше да намали оборотите.

— Окей...

Едва когато той излезе от стаята, тя осъзна, че Малмèн не беше отговорил на въпроса ѝ.

* * *

Изтърва си масура, стреснат от позвъняването.

Беше задрямал и сега прекара няколко сънливи секунди в опипване на пода, за да попречи на цигарата да изгори дупка в килима.

— Ало...?

— *Alio Thomäss, dis is Vincent specking, how är jo maj fräänd?*

Трябваше му малко време, докато надушените жици в мозъка му свържат правилната намотка.

Томас беше последното му име — Томас Андерсен от Тронхейм, Норвегия. Беше лежал зад решетките с един дребен дилър от Беррген и можеше да изгаргари достатъчно неразбираем нюношк^[6], че да се разхожда спокойно дори на *syttende mai*^[7].

— Бонжур, Венсан, как е?

— Добре, много добре. Сори, че чак сега се обаждаме, но малко ни забавиха в Гоа...

— Ммм...

Той духна на масура, за да го разпали.

— Слушай, Томи, мислим да скокнем към пустинята утре вечер. Малко рали, грил, да изпушим едно наргиле с бедуините. Навит ли си?

Той направи дълга дръпка.

— Естествено!

— Супер, ще те вземем към пет. Имаме много място в колите, така че, ако искаш да вземеш някого, няма проблем. *À tout à l'heure!*

НР затвори слушалката и се ухили към тавана.

Мистична дама, нощи приключения в пустинята.

Тайни, които чакаха да бъдат разкрити...

За пръв път от доста време отново се почувства почти жив.

Game on!

[1] „Крепителите на обществото“ (1982) е криминален роман на шведския криминолог и писател Лейф Г. В. Персон. В романа става дума за ролята на полицията в обществото и особено за полицейското

насилие. Книгата е базирана на два реални случая, единият е „Бейзболната лига“, спомената за кратко и в „Играта“. — Б.пр. ↑

[2] Скандинавският вариант на Сънчо; в Швеция го наричат Йон Блунд (blunda означава „затварям очи“), а на българските читатели е по-познат като Оле Затвори очички (Ole Lukoje) от едноименната приказка на Андерсен. — Б.пр. ↑

[3] Муди (modig) на шведски означава смел; в миналото, преди фамилиите да започнат да се наследяват, това е било едно от имената, които са се давали на войниците. — Б.пр. ↑

[4] Лакриц се нарича сладкарско изделие, овкусено с екстракт от корен на женско биле. Някои сортове марихуана имат подобен вкус. — Б.пр. ↑

[5] Емо (от „емоционален“) е младежка субкултура, водеща началото си от музикалния, стил емо, възникнал през 80-те години на миналия век. Според стереотипната представа емо се свърза с прекалена чувствителност, депресия и самоизраняване, така че „емоленд“, обратно на Дисниленд например, би било място, където хората отиват, за да се депресират, а не да се забавляват. — Б.пр. ↑

[6] В Норвегия има два официални езика, букмол и нюошк. Букмол се основава на датския (който се е използвал дълго време в Норвегия) и се говори от по-голямата част от норвежците. Нюошк е изкуствено създаден от Ивар Осен през 19 в. въз основа на различни норвежки диалекти и се говори от около 12% от населението. — Б.пр. ↑

[7] Норв. седемнайсети май — националният празник на Норвегия. На този ден през 1814 г. е подписана норвежката конституция. — Б.пр. ↑

4. BAD LUCK CHARM

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 7 ноември, 15:09

От: MayBey

Понякога човек няма друг избор, освен да се примери с положението...

публикацията има **26 коментара**

* * *

Големият автомобил се залюля над гребена на пясъчната дюна и остана там няколко мига, преди да започне да се спуска странично по склона. По прозорците се посипа фин като пудра пясък и за секунда в купето настана почти пълен мрак. После колата зави в друга посока, пясъкът се изтърси и видимостта се проясни. Маневрата накара всички пътници да избухнат във възхитени викове като от влакче в увеселителен парк.

Двайсет минути рали по дюните и той вече беше на пастет.

Трева и бира очевидно не беше сполучлива загрявка за пустинно сафари. Мамка му, колко лошо му беше!

За капак на всичко Венсан го беше сбутал на малката седалка най-отзад, до багажа, където видимостта беше най-скапана, а друсането най-гадно. Самото франсе се беше настанило плътно до Анна А., която естествено говореше перфектен френски. Те двамата плюс другия французин, който се возеше с тях в колата, дрънкаха като надрусани порове през целия път дотук, което накара НР да се чувства съвсем откъснат.

Все пак хвана малко от разговора им.

Явно мис Аргос не беше мис, ами мисис, защото Венсан и другият в началото я наричаха мадам.

Той предположи, че е разведена, а не вдовица, не на последно място заради bitchy отношението ѝ.

Във всеки случай мадам изглежда бе фрашкана с пари, съдейки както по скъпарския ѝ хотелски апартамент с изглед към залива, така и по дрехите ѝ, които със сигурност струваха ужасно много. Малкиятекски safari outfit, с който се появи точно в пет часа, беше страхотен.

Венсан незабавно вкара чара си. Целуна ръката ѝ и протегна напред голямата си златна запалка в мига, в който тя вдигна цигарата си към него.

Кокетниченето развали настроението на НР още преди да го натоварят в багажника и ситуацията съвсем не се подобри от факта, че мадам Аргос изглежда го игнорираше.

Колата пред тях се гмурна в нова долина и секунди по-късно те я последваха. Стомахът на НР направи още едно салто и внезапно той усети добре познато чувство да пропълзява нагоре по тялото му.

— *Bag* — изпъшка той и другите пасажери ухилени му подадоха найлоновата торбичка, за която по-рано бяха залагали.

1000 дирхама, успя НР да си помисли, преди да напълни малката торба със съдържанието на стомаха си.

Това беше адски скъпо драйфче!

Когато няколко минути по-късно стомахът му приключи със спазмите и той омацан и засрамен се дотътри обратно до колата, подигравателният смях на Анна Аргос сигнализира, че повръщането му е коствало много повече.

— Отиваме директно в бедуинския лагер — no more hard driving, okay?

Шофьорът погледна в огледалото към побелялото лице на НР и кимна мълчаливо в отговор. Всички прозорци бяха свалени, климатикът работеше до дупка, но въпреки това не можеха да се отърват от острата миризма на повръщано, която се носеше от брадата и дрехите му.

Анна се наведе напред и прошепна нещо на Венсан. НР видя как устните ѝ почти докоснаха ухото на французина и двамата избухнаха в нов общ изближ на смях.

Едва ли този, за чиято сметка се смееха, щеше да си получи парите обратно...

Той реши да ги игнорира и вместо това се загледа през страничния прозорец. Сънцето беше напът да се превърне в червено кълбо на хоризонта и сенките зад пясъчните дюни ставаха все подълги. В далечината бавно кръжаха няколко черни птици. Кръг след кръг над същата точка в пустинята.

Движението беше странно успокоятелно — почти хипнотизиращо — и за известно време го накара да забрави за клатенето на автомобила.

Не знаеше какво всъщност беше очаквал от лагера на бедуините, може би няколко брезентови палатки и две крастави камили с ВО^[1]? Умерена доза опърпано пустинно ежедневие, която да задоволи туристите? Трябваше да се досети. Това все пак беше страната на изобилието.

Лагерът се намираше в малка падина — десетина павилиона, описващи кръг и обърнати навътре, заобиколени от висока плътна ограда от дамаска или друг материал, който приличаше на слама и сигурно щеше да ги предпази при пясъчна буря. Покрай оградата бяха поставени редица телефонни стълбове, снабдени с прожектори, а между тях бяха опънати шарени лампички и знаменца. Отпред оградата преминаваше във висока стена с две наблюдателни кули и отворена порта.

Всичко беше в средновековен стил, но съдейки по цветовете и състоянието му, цялото място вероятно беше новопостроено.

Паркираха колите пред стената и в същия миг, щом минаха през портата, към тях се понесе арабска поп музика. По средата на откритото пространство в центъра на лагера имаше голям дървен под, покрит с арабски килими, а върху тях имаше редица ниски маси с възглавници за сядане, които вероятно можеха да поберат стотина гости. Оказа се, че постройките, които бе видял, докато се приближаваха, нямаха четвърта стена и бяха открити откъм средата на лагера. Вътре в тях имаше още места за сядане, а освен това и кухня, сувенирен магазин и павилион с наргилета.

Всичко това изглеждаше, меко казано, леко абсурдно тук, на сред пустинята — почти като мираж.

— Salaam-aleikum, welcome, welcome my friends! — извика дребен дебел мъж в бедуински дрехи, докато подтичаше да ги посрещне.

— Подранили сте, вечерята започва чак след час, но през това време можете да си купите сувенири, да покарате бъгита, да пробвате пясъчен сърфинг, да яздите камили или да пушите наргиле. Ако ли не, барът, разбира се, е отворен за тези от вас, които не са мюсюлмани.

Мъжът се усмихна широко и направи пауза, докато затихнат подхилкванията.

— Ако искате да се освежите, тоалетните са ей там.

Той посочи към една барака в далечния край на лагера, след което погледна НР многозначително.

— Бели денс шоуто започва в десет, добре дошли още веднъж и се надявам, че престоят ви при нас ще е приятен!

Въпреки че на НР най-много му се искаше да потъне между няколко възглавници с едно наргиле, той неохотно реши да последва съвета и да се пооправи.

Оказа се, че тоалетната има душ глава, свързана с маркуч към казанчето, и след малко акробатически упражнения и много сапун той успя да се поразкраси сносно.

Ризата му замина в най-близкото кошче. Вярно, че беше от тайландска коприна и шита по поръчка, но той с готовност я жертва, за да може да си възвърне поне част от самоуважението. В магазина за сувенири си избра розова туристическа тениска с психеделични арабски мотиви и без особен ентузиазъм оставил продавача да я допълни с кърпа, която омота около главата му.

Щом всичко беше готово, отиде и се настани върху възглавниците до една от ниските маси, поръча си бира и зачака другите да се наиграят в пясъчника навън.

Венсан и Анна се върнаха едва когато започна да се смрачава. Вървяха плътно един до друг, телата им се докосваха през цялото време и те си бъбреха свойски на френски.

Всъщност не трябваше да му пuka. Не беше влюбен в нея или нещо такова — абсолютно не. Но все пак имаше някои правила. Анна беше неговата компания, той я беше довел тук.

Не можеше да не забележи погледите на останалите от групата. Но опциите му бяха доста ограничени. Беше в пустинята и нямаше

къде да ходи и макар че парещото чувство на унижение все повече прерасташе в нажежен гняв, той не можеше да измисли нищо. Вярно, с Венсан бяха на един ръст, но онзи беше значително по-жилав и определено изглеждаше, че може да се грижи за себе си, ако се наложеше. На всичкото отгоре франсето имаше подкрепата на цялата си шайка, така че да го покани във fight-club едва ли беше добра идея.

Освен това самият той беше много повече lover, отколкото fighter...

Не, единственото, което му оставаше, беше да се преструва, че не му дреме, да се погрижи да се напие и/или напуши възможно най-бързо и после да хване първия удобен керван от камили, който се махаше оттук.

Реши да вложи цялата си енергия в това начинание.

Бели денс шоуто съвсем не развесели вечерта му. Оскъдно облечената дама се извиваше известно време, след което покани публиката да стане, и скоро дансингът се напълни със седемдесетина туристи. Самият той предпочете да остане в ъгъла с мис Мари-Анна, но вместо това го завлече една от французойките, която беше твърде хубава, за да я отреже.

Въпреки опиянението се чувстваше невъобразимо нелепо. С кърпа за глава, туристическа тениска и престорена усмивка танцуваше white man's overbite^[2] във фалшив лагер във фалшива страна. Вероятно изглеждаше още по-смешно, отколкото се чувстваше — ако това изобщо беше възможно!

Анна и Венсан се натискаха през дрехите на няколко метра встрани. Бедрата му бяха прилепени между нейните, тя опипваше врата му с ръце и двамата клатеха ханшове в ритъм с арабската поп музика.

Сладката французойка — за която, разбира се, беше твърде пиян, твърде напушен и изглеждаше твърде глупаво, че да има и най-малък шанс — се отправи да танцува с приятелите си, така че той реши да се доклатушка обратно до мястото си и да напои самосъжалението си с още една бира.

Масата беше празна, всички изглежда бяха на дансинга, но между чашите и чиниите той мерна нещо златисто.

Гъзарската запалка на Венсан.

Sweet!

Той се огледа, престори се, че се протяга за кенче бира, при което светкавично прибра скъпоценната вещ. Усещаше я хладна и тежка в дланта си, значително по-солидна от неговото вярно стоманено „Зипо“.

Със сигурност беше от чисто злато и също толкова сигурно бе, че на невнимателния малък жабар^[3] щеше да му е жал за бижуто му.

Може би дори беше наследство от богатия му дядо или нещо такова?

Ухилен, той пусна запалката в джоба на панталона си, преди да се изправи и да се насочи към бараката с тоалетните.

Payback is a bitch mothafucker!

* * *

Обратното пътуване премина безаварийно и те кацнаха на летище Брома точно преди четири часа.

Друг охранителен екип ги посрещна и пое министъра на международното развитие, а веднага след това се появи и един минибус, който да качи нейната група. Луде Рунеберг седеше на мястото до шофьора.

— Радвам се да видя всички ви невредими — поздрави ги той. — Качвайте бързо екипировката и тръгваме към участъка за разоръжаване и дебрифинг. Доктор Андерберг чака...

* * *

В задната част на лагера имаше отвор в оградата и той остана за малко на стълбите към тоалетната, загледан с любопитство в мрака.

Въщност беше леко зловещо, като сравнеше...

От едната му страна беше осветеният лагер с мигащи лампи, музика, храна, пие и охолство. От другата страна — само на няколко метра — се разпростираше тъмнината. Миля след миля от пясък и пустош.

Колко дълго бяха пътували, за да стигнат дотук?

Трудно беше да се прецени, шоферът не беше карал в права линия, но имаше поне два часа, предположи той. На колко часа пеша отговаряше това? Шест, осем? Това е, ако се движеше по права линия... В петдесетградусовата жега, единствено със змии и скорпиони за компания, беше съвсем лесно да се отклониш от правилната посока. Какво ли беше чувството да си съвсем изоставен там, навън?

Той не се сдържа и направи няколко пробни стъпки в мрака.

Лагерът лежеше в падина, но светлината, която се разливаше от всички лампи, беше достатъчна, за даолови гребена на дюната малко по-напред. Там, горе, се мяркаше самотен силует, за който предположи, че е някакъв крив стълб, и след няколкосекундно колебание се насочи към него.

Когато се приближи, откри, че най-горе на стълба беше кацнала птица — сигурно една от онези черните, които бе видял по-рано през деня. Птицата стоеше съвършено неподвижна и изглежда никак не се изплаши от присъствието му. Приличаше най-вече на голям мършав гарван, но за разлика от европейските ѝ братовчеди здравият клон на птицата беше леко извит.

Щом НР се приближи, тя обърна рязко глава и погледна право към него. Нещо във вторачения поглед го накара да се почувства некомфортно и спря само на някой и друг метър от целта си.

Птицата продължи да се взира в него и по някаква причина НР не можеше да свали поглед от нея. Той затаи дъх.

Внезапно големият клон се разтвори сантиметър-два и за миг НР почти си помисли, че птицата се опитва да му каже нещо.

Усети, че ръцете му настръхват.

Това беше fucking...

— Гураб Ал-Байн!

НР подскочи.

Беше Емир, техният шофьор, който се бе появил зад него.

По дяволите, как се изплаши!

— К-кво?

— Гураб Ал-Байн — мъжът посочи към птицата. — Пустинен гарван. Носят нещастие, bad things — you understand?

Точно тогава гарванът изграчи — разнесе се глух звук, който завибрира в гръдената кост на НР.

Птицата наклони глава и погледна НР за последно, преди с два тежки маха на крилете си да напусне наблюдателницата си.

Няколко секунди по-късно гарванът бе погълнат от пустинната нощ.

— Не трябва да скитате така, boss. Навън е лесно да се изгуби човек. Лесно е да изчезне, you understand?

Аха, НР вярваше, че разбира.

— Bad things — промърмори той и се загледа в мрака.

[1] BO, body odour — (лоша) телесна миризма. — Б.пр. ↑

[2] Изразът се отнася за нелепите изражения и движения, които правят някои хора, когато танцуват. — Б.пр. ↑

[3] В повечето европейски страни, включително Швеция, жабари наричат французите, а не италианците. — Б.пр. ↑

5. BAD THINGS

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 7 ноември, 21:28

От: MayBey

Най-лошото, което може да се случи на един полицай, е да не може да разчита на колегите си...

публикацията има **29 коментара**

* * *

Когато излезе от тоалетната, едва не налетя на Анна Аргос.
Беше обърната с гръб към него и той предположи, че чака някого.
Вероятно жабарят Густен^[1] драйфаше кроасани, преди двамата да се промъкнат между колите за малко sexytime.

Шибани идиоти!

После вадя лъскавия телефон до ухото ѝ и стомахът му направи малко салто, разпознавайки го. Яростният огън, който почти бе изгаснал, внезапно пак се разгоря и той направи няколко гневни крачки напред.

— Не, никой не ме е проследил, всичко е окей. Аз съм на другата страна на земното кълбо — чу я той да мърмори на английски точно преди да я сграбчи за ръката.

Погледът ѝ беше почти толкова ужасен, колкото си го беше представял горе в хотелския салон и точно както във фантазиите му гневът се изпари от него на мига. Минаха само няколко секунди, докато тя си възвърна самообладанието и ядосано се отърси от хватката му — но все пак беше схванал.

Която и да беше Анна Аргос, колкото и cool и savvy да го раздаваше, все пак имаше нещо — или по-вероятно някой — който наистина я бе изплашил до смърт, при това от другата страна на света.

— Пусни ме, нещастник гнусен!

— Сори — смотолеви той и направи няколко несигурни крачки назад, вдигнал ръце пред себе си. — Май ми дойде малко в повече... Peace!

Тя му хвърли яден поглед и отново му обърна гръб.

— You know, сестра ми ходеше с един такъв... насилиник на жени.

Тя завъртя глава и го изгледа изпитателно. Когато няколко секунди по-късно отвори уста, гласът ѝ не беше чак толкова недружелюбен.

— И?

— Убих копелето — ухили се той и се заклатушка обратно към лагера.

* * *

Бяха свалили радиоапаратите и бронираните жилетки, заключили оръжията в специалните им кутии и се бяха преоблечели в цивилни дрехи. Андерберг беше заел една конферентна зала за задължителния дебрифинг и сега всички чакаха нетърпеливо той да започне.

Щеше да им отнеме поне час да прегледат цялата случка и още един, преди да могат да се приберат у дома при семействата си.

Но макар че беше не по-малко уморена от останалите, тя не бързаше да се прибира.

— Чакаме Рунеберг — каза Андерберг, който явно забелязваше нетърпението на групата.

— А, ето го и него.

Рунеберг влезе в стаята.

— Ще има малко промени — каза той лаконично. — Нормèн, ти ще караш дебрифинга си сама, след като другите приключват. През това време можеш да напишеш доклада си за случилото се.

Тя потръпна и отвори уста, за да възрази. Това не беше обичайната практика и нямаше никакво желание да я изхвърлят току пред екипа ѝ.

Но преди да успее да каже нещо, Рунеберг я отряза.

— Тръгвай, Нормèн, колкото по-бързо свършим, толкова по-бързо ще се приберем...

Секунди по-късно вратата на конферентната зала се затвори зад нея.

* * *

Най-накрая!

Лежеше сред възглавниците в наргиле павилиона и поемаше дълбоки отпускащи дръпки. Наргилето пред него бълбукаше приятно, докато хладният влажен дим се разпростираше в гърлото му и се плъзгаше надолу по трахеята към закопнелите му дробове.

Sweet!

Някой от французите — не си спомняше кой — беше забъркал сместа. Малко трева на дъното и после умерено количество тютюн отгоре, преди фолиото с въглена. Който и да беше пичът, очевидно си знаеше работата. Изживяването беше почти перфектно балансирано.

Compliments to the chef.

Сега се чувстваше по-спокойен, значително по-отпуснат.

Не можа да не погледне надолу към туристическата си тениска и внезапно го напуши смях.

Деба, колко нелепа беше и колко ли нелепо изглеждаше самият той, който я носеше и който на всичкото отгоре си беше купил шибана покривка и си я беше увил около главата.

Той кудкудякаше от смях и веселието му изглежда се разпространяваше сред останалите в павилиона.

— Hey Thomäss. Какво е толкова забавно?

— Нищо конкретно, пич, нищо конкретно — каза сподавено той, без да може да спре да се смее. — Просто тая проклета страна. Толкова fucking фейк е, схващаш ли?

Той направи още една дълбока бълбукаща дръпка, задържа дима няколко секунди, след което се отпусна обратно между възглавниците.

— Разбира се, схващаме, Томи — отговори един от французите.
— Всичко е фейк, не е наистина, *d'accord*?

Той каза нещо на френски и всички се засмяха.

— Именно... — промълви НР към тавана, докато Щази агент 007 Блунд най-накрая се появи, отпусна мускулите около клепачите му и бавно пусна щорите.

— Нищо не е наистина. Всичко е просто...

— Една Игра?

Той отвори очи. Шепотът дойде отляво, някъде в близост до входа, но на слабата светлина той успя да различи единствено тъмни силуети.

— К'во? К-кой каза нещо за...

Никакъв отговор, просто още смях. Беше му се причуло, може би бе оставил момчешкия хор на абстиненцията пак да нададе глас?

Той премигна няколко пъти и се опита да проясни погледа си, но пелените в мозъка му бяха тежки. Може би сместа в наргилето все пак беше малко по-силна...

— Някога правил ли си нещо наистина истинско, Thomäss?

Този път говореше французинът до него.

— Какво имаш предвид? — каза той неясно и прочисти гърло.

— Нещо, което да те накара целия, тяло и душа, да се почувствуаш съвършено присъстващ в настоящето. Сякаш целият свят е спрял, за да гледа само теб?

Още смях, включително и от него самия, макар и да не знаеше защо всъщност се смее.

Постепенно започна да подозира, че французите се хилеха на него — че се бъзикаха с него, но изпушеният му мозък не можеше съвсем да зацепи по какъв начин.

— Не можеш и да си представиш, пич — промърмори той и установи, че внезапно е заговорил на шведски.

Повтори изречението на английски. Тия пичове трябваше да знайт с кого делят наргилето... Шибана, fucking легенда, това беше той!

Тънките бели щори на входа на павилиона се люлееха напред и назад на хладния пустинен бриз.

Напред...

... ииии...

... назад.

— И какво си направил, Том, разказвай?

Този път беше едно от момичетата, може би онази хубавата, с която беше танцуval?

Той поклати бавно глава и му трябаше известно време, докато се досети, че никой от тях не виждаше движенията му в сумрака.

— Мне — никога не говоря за това. Придържам се към правило номер...

— Едно!

Този път не си беше въобразил, беше сигурен. Чу същия тих шепот някъде отлясно и се изправи несигурно. Светът се клатеше и на него му бе трудно да фокусира.

— Какво ти е, Томи, стари приятелю, не ти ли е добре?

Този глас му беше познат — беше Венсан. Но какво правеше той тук? Защо не беше навън при колите да тренира успоредно паркиране с Анна Аргос?

Французинът се стовари между възглавниците и го прегърна.

— Ето, приятел, дръпни си и ще се почувствуваш много по-добре.

Той подаде чибука на наргилето на НР, който след известно колебание го взе.

Бълбукацият звук го успокои и той изпусна бавно дима през носа.

Чу Венсан да казва нещо, последвано от още смях, но когато ръцете на мъжа внимателно го положиха между възглавниците, НР вече спеше дълбоко.

* * *

Сянката се приближи бързо и тя почти веднага разбра кой беше.

Заопипва с ръце покрай колана, но в съня нямаше оръжие и тя усети как паниката се надига. После мъжът се подаде иззад облака прах.

Ръката му беше протегната напред и лъскавият револвер сочеше право към нея.

Сега оръжието беше още по-голямо, отколкото си го спомняше — цевта беше като непрогледен дълбок кладенец.

Тя стисна очи, стегна тялото си и зачака гърмежа.
Но не се случи нищо.
Зашо той не стреля?
Щом отвори очи, всичко се беше променило.
Сякаш облакът прах, мъжът и неговият револвер никога не ги бе имало.

Сън в съня...

Вместо това тя стоеше на сред никаква пустиня.
Накъдето и да погледнеше, пред нея се разпростираха идентични пясъчни дюни чак до хоризонта.

В далечината бавно кръжаха няколко черни птици. Кръг след кръг над същата точка в пустинята.

Когато се събуди, чаршафът лепнеше по тялото й, а образът на черните птици бе все още запечатан върху ретината ѝ.

— Гарвани, които носят нещастие — смотолеви тя на себе си, без да знае защо всъщност.

* * *

Павилионът беше празен, той лежеше сам сред възглавниците, а наргилето беше изгаснало.

Навън целият лагер се къпеше в бяла светлина.

Големите прожектори бяха включени и той виждаше как хора тичат напред-назад по площада. Музиката беше затихнала, чуваше викове на различни езици, но мислите му се движеха тегаво и не можеше да разбере какво казват.

После чу приближаващ шум от двигател — глухи пулсиращи тонове. Звучеше като хеликоптер или може би няколко? Главата му беше буца бетон, езикът лепнеше за небцето и щом се опита да се надигне, забеляза, че тялото не го слуша съвсем.

Шумът се засилваше все повече и внезапен въздущен порив разлюля диво пердетата около него. Той ги бутна настрами и направи няколко несигурни крачки към изхода.

В същия миг учуден осъзна, че туристическите му дрехи ги нямаше и вместо това отново бе облечен с подгизналата си риза от тайландска коприна.

За няколко секунди започна да подозира, че всичко, което се беше случило в лагера, е било просто фантазия.

Че танците, птиците, които носят нещастие, шепнещият глас и всичко останало са били просто детайли от напущен сън, от който току-що се бе събудил.

Едва когато, залитайки, излезе на светло и хората започнаха да го сочат, той откри, че ризата му беше напоена с кръв.

[1] Густен Жабаря (шв. Gisten Grodslukare, дат. Orta Frosnapper) е детска книга, написана от датския писател Уле Лунд Киркегор, популярна и в Швеция. — Б.пр. ↑

6. DOUBLE DEALING

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 11 ноември, 09:13

От: MayBEY

*Всички добри полицаи рано или късно попадат във
BP^[1]...*

публикацията има **32 коментара**

* * *

„Разпит на полицейски инспектор Ребека Нормён във връзка с подозрения за служебно нарушение или грубо служебно нарушение при инцидент в провинция Дарфур, западен Судан, осемнадесети ноември.

Разпитът е информативен и присъстват разпитващите инспектори Валтерш и Вестергрен от Държавния отдел за полицейски дела, както и собственият свидетел на Нормён, комисар Лудвиг Рунеберг.“

Валтерш беше закръглен мъж на петдесетина години с вид на чичко и с мижащ поглед. Той се отмести назад и нагласи микрофона, който се намираше между тях.

Значи служебно нарушение — бе принудена да извади наказателния кодекс, когато получи призовката, сякаш за да провери да не би всичко да беше някаква абсурдна шега.

Но не, с първи параграф от двадесета глава на кодекса шага не биваше.

Ако при упражняване на дадена му власт, някой, умишлено или по невнимание, чрез действие или бездействие пренебрегне възложената му задача, той следва да бъде осъден на глоба или до две години затвор за служебно нарушение.

И малко по-долу на същата страница:

Ако престъпление от типа, описан в първия параграф, е извършено умишлено и се счита за грубо, извършителят следва да бъде осъден на най-малко шест месеца и най-много шест години затвор за грубо служебно нарушение. При оценката на грубостта на престъплението се взема под особено внимание дали извършителят сериозно е злоупотребил с позицията си, или дали действията му са довели до сериозни вреди или значителни неправомерни облаги за конкретно физическо лице или за обществеността.

Първоначално въобще не мислеше да казва нещо на шефа си, просто да приключи с разпита и да го забрави. Той трябваше да бъде нещо съвсем рутинно — нали все пак си беше свършила работата и не бе допуснала грешка. Или във всеки случай това се опитваше да си втълпи...

Но Рунеберг изглежда вече знаеше, че са я повикали във ВР, и беше настоял да я придружи като свидетел.

— Просто информативно е, не съм заподозряна в нещо, Луде — възрази тя.

— Те това искат да си мислиш, Нормèн. Почти всички вътрешни разпити започват информативно. Това кара хората да се чувстват сигурни и може би дори да проявят желание да са полезни — така, между колеги. И после изведенъж се оказва, че са казали прекалено много, изскуча прокурорът и хоп, лепват им подозрение. Помни, че

вътрешните не са обикновени колеги. Те следват техните си приоритети!

И ето че сега стояха в стаята за разпит...

Въпросът беше само кой се беше погрижил тя да се озове тук.

Далеч не липсваха кандидати.

* * *

Малка стая, облепена с плочки и мирища на хлор, койка, закрепена за пода маса и два завинтени стола — това беше всичко.

Някъде далеч забръмча климатик и скоро той усети студена струя въздух откъм гърба си.

Бяха свалили всичките му дрехи освен гащите и той започна да трепери само след няколко минути.

Главата го болеше и макар че вероятно го бяха отвели обратно в града, все още чувстваше устата си, като че беше пълна с пустинен пясък.

Всичко му беше мъгла с несвързани поредици от образи тук-там. Полицейският хеликоптер, който кацна до лагера, раздаване на заповеди, хора, които си крещяха нещо едни на други.

В следващия му спомен беше с белезници зад гърба и го закопчаваха здраво за една от седалките.

После трябва пак да се е отнесъл, защото не си спомняше нищо от самия полет.

Имаше неотложна нужда от дрехи, чаша джава и топъл душ, но преди всичко от обяснение какво, по шибаните дяволи, ставаше!

Задникът му щеше да измръзне в тая стая, което беше иронично, защото навън сигурно беше трийсет градуса.

Две минути, след като зъбите му започнаха да тракат неконтролирамо, вратата се отвори и вътре влезе пълничък дребен мъж, окичен с мустаци и добре изгладена бежова униформа.

Той оставил една сива карта на масата и след това се настани на стола срещу НР. Разгърна картата, извади бавно чифт очила за четене от единния преден джоб и започна да чете.

— E-e-e-*mbasssssy* — изтрака НР през зъби. — N-need *Embasssy*, нно май н-не разбиращ к-какво ти каз-вам? I h-have rights, you

knoww, пр-пра-вва!

— О, да, разбирам какво казвате — отвърна мъжът и безукорният му английски накара НР да подскочи. — Проблемът е, че не знам с кое посолство да се свържа. Не е норвежкото, защото паспортът ви е фалшификат.

Той погледна НР над тънките си очила.

— Името ми е сержант Азиз, следовател в кралската дубайска полиция. Но кой сте вие всъщност?

Той гледаше НР въпросително.

— Не успяхме да открием каквато и да е информация за истинската ви самоличност нито във вас, нито сред вещите ви в хотела. Човек почти би си помислил, че изобщо не съществувате. А човек, който не съществува...

Полицаят се наведе над масата.

— ... също така не може да има някакви права — нали така?

* * *

— И така, Нормён, да обобщим — пристигнали сте на мястото и сте заварили пътя блокиран от тълпа хора. Вместо да слезете от автомобилите и да продължите пеша до сградите с охрана и ескорти от правителствени войници, ти си решила да прекратиш операцията, дотук вярно ли е?

— Забравяш атентатора — изстреля тя, все по-раздразнена от саркастичния тон на разпитващия.

Вестергрен хвърли продължителен поглед на колегата си.

— Той не се ли е появил, след като сте се качили обратно по колите?

— Не. Забелязах го, докато все още стояхме намясто — преди да взема решението за отстъпление.

— Беше ли въоръжен още тогава? — въпросът отправи гологлавият дребен чичко Валтерш и тя се обърна към него.

— Не, не още. Носехе торба и ми се стори, че мяннах оръжие в нея.

— Стори ти се? Мянна? Не беше ли сигурна?

Отново говореше Вестергрен все със същия дразнещ тон.

Тя поглежда дълбоко въздух.

— Точно както вече казах, възприех това, което видях, като оръжие. Всичко стана страшно бързо, невъзможно е да се каже в кой миг какво точно се случи...

— Разбираме това, Ребека — кимна Валтерш. — Но въпреки това бихме искали да се опиташ да раздробиш събитията колкото можеш, до най-малките подробности. Това ще ни помогне да разберем всичко по-добре, все пак нито Пер, нито аз сме били на мястото.

Той кимна към своя колега и отправи към нея още една приятелска усмивка, на която тя не можа да не отвърне.

— Стана, както ви разказах. Пристигнахме, спряхме и докато се опитвах да направя оценка на ситуацията, видях атентатора сред тълпата. Наблюдавах го в продължение на няколко секунди, след което прецених, че ситуацията е толкова опасна, че съществува рисък както за охранявания обект, така и за екипа, и затова наредих да прекратим.

Тя се усмихна облекчено на Валтерш и хвърли бърз поглед към Рунеберг. Шефът й не издаваше никакви емоции, вместо това стоеше със скръстени ръце и наблюдаваше двамата мъже от другата страна на масата.

— И какво се случи после, Ребека? — продължи Валтерш меко.

— Започнахме да се движим назад и тогава тълпата полуудя. Проби през огражденията и навсякъде настана хаос. За малко да бъда съборена, но успях да се задържа на крака и да извадя служебното си оръжие. Тогава бе открита стрелба...

— Значи си открила прям огън? — Вестергрен атакува като кобра, но тя не налага примамката.

— Не, произведох предупредителни изстрели — три на брой по-точно и тъй като не можех да стрелям в земята поради риска да улуча трето лице, бях принудена да стрелям във въздуха. Прилизително в същия момент някой друг започна да стреля, вероятно войниците измежду тълпата.

Валтерш й кимна насырчително да продължи.

— Видях или възможно е да съм чула хора, повалени от куршуми, тълпата се разбяга и в паниката си хората се събаряха едни други на земята. Продължихме да отстъпваме, аз се оказах приkleещена между колата и вратата и точно тогава той се приближи тичайки.

— Имаш предвид атентатора?

— Точно така.

— В доклада си пишеш, че той е изскочил пред колата, че си го видяла да рови за оръжието и след това да го вади. Че си мислела да изстреляш предупредителен изстрел, лошата видимост и движението на колата са направили това невъзможно...

— Точно така — повтори тя, този път леко нетърпеливо. Бяха обсъдили събитията няколко пъти и всичко го имаше записано. Какво толкова не разбираха?

— Възможно ли е да е станало така, Ребека, просто излагам една теория така, между колеги...

Валтерш я погледна над ръба на очилата си за четене.

— Като се вземе предвид, че никой от другите охранители или останалите хора на мястото не е забелязал атентатор — не може ли да е било така, че стресовата ситуация и ограничената видимост да са повлияли на преценката ти? И е възможно да си се объркала по отношение на извършителя?

Тя отвори уста, за да отговори, но той я прекъсна.

— Никой тук няма да сметне това за странно, напротив — той разпери ръце към другите в стаята. — Всички знаем какво е, когато адреналинът препуска. Започваш да виждаш като в тунел, фокусираш се върху отделни детайли, които всъщност трябва да се разгледат в по-общ план. Мобилен телефон се превръща в граната, фотоапарат се превръща в револвер... Случвали са се такива неща. Не е ли възможно да е било така, Ребека?

Тя понечи да отговори, но Рунеберг сложи ръка на коляното ѝ. Очевидно беше подценила чичкото. Макар че завоалираше нещата добре, именно той щеше да се опита да изкопчи никакво признание от нея.

Тя погледна Валтерш.

— Не виждам причина да коментирам какво са видели или не са видели другите. Мога да отговарям само за себе си — каза тя възможно най-сдържано и забеляза как усмивката на Валтерш помръкна. — Видях атентатор и оръжие, опасността както за охранявания човек, така и за екипа беше очевидна, така че действах в съответствие с правомощията си.

Тя погледна бързо към Рунеберг с периферното си зрение и получи одобрително кимване в отговор. Валтерш погледна

разочаровано към документите пред себе си и Вестергрен веднага пое щафетата.

— Какво е отношението ти към факта, че на мястото са умрели хора, Нормен? Вероятно като директно последствие от съмнителните ти действия...

Ребека потръпна. Да, беше разбрала, че има пострадали хора, може би дори убити от стрелбата на войниците — но да ѝ го захвърлят така в лицето, беше съвсем друго нещо. Но съдейки по изражението на Вестергрен, него изглежда не го беше грижа, че е прекрачил границата.

— За пореден път... — каза тя толкова спокойно, колкото можа, но гневът ѝ бе напът да избие на повърхността. — Взех решението си въз основа на оценката на опасността за моя екип и моя обект. Не мога да поема отговорността за това какво са направили или не са направили други хора.

— Значи не ти пушка, че около теб са загивали хора, това ли искаш да кажеш?

— Естествено, че не! — отсече тя, но преди да успее да продължи, Рунеберг я прекъсна.

— Какво целиш с тези въпроси, Вестергрен?

Двамата мъже впериха погледи един в друг.

— Свидетелят трябва да пази мълчание по време на разпита — изчурулика Валтерш отстрани, но никой не погледна към него.

— Интересува ме дали полицейски инспектор Нормен наистина осъзнава, че последиците от съмнителните ти действия включват това, че са умрели хора? Че тя пряко или косвено е причинила смъртта им, като е провокирала стрелба от страна на войниците?

— Нещо си се заблудил, Пеле...

— Наистина ли е така, Луде? Може би трябва да си преговориш малко по-добре параграфите в закона за служебни нарушения, вместо да висиш толкова във фитнеса?

Рунеберг се изправи бавно и Вестергрен направи същото.

— Нека всички се поуспокоим — изкряка Валтерш. Той също се надигна от стола и с известно усилие застана между двамата мъже.

— Разпитът е прекъснат в 09:51 за кратка почивка.

* * *

Беше стоял в килията около три денонощия. Или поне така му се струваше. Спеше на дървената койка, сереше в кофа и се опитваше да убие времето, както можеше. Естествено, така му се пушеше, че щеше да пукне. Но поне му дадоха малко дрехи.

Бяла тениска и оранжев гащеризон, който му беше с два номера по-малък.

Първите часове буквально се беше насрал от страх, но след като се посъвзе и пое малко течности и храна, пелените в мозъка му се вдигнаха и той започна да събира две и две.

Беше доволно напушен, когато ченгетата го хванаха, а освен това бяха разкрили фалшивия му паспорт, но макар че и двете престъпления вероятно бяха доста сериозни тук, такова отношение не им отговаряше.

Нещо не се връзваше...

* * *

— Какво, по дяволите, беше това? — тя се вторачи в Рунеберг, докато шефът ѝ разсеяно човъркаше кафе машината.

— Нищо особено...

— О, хайде, та вие за малко да се сбнете там вътре, ти и Вестергрен... Познавате ли се?

Рунеберг кимна неохотно.

— Пеле и аз работихме заедно в полицията преди доста време, още тогава беше подло копеле — беше неколегиален, ако ме разбиращ?

Тя сви рамене в отговор.

— И?

Рунеберг въздъхна.

— Преди няколко години подаде молба за прехвърляне в Сепо и когато ме попитаха, аз възразих срещу назначаването му. По някакъв начин той разбра за това и оттогава чака шанс да ми го върне. Имах предчувствието, че той ще се нахвърли на този случай, все пак колко често се случва някой охранител да се озове във ВР?

— Значи затова настоя да дойдеш с мен? Да си играеш на защитник?

Той измърмори нещо.

— Оценявам идеята ти, но щеше да е по-добре, ако ми беше разказал от самото начало...

Той кимна.

— Напълно си права — трябваше да го направя, но всички можем да сгрешим, нали?

Хвърли й дълъг поглед, който тя все още се опитваше да разтълкува, когато ги извикаха обратно в стаята за разпит.

— Отнесохме случая до прокурора... — започна Валтерш. — Обичайната процедура в такива случаи е да уведомяваме писмено началника ти за всички решения, след което той или тя трябва да предприеме евентуални мерки, докато разследването приключи.

Вестергрен се намеси.

— Но така се случи, че имаме късмета шефът ти да присъства като свидетел, така че можем да съобщим и на двама ви, че ти, Нормён, от този момент си считана за основателно заподозряна за служебно нарушение или грубо служебно нарушение.

Той се ухили и кимна към Рунеберг.

— Комисар Рунеберг ще ти съобщи какво предстои, но когато става дума за подозрение за неправомерно изпълнение на служебните задължения, няма голям избор. Новите правила са кристално ясни. Може би ти искаш да продължиш, *Луде*?

Рунеберг беше пребледнял. Той отвори уста, като че ли за да възрази, но я затвори почти моментално. Вместо това пое дълбоко въздух и се обърна към нея.

— От този момент си освободена от служба, Ребека. Оставаш на пълна заплата, но докато трае разследването, трябва, за съжаление, да те помоля да предадеш ключовете и електронната си карта.

Те се разходиха заедно обратно до участъка. Въздухът беше сух и студен и от време на време надолу прехвърчаха по няколко жалки снежинки, само за да се разбият в черния асфалт. Никой от двамата не говореше много.

Рунеберг изсумтя няколко къси изречения за процедурите при вътрешните случаи и после малко празни приказки как всичко сигурно щяло да се нареди. Ребека едва събра сили да отговори.

Щом стигнаха до отдела, тя трябваше да остави картата си за достъп и ключа за шкафчето със служебното си оръжие.

Можеше да задържи значката си.

С други думи, все още беше полицай — поне засега.

Все беше нещо.

Рунеберг изглеждаше, сякаш му тежеше още нещо, но тя нямаше желание да слуша. На излизане засече Каролина Мудни, но другата жена просто я поздрави кратко, като внимателно избягваше да срещне погледа ѝ.

В момента, в който вратата на полицейския участък се затвори зад нея, отново я обзе онова странно усещане като насьн. Сякаш нищо от това, което се случваше, всъщност...

* * *

... не беше наистина.

И преди беше лежал в ареста, вярно, у дома, в Швеция, но процедурите навсярно са горе-долу същите. Като начало трябваше вече да са го разпитали няколко пъти.

Да са му обяснили в какви престъпления го подозират и евентуално също така да са му осигурили някакъв вид юридически представител. Не се пропиляваха ценни часове в това да оставят заподозрения да зъзне в килията, достатъчно беше човек да погледа малко „От местопрестъплението“, за да схване the basics. И като стана дума за разследване на местопрестъпления...

Не го бяха боли за кръв, не му бяха взели отпечатъците, дори не му бяха направили снимка, поне не и доколкото си спомняше. Тревата му беше докарала кървене от носа, докато къртеше. И преди беше имал напушен нос^[2], винаги изглеждаше много по-зле, отколкото бе всъщност, и сигурно беше изкаral акъла на хората в лагера. Ако ченгетата не му бяха взели кръв, докато беше в несвист, то ризата му със сигурност съдържаше всички проби, които им бяха нужни.

Но точно както цялата тази проклета страна целият сценарий изглеждаше фейк, почти като нагласен.

Едва завърши мисълта си и получи сърцебиене и се принуди да поеме няколко дълбоки глътки въздух.

Фактите бяха, че както и да го сучеше, колкото и да въртеше всички подробности от изминалите деноноция, просто не можеше да

се отърси от мисълта, че всичко беше някакъв вид...

Игра...

[1] Вътрешни разследвания. — Б.пр. ↑

[2] Състоянието, което описва НР, е необичайно — между канабиса и кръвоточението няма пряка връзка и на пръв поглед думите му звучат странно. Възможно е обаче сухият въздух в комбинация с дразненето от издишване на дим през носа и разширяването на кръвоносните съдове, причинено от канабиса, да доведе до кървене, особено при хора с тънка носна лигавица.

Друго възможно обяснение е наличието на големи количества пестициди в канабиса (тъй като отглеждането му не подлежи на контрол), като например отрова за мишки, която съдържа антикоагуланта варфарин, който може да причини кръвотечение. — Б.пр. ↑

7. BOARDGAMES

Форум Крепителите на обществото
Публикувана на: 12 ноември, 23:18

От: MayBey

*Има само три типа граждани — полицаи,
арестувани и още незаловени.*

публикацията има **36 коментара**

* * *

Вратата се тресна и те влязоха в килията. Четирима потни пазачи и един грамаден офицер с белези от шарка по лицето и мръсна риза.

НР не успя дори да се надигне, преди да му се нахвърлят.

— Name, you tell me name now! — изкреша белязаният, доближавайки лицето си само на педя от това на НР.

Преди да смогне да отговори, те извиха ръцете му зад гърба, вързаха краката му с някакъв каиш, след което го понесоха като пакет. Всичко стана толкова бързо, че той не можа дори да се изплаши.

Стаята, в която го замъкнаха, беше малко по-голяма от килията му. В средата стоеше тясна носилка и той видя висящи ремъци от двете ѝ страни. Носилката беше наклонена, но вместо да го сложат с глава откъм високия край, те го завързаха на обратно. Беше доста неприятно да лежи с главата надолу, а когато затегнаха ръцете и краката му, стана още по-лошо.

Усещаше как сърцето му бие силно в гърдите.

— You tell me name! — изсъска Скарфейс, а лицето му бе толкова близо, че той усещаше киселия аромат на тютюн в дъха на мъжа.

— Т-томас Андерсен — отговори НР, но не успя да прозвучи толкова cool, колкото бе възнамерявал. На влизане бе мярнал камерата

в единия ъгъл на стаята и сега беше почти сигурен:
Играта го беше открила!

Имаше всички основания да бъде изплашен, при това за живота си.

И все пак, колкото и странно да беше, пулсът му не препускаше само от страх.

Скарфейс кимна на един от орките пазачи, той надяна черна качулка над лицето на НР и всичко почерня. Чуваше траповете да говорят помежду си, отново без да разбира и дума. Но му се стори, че едно нещо схвана.

Ако наистина искаха да се отърват от него, нямаше причина да протакат нещата. Но вместо да го заровят в пустинята, те отделяха време и усилия за цялата тази шарада. Това трябваше да означава нещо.

Внезапно той долови шума от течност, която капеше по каменния под.

Какво, по дяволите, правеха те всъщност?

В следващия миг някой притисна мокър парцал към лицето му.

Първите две секунди не бяха толкова опасни — все още можеше да дишаш, макар че усещаше как качулката се затяга по-здраво, когато вдишваше. Миришеше на мокър хавлиен плат, което бе по-скоро успокояващо, отколкото плашащо. Но после дочу мокър, бълбукащ звук и изведенъж през плата започна да се процежда вода право в носа и устата му.

Не беше много, но достатъчно, за да се задъха, резултатът от което беше единствено, че вдиша още вода през плата. Една част попадна в кривото му гърло и той се задави. Изхълца, после автоматично вдиша рязко няколко пъти, което моментално доведе до още една мини гълтка в кривото гърло.

Още хълцане, вдишвания, кашляне и вода.

Но никакъв въздух...

По дяволите — тия идиоти щяха да го удавят!

Кислородният му запас почти свършваше и го обзе паника.

Опита се да извие глава, така че да махне парцала от лицето си. Но не можеше да мръдне.

Пак изхълца, но рефлексът от гаденето само прати още вода надолу и виковете му се превърнаха в гаргара.

Внезапно платът се махна, после и качулката. Той се закашля, изхвърли навън малко вода и най-накрая успя да поеме накъсана глътка спасителен въздух.

И още една.

Паниката бавно се уталожи.

После чу гласа на Скарфейс в ухото си.

— Кой... си... ти...?

Той се опита да поклати глава, бе прекъснат от нов пристъп на кашлица, след което направи нов опит.

— Успокой се, мамка му...

Нечии ръце го притиснаха надолу, сложиха му качулката и хавлиеният плат заглуши протестите му.

Още вода, после още давене. Той извиваше бясно тялото си и се опитваше да рита, но беше здраво стиснат в желязна хватка. Изрева — само за да се нагълта с още течност.

Започна да му причернява. Паниката върлуваше на воля. Копелетата наистина бяха напът да го убият!

* * *

Щангата над раменете, жълт двайсет и пет килограмов диск от всяка страна, широк разкрач. Тя пое дълбоко дъх, прилекна, докато коленете ѝ не образуваха деветдесетградусов ъгъл, после изхвърли въздуха от дробовете си, като същевременно се повдигна обратно нагоре.

— Осем — отброя Нина Бранд, която стоеше зад нея. — Още две, Бека!

Усещаше млечната киселина да изгаря бедрата ѝ, но дори тежката серия клякания не успяваше да спре мислите ѝ.

Значи освободена от служба — малко бесплатна почивка, можеше да се каже, ако човек беше в настроение да смекчава нещата. За съжаление, тя не беше.

И кой я беше докладвал?

При всички положения списъкът с кандидати съдържаше поне три имени. Глад, естествено, беше на първо място. Когато оставиха него, Берглунд и преводача на прашното малко летище в Дарфур, той изглеждаше, сякаш беше готов да я убие. Беше съсипала цялото му държавно посещение и сигурно беше нанесла сериозен удар както на репутацията, така и на самочувствието му.

Тя пое дъх, сви колене и после се изправи. Съдържанието на млечна киселина се покачи с няколко нива, но едва го забеляза.

Номер две в списъка беше заместникът й, Давид Малмèn.

Той изглежда определено не я беше приел за новия шеф и сега му се бе удала златна възможност да се отърве от нея. Това, че нито той, нито Каролина Мудин дори не бяха зърнали атентатора звучеше, меко казано, неестествено. Като заучена история, предназначена да подкопае доверието в нея.

В краткосрочен план Малмèn въщност беше единственият, който моментално печелеше нещо от отстраняването ѝ, защото тя предполагаше, че той е поел началството над екипа.

— Де-еесет.

С известни усилия тя завърши последното повторение и ѝ помогнаха да постави щангата нашето. Направи кратка обиколка из залата, за да разсее киселината и да завърши мисълта си.

Третото място беше малко по-спорно, но след известен размисъл тя реши, че може спокойно да го раздели между Каролина Мудин и нейните колеги Есбърнсон и Йорансон. Всичките си имаха тартор, с когото искаха да се държат добре, и макар че отношенията ѝ с Мудин започнаха доста добре, нито тя, нито някой от другите се застъпи за нея, когато беше важно.

Та какво да направи сега?

Разследването вероятно щеше да отнеме поне месец. Всички замесени трябваше да бъдат изслушани, а освен това трябваше да получат информация и от суданските власти.

Тя беше само основателно заподозряна, това беше най-ниската степен на подозрение, така че дотук следователите явно нямаха достатъчно аргументи, че прокурорът да поиска да повдигне дело.

Дума срещу дума — въпросът беше доколко единодушни щяха да са останалите показания. Може би въпреки всичко беше време да си

намери адвокат, за да покаже, че не възнамерява да търпи още глупости? Но се колебаеше.

Мразеше този тип...

* * *

Игра!

Нагласен арест, фалшив разпити куп актьори, които си играеха на *Среднощен експрес* точно както предния път.

Тогава го бяха пречутили и макар че той се зарече сега да издържи, те бяха доста близо до това да го направят пак.

Смъртният страх го държеше в желязна прегръдка, сърцето му биеше на двойни обороти, а той повръщаше като свиня върху каменния под.

— You tell me name — по-скоро заяви, отколкото попита Скарфейс, докато се почесваше по наболата брада.

НР можеше единствено да кима между пристъпите на кашлица. Той хлипаше като малко дете. Сълзите горяха по бузите му — повръщаното жилеше гърлото му и той беше готов да разкаже всичко. За убийството на Кенеди, за бебето Линдберг^[1], натопяването на Roger fucking Rabbit поемаше вината за всичко само да разкараха проклетата кърпа от лицето му!

— Петершон — проплака той. — Хенрик Петершон, Играч 128.

— Thank you! — Скарфейс кимна доволен. — Next question...

НР замръзна. Бяха го пречутили, беше загубил. Така че какво повече имаше да се каже?

После загря...

И внезапно се ухили.

Беше сбъркал — адски беше сбъркал!

Това не беше изпитание, не беше оценяване или втори шанс, както жадният му за респект мозък почти бе успял да му втълпи. Напротив, ставаше дума просто за пари. Играта си искаше шибаните кинти обратно, това беше всичко.

Номер на сметката, потребителско име и парола — щеше да си каже всичко, само да се махне от скапаната носилка.

А после какво? След всичко това той беше съвсем сигурен, че Водачът нямаше да го остави да си тръгне...

— The money yes? — изхълца той.

Скарфейс го изгледа странно и вдигна ръце.

— No money, no no!

По никаква причина мъжът изглеждаше почти обиден.

— Следващ въпрос — повтори той и се вторачи ядосано в НР, докато вадеше бележник от джоба на изцапаната си риза.

— Did... you... — прочете полицаят и НР кимна.

Време беше да сложи край на всичко това.

— Did you... kill her...?

Сега вече нищо не разбираше.

* * *

— Говори ли ти се за това?

— Въщност не — отвърна Ребека лаконично.

Тя прокара гребен през мократа си коса и после я събра в стегната конска опашка при врата.

— Вече знаеш основното, какво друго има да се каже? Отстранена съм, докато приключи разследването, а дотогава ми остава само да си играя на познай кой ме натопи.

Тя и Нина Бранд се бяха срещнали още в полицейската академия и после бяха работили в един и същи патрул две години. В действителност бяха доста различни не само на външен вид. Твърде различни, че да могат да станат близки приятелки. И все пак се разбираха много добре, поне на повърхностно ниво.

Нина Бранд за разлика от нея беше руса, ниска и със заоблени форми. От типа, след който по коридорите се обръщат и момчета, и момичета и тя знаеше как да се възползва от това максимално.

Нина обичаше вниманието и се чувстваше най-добре сред други хора — колкото повече, толкова по-добре, което сигурно беше и причината да работи в екипа, който следеше заведенията.

Самата Ребека никога не би си помислила да кандидатства там.

Кръчмарска обстановка и внимание бяха две неща, за които определено не копнееше.

Но предимството беше, че Нина познаваше всички собственици на ресторани и фитнесзали в града, и за нея беше лесна задача да намери алтернативно място за тренировки на Ребека сега, след като беше отстранена от участъка.

И то какво място...

За този фитнес само беше чуvalа да се говори. Което може би не беше толкова странно — в залата не идваха обикновени простосмъртни. Очевидно тук се събираха звездите — истинските, не онези с петнайсетминутна слава...

Според слуховете дори кралските деца тренираха тук и сигурно беше така. Мястото беше суперлуксозно — повече като спа, отколкото като съоръжение за тренировки. Рецепционистката им даде кърпи и хавлии, преди да ги придружи до мириещата на сандалово дърво съблекалня и да им покаже шкафчетата им.

Ребека винаги си бе мислела, че фитнесът в участъка е един от най-добрите, които беше виждала. Но това тук... Общо помещенията сигурно бяха близо хиляда квадрата — всички страхотно проектирани и в отлично състояние. Голи тухлени стени, стоманени греди със спот лампи и прозорци с високи сводове. Естествено, по подовете от благородна дървесина нямаше и петънце.

Можеше само да предполага колко струващо членството.

Във всеки случай значително повече, отколкото можеше да си позволи един полицай...

Но Нина беше уредила да влизат гратис, така че Ребека не можеше да се оплаче.

* * *

— Ти ли я уби? — повтори Скарфейс.

НР продължаваше да не разбира нищо.

Мислите в главата му отново се завъртяха като в барабан на пералня.

— Г-жа Аргос, ти ли уби г-жа Аргос — засрича раздразнено Скарфейс от бележника и отново впери поглед в НР.

— Кк-во, ъ... не, за бога! — успя да каже той, докато барабанът в главата му превключваше на по-висока скорост. — Аз дори не знаех,

че тя... чуйте ме!

Скарфейс даде сигнал с глава на един от орките и изведнъж отново надянаха качулката на главата му и го притиснаха обратно към носилката.

— Неее! — изрева той и се опита панически да се освободи. — Нее, мамка му, невинен съм...

Кърпата заглуши виковете му, а водата след това го накара да мълкне.

Миризмата на хлор в стаята се смеси с тази на топъл амоняк.

* * *

— Странна работа, дето Рунеберг е имал някаква стара кавга с вътрешния следовател — Вестерберг, така ли се казваше?

Нина застана до нея пред огледалото и заоправя косата си. Въпреки че огледалото беше гигантско, а другата жена беше с една глава по-ниска от Ребека, тя сякаш моментално превзе цялото пространство.

— Вестергрен — допълни Ребека и несъзнателно направи крачка встрани. — Работили са заедно в патрул Б в Нормалм^[2] преди suma ти години. Явно още тогава са си имали зъб, а после Луде е отхвърлил кандидатурата на Вестергрен в Сепо.

Нина завъртя очи, докато нагласяше две руси къдици, от които изглежда не беше съвсем доволна. Въпреки тренировката и сауната тя изглеждаше достатъчно свежа, че да може да излезе направо навън в града, без да се прибира.

— Звучи прекалено просто, не мислиш ли? — измърмори тя и очерта устните си с молив. — Искам да кажа според теб господата направо са щели да се сбият. Хората не правят така заради отхвърлена молба и стари разправии от времето, когато са патрулирали. Това трябва да е било десет години назад във времето — поне!

Ребека сви рамене, вдиша спортните си обувки от облицования с варовик под и започна да оправя чантата си.

— Луде не навлезе в големи подробности, а определено не вървеше да го питам точно в този момент.

Бранд изостави огледалото и се обърна към Ребека.

— Слушай, между другото, преди да тръгнеш, има нещо, което трябва да ти кажа...

* * *

Когато му свалиха качулката за трети път, беше напълно готов.

Изкашля се два пъти, изповръща още една доза водниста слуз по себе си и се опита трескаво да си поеме дъх.

— Чакай! — отсече той, когато Скарфейс отново кимна на пазачите. — Чакай малко, по дяволите!

Онзи даде знак и орките му помогнаха да се изправи.

— You kill her — повтори Скарфейс с интонация, която бе почти приятелска.

Имаше само един отговор, една дума, която щеше да го спаси от носилката.

Червено или синьо?

— У-у... — изхълца НР.

В същия миг вратата на килията се отвори.

— Какво става тук, сержант Мусад?

* * *

— Чувала ли си за Крепителите на обществото?

— Какво, за книгата ли?

Нина Бранд поклати глава.

— Не, не, за интернет форума, естествено.

— Аа, имаш предвид онзи клюкарски сайт? Да, зачитала съм се веднъж-два пъти, когато още беше нов и всички говореха за него, но това беше преди време. Останах с впечатлението, че са куп хленчещи колеги и police wannabees, не си падам по такива неща...

Тя вдигна спортната си чанта и се приготви да тръгва.

— Може би трябва пак да го погледнеш...

Имаше нещо в тона на Нина Бранд, което я накара да се спре.

— Защо така?

Нина направи гримаса.

— Защото мисля, че са почнали да пишат за теб...

* * *

— Извинявам се за това, г-н Петершон — каза Азиз няколко минути по-късно, когато вече се намираха обратно в килията на НР. — Сержант Мусад и аз принадлежим към различни отдели в полицията и към различни школи, може да се каже. Той няма никакво право да ви третира по такъв начин.

НР кимаше апатично, докато с два пръста отделяше подгизналите дрехи от тялото си.

Мозъкът му работеше на overdrive, острата миризма на пикня, идваща от гащериона му, не можеше да се игнорира и той погледна към Азиз, за да види дали той също я забелязва.

— Ще уредим сухи дрехи, има и възможност да вземете топъл душ, ако желаете?

НР продължи с безжизненото кимане.

Душ!

Топъл шибан душ и няколко минути, през които да може да помисли на спокойствие...

— Но първо трябва само да изясним някои неща — каза Азиз с делови тон и премести химикалка и лист на редове от своя край на масата към този на НР.

— Бъдете добър и запишете откъде познавате г-жа Аргос и всичко, което се случи в бедуинския лагер. Веднага щом приключите, ще имате възможност да се измиете и преоблечете.

НР продължаваше да кима. Ръката му трепереше толкова силно, че зарисува малки завъртулки по листа, преди да успее да я овладее.

[1] Един от най-прочутите случаи на отвлечане е похищението на двегодишния син на известния летец Чарлз Линдберг през 1932 г. — Б.пр. ↑

[2] Въпросният патрул Б е известен с твърди действия и мачо отношение. — Б.пр. ↑

8. REDRUM^[1]?

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 13 ноември, 08:11

От: MayBeY

*Кой може да извърши престъпление? Всеки.
Следователно всички са заподозрени.*

публикацията има **41 коментара**

* * *

— Имаме голям проблем, г-н Петершон.

No fucking kidding — на това му се вика understatement of the year! През последното денонощие НР бе успял да мине през всички фази на криза, че и по два пъти.

Отрицание, отчаяние, паника, насиране, апатия и после право в затвора, без да минеш през „Старт“^[2].

Направо не беше истина!

Но колкото и претовареният му мозък да се опитваше да се справи със ситуацията, той не можеше да подмине няколко сурори факта.

Всичко беше наистина, bloody serious — буквально!

Анна Аргос беше изчезнала, погълната от пустинната нощ и според ченгетата той беше главният заподозрян.

Все още имаше само накъсани спомени от вечерта. Това не беше кой знае колко учудващо — комбото от бира, трева и гадене от

пътуването накрая беше дошло в повече на и без това изтощения му мозък.

— Както казах, голям проблем, г-н Петершон — повтори Азиз и прекъсна мислите му.

НР погледна нагоре и срещна загриженния поглед на полицая.

— Има съвпадения между кръвта от ризата ви и ДНК, което открихме в хотелската стая на г-жа Аргос, а преди два часа хеликоптерът намери останки на около половин миля от лагера. Става дума главно за окървавени дрехи и остатъци от кожа. Птиците и пустинните лисици не са си губили времето. За жалост, много пъти сме виждали такива случаи, когато някой се загуби в пустинята, но първоначалните тестове съвпадат с профила на г-жа Аргос.

Той направи вял жест към света отвъд стените.

— За момента не знаем дали тялото е било преместено, или това са просто останки, пренесени от животните. Затова продължаваме издирването както в близост до лагера, така и по-далеч.

Той се надвеси над масата.

— Всичко това, естествено, може да е трагична злополука. Разправия на закътано място, няколко мига на ярост, сдобили се с ужасни последствия. Може би въпреки кръвопролитието г-жа Аргос е била само наранена. Оставена сама с убеждението, че е способна да потърси помощ? Но вместо това в замаяното си състояние се е отправила в грешна посока — право в пустинята...

Полицаят изгледа НР продължително.

— Ако случаят е бил такъв, съдията вероятно ще прояви известно снихождение.

Той направи пауза и изглежда очакваше отговор.

НР напразно се опитваше да овладее вихрушката в главата си.

Имаше обяснение за всичко, беше сигурен в това. Съвсем естествено обяснение, което щеше да покаже, че е невинен. Теоретично погледнато, можеше да се въргалят из лагера и в даден момент да е решил да се отърве от идиотската тениска и да изрови скъпата си копринена риза от кошчето. Малко петна от повръщано съвсем не бяха нещо, за което да те е грижа, когато си напущен...

Но след това?

Убиецът, естествено, е изтичал в тоалетната. Опитал се е да отмие кръвта от себе си възможно най-бързо и е намерил ризата му в

кошчето.

Вярно, звучеше адски пресилено, но всъщност и по-страни неща се бяха случвали!

Прехвърли набързо сценария още веднъж в главата си. Беше крехък — но не и немислим.

И все пак не можеше да спре една неприятна мисъл, която се прокрадваше в ума му.

Ами ако Азиз имаше право!

За момент там в лагера на него наистина му идваше да удуши Анна Аргос — да стисне здраво врата ѝ и да задави шибаната ѝ надменна усмивчица...

— А-ами другите? Венсан и приятелите му?

Той самолови колебливия тон в гласа си.

Като че подозираше какво ще отговори полицаят.

— Да, разбира се, за малко да забравя за мистичния французин...

Азиз си сложи очилата за четене и запрелиства из папката пред себе си.

Това, което установихме, е, че вие и г-жа Аргос сте пристигнали в лагера заедно. Видели са ви да вечеряте на една маса, а по-късно вечерта свидетел ви е видял да се карате съвсем близо до отвора в оградата при тоалетните. Свидетелят описва караницата като осезаема и освен това казва, че г-жа Аргос е изглеждала ужасена.

Той спря, за да прелисти, и НР преглътна няколко пъти в опит да навлажни пресъхналото си гърло.

— Френските ви спътници, за жалост, бяха напуснали лагера, когато ние пристигнахме, но ги разпитахме на следващия ден в хотела им. Всички разказват единодушно, че сте били разгневен, защото г-жа Аргос ви се е подигравала заради малката ви „злополука“ в колата и по-късно тя — може би именно заради това — изглежда е предпочела чужда компания пред вашата.

Той прелисти страницата и продължи.

— Французите наистина потвърждават разказа ви, че сте се срещали по-рано в Индия, но казват, че срещата тук в Дубай и пустинното сафари са били ваша идея.

Полицаят спря и изгледа НР над ръба на очилата си.

На него му трябваха няколко секунди, за да възприеме информацията.

— Н-но всичко беше тяхна идея, Венсан ми позвъни в хотела, те ни взеха. Питайте шофьорите, те знаят!

— За съжаление, не можем да се свържем с шофьорите Емир и Башид. Според шефа им обаче това не е нещо необичайно. Те работят почасово и извън сезона се прибират при родата си в Йемен. Шефът казва, че колите са запазени от вашия хотел на името Санклер и една от кредитните карти, които намерихме в портфейла ви, е била използвана за потвърждаване на резервацията. „Мастър-Кард“, издадена на името на Жером Санклер. Жером *Венсан* Санклер.

* * *

Добре дошли в Крепителите на обществото — ние сме тези, които поддържат цялата кочина!

Всъщност идеята не беше особено забележителна, нито пък нова. Дискусионен форум, отворен за всякакви оплаквания, клюки и самоуверени твърдения — с разликата, че тъкмо този форум изглежда бе насочен към полицайте или във всеки случай хората с униформени професии. Доста свежо...

Но след като прочете няколко теми, тя започна да разбира защо хората говореха за форума. Един от най-активните потребители, човек, който очевидно се наричаше MayBey, беше добър — страшно добър всъщност. За разлика от останалите той или тя не се оплакваше от дефектно оборудване или от качествата на последния набор стажанти. Езикът на MayBey беше специален — кратки изречения, много мрачни, вместо помпозните излияния, изпълнени с чиновнически шведски, които полицайте иначе обичаха.

Заловихме няколко крадци на коли снощи. Почти двайсет минути гоненица.

Трима бандити, които зарязаха колата при Юнкстакоршет^[3]. Кучето за разнообразие беше добре —

веднага надуши следа. Спипахме и тримата под един смърч след десет минути!

Ама че хубаво!

После четири часа в управлението, за да запищем и разпитаме всички. Дотук много добра нощ. На дежурния прокурор Вендкорш^[4] обаче му трябваше само една минута. После всички бяха свободни.

Всичката ни работа за нищо, а той отиде да си доспи.

Ще ми се само и аз да можех да спя добре като него...

Всички полицаи бяха преживявали преследвания и MayBey — който и да е — беше успял да улови всичко само в няколко реда: напрежението по време на гонитбата, радостта при залавянето, тегавата бумащина и накрая гнева, когато бандитите просто са си тръгнали, сякаш напускат хотел.

В темата имаше петдесет и осем коментара, пет пъти повече, отколкото получаваха повечето от другите пишещи, и всички те споделяха фрустрацията на MayBey.

Другото, което правеше темата интересна, беше познатото звучене. Юнкстакоршет можеше спокойно да бъде Юлстакоршет, а тя знаеше, че в лена^[5] имаше прокурор, който се наздаваше Стиернкрюс или нещо такова.

От чисто любопитство отвори интернет страницата на стокхолмската полиция, но не намери новина, която да отговаря на описаното в блога. Какво означаваше това?

На практика нищо.

MayBey може би беше от друг лен или пък той или тя описваше стара случка. Но по някаква причина. Ребека беше сигурна, че се имаше предвид Стокхолм.

Във всеки случай тя разпознаваше карикатурите в по-старите публикации на MayBey. Началникът на полицията Тефлон, чиято бяла риза никога не се лекъосваше, комисар Мекотело^[6], който никога не беше на разположение, когато трябваше да се взимат важни решения, или криминален инспектор Сабо, който сновеше по коридорите, изцяло зает с опитите да се скатае от работа.

Тя беше сигурна, че е работила с всеки един от тях — но от друга страна, със сигурност не беше единствената...

Последната публикация на MayBey обаче бе тази, която наистина събуди интереса ѝ...

* * *

Полицаят го погледна, сякаш очакваше реакция, но като никога НР не знаеше какво да каже. Отчаяно се опитваше да съживи образа на Венсан в главата си, но по някаква причина чертите на мъжа внезапно бяха станали неясни — почти размазани.

Той отваряше и затваряше уста, без да може да произведе членоразделна дума.

— Бяхме много внимателни, г-н Петершон. Убийствата са необичайни тук, в Дубай, затова търсим под всеки камък. Хората ми провериха всички отпечатъци, които можахме да намерим, както в колата, така и на масата ви, и намерихме вашите, тези на г-жа Аргос, както и на всички останали от компанията ви. Дори се свързахме с полицейските власти в съответните ви родни страни и всички замесени имат чисти досиета. Всички с изключение на вас, г-н Петершон...

Азиз хвърли още един продължителен поглед на НР иззад купчината документи.

— Всички отпечатъци съвпадат, няма излишни. С други думи, няма никакви следи от този така наречен Венсан...

Още един поглед, който отговаряше на интонацията, но НР едва ли го забеляза.

Като се замислеше, всъщност не можеше да си спомни Венсан да е разказал нещо за себе си.

Веднъж, докато той седеше в някакъв бар, потънал в мрачно настроение, французинът просто се беше появи.

Беше го почерпил трева и бира, беше някой, с когото да разговаря и който го накара да се почувства малко по-добре.

Та кой беше Жером Сашслер? Портфейлът му беше пълен с различни кредитни карти — роли, които му помагаха да се справи със странстващия си сомнамбулски живот. Спомняше си само някои от тях:

Джим Шутър
Уил Парчър
Тайлър Дърдан^[7]

Беше избрали имената главно на шега — или поне така си беше втълпил. Банда въобразява дружки от филмовата история. Хора, съществували само в главата на главните герои.

Струваше му се, че има единствено блед спомен за Жером Санклер като ред щамповани букви върху пластмасова карта.

Жером и Венсан един и същи човек ли бяха в действителност?

Някой, който всъщност не съществуваше освен в собствената му глава?

Полицаят остави настрана документите си и се наведе над масата.

— Нека тогава да обобщя ситуацията, г-н Петершон. Вие — в миналото осъден убиец — пристигате в страната с фалшив паспорт. Срещате г-жа Аргос в хотела, сваляте я и уреждате пустинно сафари заедно с няколко случайни познати. Тя обаче подигравателно отблъсква набезите ви, което съвсем разбираемо ви ядосва. Все пак вие сте организирали всичко, може би дори единствено заради нея, а сега тя ви отхвърля. И така, по някое време вечерта г-жа Аргос изчезва, а вас ви намират под силно влияние на наркотични вещества и с нейната кръв по цялата ви риза. Единствената ви защита е да обвините мистериозен мъж, чието съществуване нищо и никой не може да потвърди.

Той направи кратка пауза, за да остави думите си да направят нужното впечатление.

— Както казах, убийствата са необичайни в Дубай, може би защото убийците се наказват строго. Много строго, г-н Петершон...

Още една пауза, така че НР да не пропусне какво искаше да му каже.

— Но ако човек ни съдейства, съдията обикновено проявява разбиране. Животът ви е буквално в собствените ви ръце, така че ви съветвам да помислите внимателно, преди да отговорите на следващия ми въпрос.

Трета пауза, този път съвсем ненужна.

— Вие ли убихте г-жа Аргос?

Пред очите на НР на мига започнаха да проблясват скрийншоти — всички съдържащи различна и адски притеснителна информация.

Да не би измъченият му мозък най-накрая да беше вдигнал бунт?
BLINK

Да му показваше неща, които не съществуват?
BLINK

Да беше смесил фантазия и реалност?
BLINK

Yes?

BLINK

No?

МАМИЦАТА МУ!

Той стисна очи и закри лице с ръцете си, за да спре святкащите картини в главата си. Но образите продължиха да проблясват върху ретината му.

Shooter

Parcher

Durdan

All work and no play makes Jack a dull boy!

Redrum, redrum, redrum...

Не беше ли възможно наистина да е пребил една bitchy мацка?
Да ѝ е дал да се разбере?

По дяволите, той дори си беше представял какво би било чувството...

Време беше да реши.

Червено или синьо?

* * *

Най-добрият охранител на света, Регина Ретроди^[8], си има малко проблеми. Очевидно е получила слънчев удар долу в Африка и са ѝ се привидели неща, които ги няма.

Или е имало други причини за халюцинациите ѝ? Възможно ли е заради това да е отстранена? Някой да знае нещо?

публикацията има **17 коментара**

Регина Ретроди, готино име и точно както Нина ѝ беше казала, едва ли можеше да се събърка кого се има предвид...

Освен това имаше и седемнайсет коментара, на практика само отрицателни.

Какво друго да се очаква от една УВ^[9]?

Така става, като пускат квоти за жени...

Тя още в Академията си беше чепата

*Сигурно е взела твърде много успокоителни, WBUP
for sure...*

Тя трябваше да гугълне това последното. WBUP — Will Break Under Pressure. Значи така гледаха останалите на нея. Като на човек, който не се справя с напрежението...

* * *

— Н-не — изхриптя той и отново прочисти гърло. — Не съм го направил аз — продължи, този път малко по-високо, като че се опитваше да убеди самия себе си.

Азиз въздъхна дълбоко. Събра документите си, изправи се, след което почука два пъти по стоманената врата.

— За съжаление, вече не мога да ви помогна, г-н Петершон — каза Азиз почти натъжено.

Той отстъпи встрани, докато Мусад и четирима потни пазачи тролове се напъхаха в стаята.

В следващия миг бяха върху него.

Той викаше, бореше се панически и всъщност успя да нанесе няколко прилични удара, преди орките да го свалят на земята.

Щеше да умре, сега го разбра. Или Скарфейс и приятелчетата му щяха да го удавят, или значително по-вероятно — щеше да си признае всичко. Някой съдия, който служи само за декор, щеше да го осъди на смърт и щяха да го откарат в пустинята, да го застрелят в тила и да пратят фактура на сестра му. А после — вечно членство в тайнния клуб на Шибаняците заедно с Даге и бащата!

Hello, my name is Henrik and I am a ladykiler!

Беше свършен, преебан, заминал!

Внезапно един синапс в изплашения му до смърт мозък направи връзка.

— Ч-чакайте извика той на Азиз, тъкмо когато се канеха да го изнесат от стаята.

— Чакайте, по дяволите, има следа от Венсан. Дайте ми сам...

Мусад му заби шамар, който му затвори устата, но само временно. Беше се добрал до спасителния пояс и не мислеше да го пусне.

— В единия ми джоб има златна запалка. Негова е. На Венсан. Проверете я за отпечатъци, ДНК, к'вотоще...

Още един шамар, този път достатъчно здрав, че да усети вкус на кръв в устата си. Той чу първо Азиз — той изстреля няколко изречения на арабски на пазачите, после Мусад, който изглежда им даде противоположни заповеди.

Потните орки около него се размърдаха и си размениха притеснени погледи, сякаш не знаеха точно какво да направят. Двамата началници избарабаниха нови заповеди. Все още никаква реакция. НР успя да извърта глава и видя как Мусад и Азиз застанаха един срещу друг — толкова близо, че ги разделяха едва няколко педи.

Мусад беше почервенял, юмруките му се отваряха и свиваха. Той беше една глава по-висок от Азиз и от жабешката перспектива на НР мъжът изглеждаше още по-едър и ужасен, ако това беше възможно.

Но Азиз не се оставил да бъде сплашен — вместо това той направи още половин крачка напред, така че униформените ризи на двамата почти се допряха.

За няколко мига изглеждаше, сякаш ще се сбият.

НР и пазачите затаиха дъх.

После Мусад бавно отстъпи една крачка.

Азиз отново изрева, този път по-високо и секунди по-късно стовариха НР на стола за разпит, а един от пазачите неохотно разкопча белезниците му.

— Разкажете повече — каза Азиз лаконично, когато вратата на килията се тръшна и те останаха сами.

[1] Murder, изписано на обратно; думата води началото си от романа „Сиянието“ на Стивън Кинг и филма на Стенли Кубрик по мотиви от книгата. — Б.пр. ↑

[2] Препратка към играта „Монополи“. — Б.пр. ↑

[3] MayBey говори за реално съществуващо кръстовище, но използва измислено/променено име. — Б.пр. ↑

[4] Отново измислено име; думата означава въртяща се вратичка/бариера с кръстата форма, например на входа на метростанция. Корш, както и крюс малко по-долу означава кръст. — Б.пр. ↑

[5] Лени се наричат административните области, на които е разделена Швеция. — Б.пр. ↑

[6] Буквално „желиран гръб“. — Б.пр. ↑

[7] НР леко е променил начина на изписване на имената на героите Джон Шутър, Уилям Парчър и Тайлър Дърдън, съответно от Таен прозорец, Красив ум и Боен клуб. — Б.пр. ↑

[8] Буквално Регина Праведната. — Б.пр. ↑

[9] Член на Ung Vänster (букв. Млади леви), младежка организация на Лявата партия. Лявата партия се отцепва от социалдемократите през 1917 г. и към днешна дата е седмата най-голяма партия в Швеция. Младите леви пък се характеризират със своите феминистични, природозащитнически и пацифистични възгледи. — Б.пр. ↑

9. FATA MORGANA

— Ало?

— Добър вечер, *my friend*, добре ли мина всичко?

— Всичко мина забележително, всъщност съвсем според плана — но естествено, вие вече знаете това.

— Някакви щети?

— Не повече от необходимото...

— Добре, а оттеглянето?

— И там нямаше проблеми. Какво стана с...

— Играча? Още е малко рано да се каже. Но ще ви държа в течение.

* * *

Дойдоха посрещ нощ. Четири Гуантанамо^[1] горили, които точно както преди го изтръгнаха от койката и извиха ръцете му зад гърба. Този път не можа да окаже съпротива.

Той беше Ник Ортън, Томас Андерсен, Чарлз Хърман и толкова други имена, че едва си ги спомняше.

Въображаеми хора, които беше превръщал в реалност, поне докато му трябваха.

Така че защо не и Венсан Санклер?

Сложиха му качулката още в килията, но пазачите изглежда забелязаха апатията му и не си направиха труда да завържат краката му. Той се препъваше, докато го водеха надолу по някакво стълбище, а после по още едно.

Чувстваше тялото си пълно с олово.

Още стълби — залитна и пазачите бяха принудени да го хванат така, че да не падне. Но не спряха, за да го изправят на крака. Вместо това го хванаха под мишниците и го вдигнаха толкова високо, че

единствено палците на краката му докосваха пода. Накрая стълбите свършиха.

Стаята, в която влязоха, беше по-голяма, толкова голяма, че напрегнатите стонове на пазачите отекваха сухо между стените. Наистина ли предния път бяха минали оттук?

Под качулката се просмука slab мириз на бензин и изгорели газове и внезапно той се увери. Не го водеха към стаята за мъчения!

В следващия миг го повдигнаха и го сложиха на някаква седалка и тежка врата на кола се затвори зад него.

Свистене на гуми, рязък тласък и потеглиха.

НР опитваше трескаво да възприеме информацията с изтощения си мозък. Някой седеше вляво от него на задната седалка, тъй като усещаше слаба миризма на афтършейв — освен това трябваше да има и шофьор.

Следователно освен него в колата имаше поне още двама души — може би трима — но никой от тях не казваше и дума.

Накъдето и да се бяха запътили, шофьорът изглежда бързаше. Мощният двигател ревеше и движенията на автомобила бяха толкова резки, че тялото му се плъзгаше по кожената тапицерия на седалката.

После той забеляза, че шумът от пътя се промени, премина от гладък асфалт към чакъл. Няколко минути по-късно шумът загълхна почти изцяло и колата започна да се накланя и да се плъзга по добре познат начин. Стомахът на НР схвана по-бързо от мозъка му и буцата в него, предизвикана от паниката, премина в гадене. Още клатене, последвано от свистене, когато пясъкът се заудря в прозорците.

Отиваха в пустинята!

* * *

— Ще видиш, че всичко ще се нареди, Бека. Искам да кажа, че все пак не си направила грешка...

Седяха на дивана, Мике сложи ръка около раменете ѝ и тя се пребори с внезапен импулс да се откъсне. Да грабне първия възможен тежък предмет и да му разцепи главата.

Всичко ще се нареди, ще видиш... Само да получаваше по двайсетачка за всеки път през последната седмица, когато чуваше този

коментар. Луде, Нина Бранд и цял куп други доброжелатели.

Наистина ли това беше най-доброто, което хората можеха да измислят, когато някой е затънал в лайна?

— Естествено, че не съм направила грешка — отсече тя, без да може да се спре. — Какво, да не би и ти да не вярваш, че са ни нападнали?

— Разбира се, че вярвам — отвърна той бързо, но тя все пак се възползва от възможността да се поизправи и да се отърси от ръката му. — Имах предвид просто, че сигурно скоро всичко ще отшуми...

Тя го прекъсна с изсумтяване.

— Не бих се обзаложила на това. Има предостатъчно хора, които биха искали да си изпратят и на които всъщност не им се налага да правят друго, освен да си траят и да не клатят лодката, за да се случи това. Глад, Малмён, Мудин и другите в дружината...

— Не забравяй асистента на Глад...

— Берглунд, не, той не!

Тя прехапа език, но беше твърде късно.

— Защо не? В смисъл че изглежда съвсем естествено Глад да кара асистента си да се справя с подобни неприятни инциденти, нали?

— Сигурно — измърмори тя и сви рамене.

Ребека се отпусна обратно на дивана и бързо втренчи поглед в телевизора.

— Мисля да си направя чаша чай, ти искаш ли? — каза значително по-меко след няколко минути мълчание.

— Ммм — отвърна той.

На път към кухнята тя грабна незабелязано мобилния си телефон от масата в коридора.

* * *

Друсаха се с колата към петнайсетина минути и най-накрая парчетата от пъзела застанаха по местата си.

Нямаше да има повече разпити.

Точно както твърдеше Азиз, той беше осъден за убийство, пристигнал с фалшив паспорт и свързан с престъплението по всянакъв начин. Никой не вярваше в невинността му — дори той самият.

Покрай всичкия блясък беше забравил, че страната всъщност е диктатура. Горката беззащитна жена от запада — отвлечена и убита навън в пустинята. Това можеше да доведе до загуба и на туристи, и на big finance. Да струва милиони долари лош PR и пропуснати бизнес сделки. Значително по-добре беше да го потулят и да се преструват, че никога не се е случило. Оставаше само да се отърват и от последната брънка и буквально да заровят историята там, където беше започнала.

В пяська...

Той усети панически плач да се надига от гърдите му и прехапа долната си устна, за да му попречи да се изплъзне навън.

Внезапно колата спря намясто и той чу предната врата да се затваря след шофьора.

Крайна станция — всички да слязат!

Fuckfuckfuckfuckfuckfuck!

* * *

Всъщност не трябваше да я интересува.

So what, ако някой говореше глупости за нея? Сигурно се беше случвало много пъти преди, разликата беше, че сега тя имаше възможност да следи какво се казва.

Повечето сигурно дори не я познаваха, нямаха си представа коя беше тя или какво беше направила. Но ако грешеше?

Ако в действителност това бяха хора от участъка, колеги, които поздравяваше по коридорите или с които дори работеше?

Разбира се, трябваше да тегли една на всичко, да забрави за интернет страницата и да остави идиотите да си дрънкат каквото искат. И въпреки това не можеше да се откъсне.

Постоянно си измисляше нова работа в спалнята, за да може да буди компютъра от спящия режим и да проверява дали е писано нещо ново.

Ровеше се в кочината, чоплеше раната и се измъчваше с всяка подробност, всеки отделен коментар, докато стомахът ѝ не стана на железен възел и тя едва дишаше въздуха в апартамента.

Умишлено тропаше силно с чайника, за да опита да заглуши мислите си, но тази тактика вече не работеше. Тя беше решила да не

разказва на Мике за страницата. Глупостите бяха едно, но освен това тя се страхуваше, че могат да се появят и други слухове. Такива, които са верни... На хартия всичко беше толкова хубаво.

Повишение, собствен екип и грижовен приятел. Къща, куче и кола чакаха зад ъгъла. Всички стари проблеми, които я бяха измъчвали толкова години и стягаха гръденния ѝ кош като с ремък, най-накрая бяха останали в историята. Грешката не беше нейна, тя вече нямаше причина да се измъчва. Би трябвало всичко да е просто. Същинска детска игра...

Тогава защо не оправеше нещата?

Наистина ли беше толкова трудно да бъде щастлива?

Докато водата за чая завираше, погледна набързо към всекидневната.

Мике все още беше съредоточен в телевизора.

Тя извади телефона.

Сряда в седем Обичайното място

И натисна „изпрати“.

* * *

— Вие сте човек с късмет, г-н Петершон — засмя се гладко обръснатият Мусад от съседната седалка. Английският му беше перфектен почти колкото този на Анна Аргос.

Мозъкът на НР заби и докато се рестартираше, той изпусна част от встъпителните думи на Мусад.

— ... ясен отпечатък по запалката и освен това достатъчно следи от кожа за извлечане на митохондриална ДНК. Интерпол се обадиха тази сутрин: и двете съвпадат с тези на Бруно Хамел, френски канадец с, неко казано, интересна репутация...

Полицаят направи достатъчно дълга пауза, че синапсите на НР да свържат работеща линия.

— К-к'во?

— Явно мосю Хамел е направил кариера като професионален убиец. Има поне четири отворени случая, приписани на него. Искате ли да отгатнете какъв е специалитетът му?

Нова усмивка.

НР кимна безмълвно.

— Самотни жени...

НР внезапно усети, че гаденето се засилва.

Кръвта стремглаво слезе надолу, вън от главата му, и той беше принуден да се наведе напред, за да не припадне.

Въпреки че мъжът седеше съвсем до него, гласът на Мусад сякаш идваше отдалеч.

— Това, което полковник Азиз не ви разказа по време на разговора, е, че г-жа Аргос е била в постоянна заплаха за живота си. Това беше потвърдено, когато се свързахме с полицията в родната ѝ страна.

— П-полковник...? — заекна НР объркано.

Мусад се засмя.

— Малък прийом, който понякога използваме за бързи резултати. Брадясили арабски мъже, които не говорят английски, по някаква причина мотивират повечето западници да съдействат. Полковник Азиз е мой началник и освен това ръководи цялата кралска криминална полиция на Дубай.

Полицаят си пое дълбоко въздух и го задържа няколко секунди, докато чакаше НР да се поизправи.

— Разбирате ли, г-н Петершон, всичко изглеждаше ясно като бял ден. Кръвта, свидетелските показания, връзката ви с г-жа Аргос и така нататък... Но имаше един притеснителен елемент...

Той махна с ръка, за да илюстрира думите си.

— Няма достоверни показания, които да съвпадат на сто процента, г-н Петершон. Хората чисто и просто възприемат нещата по различен начин. Но всичките петима френски граждани, които свидетелстваха срещу вас, разказаха същата история — абсолютно една и съща, и до най-малката подробност. Разбирате ли?

Той продължи, без да дочека отговор.

— Подозирахме, че нещо не е наред, и накрая вие ни дадохте доказателството, което търсехме — продължи Мусад. — Представете си физиономиите на французите, когато им показахме снимките на

Хамел от Интерпол — международно издирван наемен убиец, за когото те бяха направили всичко, за да го защитят...

Той отново се усмихна и спря, като че чакаше някаква реакция от НР.

— Някой е платил да убият г-жа Аргос... — продължи Мусад почти пресилено бавно, след като не получи отговор. — И освен това този някой се е потрудил здраво, за да ви припише вината, г-н Петершон.

Светът на НР се люлееше, гаденето изведнъж отново го обзе и като по сигнал някой отвори вратата на колата отвън.

Секунда по-късно той стоеше на четири крака и повръщаše върху пустинния пясък.

Дежа вю!

* * *

Отговорът дойде само след минута.

Добре — мислех, че искаш да се откажеш ;)

Тя започна да пише жълчен отговор, но после размисли. Чу Мике да се протяга на дивана и бързо изтри полученото съобщение.

Водата за чая беше готова и тя сложи две чаши и няколко бисквити на малък поднос.

Щом седна на дивана, той я прегърна и я придърпа към себе си.

— Хубаво е да си си вкъщи — измърмори.

Тя не отговори.

— Между другото... — каза тя след малко.

— Ммм.

— Няма да съм тук сряда вечер. Мисля да отида на кино с Нина.

Имам нужда малко да си разсия мислите.

— Окей.

Той дори не помръдна поглед от телевизора, което направи лъжата по-поносима.

Тя започваше да става притеснително добра в лъжите.

— Може би ще пийнем по чаша вино или нещо такова след това, така че няма нужда да ме чакаш. Тоест не е нужно да седиш и да циклиш тук, ако би предпочел да спиш у вас...

Той се обърна и й хвърли бърз поглед и за кратко изглеждаше, като че ли смята да каже нещо. После потъна обратно в дивана и продължи да зяпа в телевизора.

— Окей, приятно...

* * *

Подкараха го като овца между домашните палми в гигантския терминал. Мусад беше от едната му страна, шофьорът — от другата. Хората по подвижната пътека бързаха да се отдръпнат, сигурно си мислеха, че е масов убиец или нещо такова.

Когато видя познатата синьо-бяла табела, той едва не се засмя.

За няколко ужасни секунди се изплаши, че ще продължат покрай нея. Че всичко беше още един трик, за да пречупят разклатената му психика. Но те слязоха от пътеката на правилното място, продължиха към рецепцията и Мусад подаде билет и никакви документи на дамата зад преградата на Скандинавските авиолинии.

Той не разбра и дума от разговора им, но няколко минути по-късно се намираха в кабинката за пущене при изхода и Мусад му предложи цигара от малка метална табакера. Ръцете на НР трепереха толкова силно, че с усилие запали цигарата си.

Последваха дълбоки великолепни дръзвания...

Известно време никой от тях не каза нищо.

— Ф-французите? — смънка накрая НР. — Какво ще стане с тях?

— Ще ги задържим няколко седмици, докато богатите им бащи задействат всички възможни връзки, за да ги върнат у дома. Постепенно ще намерим решение, което да устройва всички страни. Все пак мосю Хамел и работодателят му са тези, които всъщност търсим...

НР кимна. Фалшиви показания тук или там не играеха голяма роля в дългосрочен план...

Business is money.

Мамка му, колко му беше омръзнато това проклето място!

— Казаха ли нещо защо... Защо са се навили да ме натопят? —
поясни той равнодушно.

Мусад кимна и дръпна от цигарата си.

— Явно компанията е срещната мосю Хамел в Гоа само няколко дни преди вас — той махна с цигарата, което накара дима да образува малки спирали нагоре към тавана. — Веднага щом сте ги напуснали, индийската полиция е направила внезапен обиск и някои от групата са били заловени с различни незаконни субстанции. Хамел разрешил проблема намясто, без да се налага никой да звъни на татко си и да се излага. Предположението ми е, че той в действителност е инсценирал всичко, така че компанията да му бъде задължена. Тези хора си имат собствени правила, г-н Петершон...

— И французите са платили достатъчно на шофьорите, че да заминат за Йемен и освен това да метнат Вен... искаам да кажа Хамел до летището по пътя обратно?

— Нещо такова — потвърди Мусад. — Име, което отговаря на една от самоличностите на Хамел, е използвано за външен полет веднага след това. Не сме напълно сигурни, че това е бил той, кадрите от охранителните камери не са достатъчно добри за стопроцентово идентифициране, но изглежда много вероятно.

Мусад го придружи на борда и дори му помогна да напъха куфара на колелца в рафта за ръчен багаж, преди да му подаде ръка на раздяла.

— Е, сбогом, г-н Петершон.

НР се поколеба няколко секунди, после стисна ръката на мъжа.
Странно, но като че ли от този жест на полицая му олекна малко.

— Ако чуете още нещо за г-жа Аргос в Швеция, нещо, което сметнете, че ще помогне на разследването, ще оценя, ако се обадите...
Някой е наел Хамел да убие г-жа Аргос и наистина искаам да пипнем този човек.

Той извади малка бяла визитна картичка от единия джоб на добре изгладената си риза.

НР кимна мълчаливо и прибра визитката, без дори да я удостои с поглед.

Полицаят беше стигнал чак до вратата, когато изтощеният мозък на НР зацепи.

— Ей, Мусад...

Мъжът се обърна.

— Какво те кара да мислиш, че ще разбера нещо повече за Анна Аргос у дома?

— Значи не знаеш? — усмихна се Мусад.

— Какво?

— Че Анна Аргос е била шведка?

[1] Военна база на САЩ в Куба, а от 2002 година лагер за задържане на военни престъпници, заподозрени в тероризъм. Гуантанамо Бей е известен с нечовешките условия, на които са били подлагани затворниците преди 2006 година, когато все още не са били под закрилата на Женевската конвенция. — Б.пр. ↑

10. HIDE AND SEEK

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 14 ноември, 16:19

От: MayBey

*Да лъже, подвежда и манипулира, са естествени
таланти за един психопат.*

*Останалите трябва да се упражняваме, за да
задобреем в това...*

публикацията има **45 коментара**

* * *

Гледайки назад, тя си втълпи, че беше видяла мъжа още първия път, когато посети фитнеса. Тъкмо когато щяха да тръгват, Нина се натъкна на един от собствениците, с когото явно беше излизала известно време. Струваше й се, че го забеляза, докато те си разменяха целувки по бузите и си бъбреха — разговор, който завърши с това, че Ребека получи безплатни тренировки за един месец.

Беше на една от пътеките за бягане — късо подстриган мъж, немного по-висок от нея. Беше в добра форма и с жилав вид, който тя всъщност предпочиташе пред напомпания. Но не физиката на мъжа беше главното, което я накара да те забележи. Беше начинът, по който тичаше. Целеустремен, непреклонен, сякаш се бореше за олимпийско злато.

И сега отново беше там — на същата пътка далеч в края и с точно същия стил на бягане.

Темпото беше ненормално бързо. Ръцете на мъжа помпаха от двете му страни като мускулести бутала, а погледът му беше закован върху собствения му образ в огледалото. Потта течеше по загарялото

му тяло; тънкият спортен потник вече беше мокър. Краката му удряха по лентата. Панг-панг-панг-панг.

Имаше нещо в цялата сцена, което привлече погледа й, и тя се хвани, че се е разконцентрирала от собствените си упражнения за сила.

После — само за секунда — погледът на Ребека срещна този на мъжа в огледалото и тя усети, че потръпна.

* * *

Естествено, всичко можеше да е злащастно съвпадение.

Хамел просто *по случайност* да бе изbral тъкмо него за изкупителна жертва, за да може самият той да изчезне, без да остави и най-малката следа. Точно както изтъкна Мусад, той беше почти typecasted за ролята на fall-guy.

Макар, разбира се, да звучеше ужасно невероятно, тази теория не биваше да се отхвърля.

Но който и да стоеше зад всичко, не беше свитнал Анна Аргос само за да го накисне, в това беше сигурен. Игра или не, тя беше Джей Еф Кей, на него просто му бяха отделили ролята на Лий Харви Осуалд. A shitty nogood patsy.

Точно като него Анна е бягала, опитала се да остави половината земно кълбо между себе си и тези, които са я преследвали.

През първите панически секунди в салона на хотела той беше доловил почерка на Играта. Всъщност беше сметнал, че тя беше друг Играч, изпратен да го търси.

Ами ако бе имал право поне наполовина?

Ако тя всъщност е била Играч, но също като него бе избрала да скочи от въртележката?

В такъв случай е била доста тъпа, че да не хвърли телефона.

Може би си е мислела, че е достатъчно да смени СИМ картата?

BIG mistake!

Той разтърка носа си, опитвайки се да спре развинтеното си въображение.

Но вместо това в главата му внезапно се появи нов образ. Как няколко от онези пустинни гарвани бавно кръжаха над безжизненото тяло на Анна. Описваха все по-тесни и по-тесни кръгове, докато най-

смелият се престраши да кацне на пяська до нея. Две нервни крачки, и после...

Той пое дълбоко въздух няколко пъти, след което помаха на една стюардеса, давайки ѝ знак да напълни чашата му.

Анна може и да беше квалифицирана архикучка, но никой не заслужаваше да свърши така. Който и да беше наел Хамел, за да очисти Анна, трябва наистина да я е мразел.

Но Хамел и работодателят му бяха направили грешка.

Бяха го оставили при арабските ченгета, вярвайки, че с него е свършено. Бяха оставили завършека на други, а трябваше да пратят Джак Руби^[1].

Вместо разстрел в пустинята или доживотна в Банкок Хилтън^[2] сега той седеше тук — в самолета на път към Швеция. Беше потънал в лайна до шията, но се беше измъкнал не съвсем чист, но във всеки случай жив.

Изтощен, изтормозен и изплют — но също така адски бесен!

* * *

— Как мина тренировката?

— Добре.

— Гладна ли си?

Тя кимна и по задължение целуна Мике по бузата. Би предпочела да бъде сама, да използва физическата умора след тренировката за една нощ непробуден сън. Но вече се беше изхитрила за една свободна вечер тази седмица.

Освен това той беше сготвил вечеря.

— А, сега се сещам. Някаква жена звъня преди известно време. Каза, че сте колежки.

— Нина Бранд? — измърмори Ребека, докато нареждаше чиниите.

— Не, не се казваше така. Чакай, записах името в бележника до телефона. Каролина — извика той от хола няколко секунди по-късно.

— Каролина Мудин. Звъняла е на мобилния ти, но явно не е бил включен. Каза, че трябва да говори за нещо с теб, но не пожела да каже за какво. Във всеки случай звучеше като нещо важно...

* * *

Освен малкия си куфар той носеше само две неща. Самолетен билет без име и документ, който получи от Мусад. LOC — Letter of cessation. Изглежда се очакваше да го покаже при проверката на паспорта в Арланда. Дори и противно на всички очаквания Играта да нямаше нищо общо с пустинното му приключение, те щяха да го надушат веднага, ако личният му номер бъдеше въведен в системата на полицията.

Не беше трудно да си представи продължението...

Ако искаше да запази поне някакъв шанс да се отърве, трябваше да влезе в страната, без да се появи в радара на Играта.

Това всъщност беше по-лесно, отколкото звучеше.

Не ставаше дума за филмови каскади като криене в тоалетната, изпълзване през колесника или търчане по пистата. Всичко, което му трябваше, беше паспорт — малък червен правоъгълник със снимка, която що-годе приличаше на него.

Горе-долу като този, който стърчеше от задния джоб на пича три реда по-напред...

Той изскочи от седалката си секунди преди самолетът да спре при подвижния мост и пилотът да изгаси табелката за предпазните колани. Бързо измъкна куфара си от рафта за багаж и с ловка маневра се озова съвсем пътно до жертвата си, държейки багажа си на подходяща височина, така че да прикрие действията си. Точно както се надяваше, мъжът беше изцяло погълнат от телефона си. Седем часа без социални медии бяха дълго време за айфонърите...

Хубаво побутване с рамо, докато мъжът си ѝпдейтваше статуса и @Арланда изведнъж се оказа @неизвестно място на пода между седалките...

Веднага щом онзи се наведе, за да спаси изтърваното си безценно, НР щипна паспорта от задния му джоб и се запъти с пълна скорост към изхода.

Няколко секунди по-късно беше отвън в подвижния мост и на път към терминал „Пристигали“.

Според паспорта понастоящем се казваше Ларш Томи Гунке, родом от Линшьопинг. Пробва името няколко пъти, докато крачеше

бързо към гишетата за проверка на документи.

„Ласе — Ласе Гунке, здрави!“

Той хвърли бърз поглед към един от стенните часовници. Имаше три-четири минути, може би дори пет. Трябваше да му стигнат!

До кабинката стояха двама едри полицаи в тъмни униформи. Мъжете изглеждаха отегчени, но малка LOC-бланка и човек без паспорт със сигурност щяха да разведрят следобеда им.

НР се насочи към най-късата опашка, опитвайки се да изглежда невинно.

Нова проверка на часа.

Две минути вече бяха минали и както обикновено беше изbral грешната опашка. Редицата хора до него направо летеше, но той самият не помръдваше от мястото си.

А вече беше прекалено късно да смени опашките, от двете му страни имаше метални прегради, а пространството зад него се запълни с нови пътници.

Какво, по дяволите, отнемаше толкова време?

Изглежда вещица най-отпред имаше проблеми с паспорта, виждаше я как маха с ръце към служителя, сякаш се опитваше да обясни нещо.

Той внимателно се огледа през рамо. Зад него беше пълно с хора, но все още нямаше следа от истинския Ласе Г.

* * *

— Здравей, Ребека, извинявай, че малко закъснях. Мисля да взема кафе, ти искаш ли още едно?

— Да...

Ребека погледна към Каролина Мудин, която се суетеше с чашите при касата.

Мудин беше най-младата в групата със своите двайсет и пет години, които я правеха и цяло десетилетие по-млада от самата Ребека.

Момчешкият вид на Мудин и късата ѝ рошава коса я караха да изглежда дори по-млада, отколкото беше, което определено не беше плюс, ако човек се опитваше да затвърди мястото си в полицията. Възрастта продължаваше твърде често да важи пред качествата.

Но защо всъщност Мудин я беше помолила да дойде тук? Беше доста лаконична по телефона — каза просто, че иска да се срещнат.

Всъщност Ребека трябваше да настоява да изяснят всичко по телефона, но нямаше нищо по-добро за вършене.

Мудин се върна с кафето им и се настани на отсрещния стол. И двете отпиха внимателно от чашите си.

— Бях на нов разпит във ВР вчера и има нещо, което трябва да ти кажа...

Мудин очевидно говореше без заобикалки — нещо, което Ребека обикновено ценеше. Но това тук не звучеше добре.

— Окей?

— Ами размишлявах много над това, което се случи там, долу. В Дарфур. Всичко стана толкова бързо — цялата работа, евакуацията и така нататък. Почти нямахме възможност да поговорим... Нали Луде ни раздели веднага, щом пристигнахме.

Мудин погледна неуверено към Ребека, като че чакаше някаква подкрепа.

— Мм.

— Първо не бях сигурна, в смисъл... бях напълно концентрирана върху карането и хич не поглеждах напред. После настъпи пълен хаос, когато тълпата проби, стрелбата, прахта и да... всичко това.

Мудин ѝ хвърли още един несигурен поглед, но лицето на Ребека не помръдна.

— Така или иначе, успях да помисля малко и сега впоследствие всъщност вярвам, че видях някой да тича пред колата, горе-долу докато ти висеше на вратата... Съвсем сигурна съм.

Ребека не можа да не трепне и Мудин изглежда го забеляза.

— Значи, не видях подробности, не видях оръжие или нещо такова, но по някаква причина цветът жълто се е загнездил в ума ми. Той имаше ли нещо жълто по себе си, шал или нещо друго веещо се?

— Найлонова торба — измърмори Ребека неясно. Тя прочисти гърло и продължи, докато сърцето ѝ започваше да бие все по-бързо. — Извършителят носеше оръжието в яркожълта найлонова торба, която държеше с лявата си ръка.

— Мм... може спокойно да е било и торба и това казах и на следователя, когато ме попита. Пер Вестергрен, сигурно вече си говорила с него...

— Да, срещали сме се — потвърди Ребека и не можа да се сдържи да не се усмихне.

Каролина Мудин ѝ се усмихна в отговор.

— Добре, той задаваше страшно много въпроси за теб. Каква си като началник и така нататък. Казах, че сме служили заедно съвсем кратко, но че ти си един от моделите ми за подражание като охранител... Че винаги се държиш на сто процента професионално...

Ребека внезапно не знаеше какво се очаква да каже.

— Благодаря ти, Каролина... Ами... наистина оценявам, че ти... да, ами... показанията ти и всичко. Сигурно ще се окаже от голямо значение за разследването.

— Да, точно това каза и Давид... Той беше този, който предложи да се обадя на ВР и да поискам нов разпит.

— Давид?

— Да, Давид... Давид Малмён — каза Каролина Мудин и се усмихна с още една от онези нейни момчешко- момичешки усмивки.

* * *

Другата опашка продължаваше да се лее.

Вече можеше да е минал оттам.

Да е сигурно.

Мамка му!

Макар че се опитваше да го раздава cool, не можеше да не се озърта, и му се стори, че ченгетата го забелязаха.

Бяха минали четири минути, а той още тъпчеше на едно и също място.

Ченгетата бяха почнали да го зяпат.

Взема да приключиш някой шибан ден, кучка проклета!

Още един поглед през рамо — все още никакъв Ласе.

Внезапно қуките тръгнаха в негова посока.

Той запрелиства трескаво из паспорта си, опитвайки се да изглежда сякаш съдържанието беше адски интересно.

Полицайтите вървяха спокойно покрай редицата хора. Минаха пет минути и му се стори, че забелязва някакво вълнение най-отзад на опашката.

Ченгетата си размениха погледи и един от тях каза нещо по радиомикрофона, закрепен на едното му рамо.

Fuckfuckfuckfuckfu...

— Ей ти!

Едното ченге посочи към него.

— Ааъ какво... аз?

НР се опитваше да спечели време.

— Да, точно ти.

Ченгето го повика с жест и НР предпазливо се премести поблизо до преградата. Но полицаят продължаваше да маха и след още няколко секунди колебание НР прилекна и мина отдолу, след което направи няколко бавни крачки по посока на полицайите.

Какво да прави, по дяволите?

— Паспорта, благодаря!

Ченгето с най-много ленти на пагоните протегна ръка напред.

— Ъъ... — НР погледна към изхода малко зад полицайите.

Ако си дадеше зор, можеше и да успее...

— Паспорта!

Полицаят хвана малката червена книжка, която НР все още стискаше в дланта си, и за секунда те останаха така — почти като при дърпане на въже. После НР отпусна хватката.

Ченгетата стояха рамо до рамо и нямаше никакъв шанс да се втурне между тях. Парапетът блокираше пътя му за бягство от дясната страна, а едва ли щеше да успее да ги заобиколи отляво. Трябваше да запази спокойствие, да изчака пролука...

Едното ченге прелистваше паспорта. НР усети как по челото му избива капка пот, после още една. Дръжката ма куфара лепнеше в ръката му.

— Елосе? — измърмори ченгето, което държеше паспорта, а другият се ухили.

По дяволите!

Беше разкрит, ченгетата знаеха кой е!

Дали трябваше просто любезно да подаде документа си за депортиране и да доприпка с тях до участъка?

Hell no!

Време беше да направи това, което правеше най-добре, да си плюе на петите!

Направи внимателна крачка встрани и потърси пролука.

Ченгетата се размърдаха и разстоянието между тях стана по-голямо.

По местата...!

Дупката се разшири още повече.

Готовии...!

Ченгето шефче погледна към него с вдигнати вежди.

— Не обичаш ли хокей?

— К-к'во?

НР остана на пръсти с поглед, все още фиксиран върху пътя си за бягство.

— Ел-Хо-Се^[3] — Линшьопинг Хокей Клуб...?

Ченгетата се засмяха и си размениха погледи.

— Томас и аз сме от АИК — довечера играем с вас в Глобен^[4].

Първите срещу последните, може да се каже...

— Да, разбира се... — смотолеви НР, докато мозъкът му се опитваше да зацепи.

Полицаят му подаде паспорта.

— Добре дошъл у дома, Линшьопинг, и късмет! Ще ви трябва...

[1] Човекът, убил Лий Харви Осуалд, убиецът на Кенеди. Джак Руби е бил собственик на нощен клуб, имал е досие и е бил свързан с престъпния свят. Според някои убийството на Лий Осуалд е част от заговора срещу Кенеди. — Б.пр. ↑

[2] Измислен затвор от едноименния австралийски минисериал. — Б.пр. ↑

[3] Абревиатурата LHC на шведски се произнася Ел-Хо-Се, или както по-горе, в по-разговорен, слят вариант, елосе. — Б.пр. ↑

[4] Спортна арена в Стокхолм и най-голямата сферична постройка в света. — Б.пр. ↑

11. HOMECOMING

— Натъкнахме се на проблем...

— Аха — това не звучи добре. Колко голям?

— Още не знаем точно — в момента правим оценка на ситуацията. Но може да стане така, че отново да използваме услугите ви...

— Окей — почти очаквах нещо такова. Всъщност вече направих някои приготовления...

* * *

Тя отново го беше сънуvalа.

Мъжът на лентата.

Докато се изкачваше нагоре по стълбите на излизане от метрото, тя се мъчеше да си спомни за какво се отнасяше сънят, но подробностите, доста дразнещо, все оставаха малко извън обсега ѝ. Погледът беше единственото, което си спомняше. Онзи пронизващ черен поглед, който срещна в огледалото и който почти я оставил без дъх. Беше го виждала и преди, много пъти. Но тогава бе принадлежал на съвсем различен мъж. Мъж, когото бе обичала — и мразела...

Но сега Даг беше мъртъв и тя бе продължила без него. Беше започnala нов много по-добър живот с някого, който не се държеше така зле с нея. Така че какво ѝ ставаше? Защо един напълно непознат мъж изведнъж се оказваше толкова интересен, че тя го сънува?

Без никакво предупреждение онova чувство отново я обзе и тя спря намясто на тротоара. Точно както в колата долу в Дарфур, когато се устремиха през пясъчния облак по-далеч от заплахата, светът сякаш се забави. Всеки детайл, всяко малко движение около нея изведенъж стана кристално ясно и само за десета от секундата ѝ се стори, че

вижда нещо с крайчеца на окото си. Неясен силует, който се мърна между всички минувачи.

Но в същия миг, в който понечи да завърти главата си, светът се върна към нормалната си скорост, полезрението й беше препречено и силуетът изчезна.

Тя изчака няколко секунди, после мина между две паркирани коли и бързо пресече улицата. Нищо, никакво движение.

Никой не я следваше, пък и всъщност кой би го правил?

Тя зави зад ъгъла и сви по малка странична уличка, където спря пред една врата.

За кратко се поколеба, после въведе кода и за всеки случай се огледа през рамо, преди да влезе.

Два етажа по-нагоре извади връзката ключове и отвори входната врата.

След като някой се бе опитал да подпали апартамента на Хенке, застрахователната компания не само беше платила разносите за ремонт на хола, но и за блиндирана врата, така че ако някой обикновен взломаджия искаше да влезе, щеше да му се наложи доста да се озори. И щеше да остане разочарован, защото жилището беше необитаемо.

Вещите на Хенке все още стояха в склада, който беше наела, така че целият апартамент с изключение на матрака на пода беше почти празен откъм мебели.

Тя си наля чаша вода в кухнята и тъкмо я изпи, когато на вратата се почука. Три предпазливи потропвания.

Не си направи труда да погледне през шпионката, ами просто отвори.

— Моля те, без приказки — нека просто да се чукаме — каза на човека отвън.

* * *

Всъщност не би трябвало да го прави. Имаше толкова много причини да не се занимава, че вече беше изгубил бройката.

И все пак беше принуден.

Тоалетните изглеждаха точно така, както и при заминаването му.

Той намери правилната кабинка, заключи вратата и стъпи на тоалетната чиния. Огледа се неспокойно наоколо над ръба на кабинката, след което отмести внимателно един от панелите на тавана.

Заопипва окачените плочи от вътрешната страна и сърцето му започна да бие все по-бързо. За няколко секунди реши, че е изчезнал, че охраната го беше намерила. Или може би някой друг...

Няколко кабинки встрани някой се изкашля и от внезапния шум НР изтряпна.

Той се огледа паникьосано, видя някаква електрическа джаджа на тавана и за няколко мига бе убеден, че са го разкрили. Че вече са на път...

Но тогава върховете на пръстите му докоснаха нещо твърдо и той си отдъхна.

Как само го тресеше параноята понякога!

Логически погледнато, тоалетните в международния терминал бяха перфектното скривалище. На практика бяха невъзможни за надзораване. Но логиката не стигаше, за да обясни защо той взе малкия сребрист телефон.

Трябваха почти пет денонощия, за да се съвземе. Лежеше затворен в стаята, къртеше като труп и ставаше от леглото само за да отиде до тоалетната или за да пусне румсървиса — което на това елегантно място означаваше, че плащащите някакви дребни на умореното момче на рецепцията да затвори за малко и да отскочи до „Макдоналдс“.

Но с изтичането на дните дори рецепционистът започна да го гледа накриво през открехнатата врата и накрая НР осъзна, че е време to get his shit together.

Така че сега поне беше прилично изтупан.

Избледнялата хавлия, която беше нахлузи след така необходимия душ, сега лежеше захвърлена на лекъосания мокет.

Беше останал с нея само няколко секунди, преди усещането и миризмата от хавлиения плат да го накарат панически да я свали.

По телевизията даваха горе-долу същите лайна, както обикновено.

Канал 5 proudly presents: Полузвезди, които се оставят да бъдат унижавани по нови начини.

Следващата програма.

Американски ситком на шеста — сезон десет, епизод шейсети и осми...

Следващата.

Реклама на „Дресман“^[1].

Следващата.

Наградена иранска драма за жени — по СВТ^[2], къде другаде...

Определено следващата!

Бек-филм^[3] — изглежда вилнееше някакъв сериен убиец, каква изненада...

Отново следващата.

Big Brother, version 4.5.

Следващата.

Хокей...

Следващата.

Ситком...

Следващата.

Повторение на „Мюзик Айдъл“.

Следващата.

Дресм...

Следващата.

Следващата.

СЛЕДВАЩАТА!

Той обмисли дали да не натисне бутона за платена телевизия и да си поръча някое порно с ужасна надценка, но по някаква причина не беше в настроение. Вместо това превключи на един от радио каналите, които пускаха рок класики, стана от леглото и изрови бележник и химикалка от очуканото малко бюро.

Отвори прозореца на пет сантиметра, колкото позволяваше предпазителят, покатери се на перваза и запали цигара. Наистина, тук-там имаше разлепени по smoking стикери — но съдейки по миризмата и напластените с никотин релефни тапети, той едва ли беше първият, който нарушаваше правилото.

Дубайците му бяха взели всички кредитни карти — твърдяха, че са фалшиви, което в известна степен беше вярно. Но за щастие, бяха

пропуснали резервната му карта, която той предвидливо беше напъхал между гumenите пластове на едната си джапанка.

Двайсет хиляди в сметката — достатъчно, за да се регистрира анонимно в хотел „Калифорния“ и да си купи най-необходимото.

Освен това веднага щом се вържеше към интернет, щеше да бъде лесна работа да напълни своя bankroll.

Лаптоп си набави от „Блокет“^[4], а след известно колебание си помисли и:

Мобилен телефон.

Той хвърли продължителен поглед към малкия гардероб.

Беше залепил телефона от задната страна на едно от чекмеджетата и за секунда го връхлетя почти непреодолимо желание да го вземе и да го побърника.

Само за няколко минути...

* * *

Трябва да сложиш край на това, Нормён!

Часът отдавна минаваше един през нощта и точно както обикновено тя беше напълно будна. Погледна тялото, спящо плътно до нея на матрака, опита се да определи чувствата, които изпитваше, но не стигна далеч.

Секс — ставаше дума единствено за това, поне за нея. Неангажиращо чукане — достатъчно, за да притъпи тревогите й за няколко часа.

Тя всъщност не знаете дали чисто техническата част правеше сексът добър, или фактът, че това, което правеха, беше забранено.

Вероятно беше смесица от двете.

Но независимо кое от двете, тя не можеше да продължава така. Започваше да я хваща параноята, втълпяваше си, че хората я зяпат, докато отива на някоя от небрежните им малки срещи. Трябваше веднъж завинаги да сложи край — възможно най-скоро. За предпочитане днес или във всеки случай до края на седмицата, помисли си тя и плъзна ръка по светлия гръб до себе си. Докосването накара притежателя на гърба да се обърне към нея и да я придърпа към

себе си. Ръката му опира гърдите ѝ, а после тя усети топлия му дъх върху кожата си.

Най-късно в петък, помисли си тя.

* * *

Списъка — трябаше да се концентрира върху списъка *and get his shit together*.

Той добави дрехи, тоалетни принадлежности и други полезни неща, преди отново да спре. По телевизията пуснаха песен на Нийл Йънг, която разпозна, и той остана неподвижен на перваза, слушайки мързеливо чак докато задължителното прекъсване за реклами го наведе на други мисли.

Какви бяха плановете му всъщност?

Въпросите продължаваха да се въртят из главата му като рояк разгневени стършели, но той нямаше отговори. Или по-точно казано — имаше твърде много и петдневният му R&R^[5], за съжаление, не му помогна много.

Естествено, трябаше да се чупи от града. Това си беше *nobrainer*.

Но се беше изморил да бяга — направо беше капнал.

Всъщност не беше ли доста хитро да се крие именно тук, точно под носа им? Със сигурност последното място, на което някой би го търсил?

Проблемът беше, че колкото и гениален да беше този пропаднал хотел за милион долара, не можеше да се скатава като Ане Франк тук, горе, до края на живота си. Той беше социално същество, беше пробвал отшелническия живот и това за малко да го побърка. Ако продължеше по този път, всичко щеше да завърши с *Brooks was here* и шнур за щори, вързан за куката за полилея, беше сигурен в това.

Той довърши цигарата и хвърли фаса през процепа на прозореца към двора, два етажа по-долу. Фасът проблесна от вятъра за последно, преди жарта да изгасне в малката, мокра полянка под прозореца му.

Каквото и да се беше случило там, в пустинята, то беше свързано с мистериозната му сънародничка Анна Аргос и той имаше някакво желание да проумее цялата тази откачена история. Въпросът беше как.

Отново погледна към гардероба, докато ровеше в пакета за нова цигара, и в същия миг осъзна, че тъкмо е изпушил последната.

Деба!

Добави цигари към списъка, след което без особени големи надежди започна да тършува из купа стари дрехи в търсене на някой забранен фас.

В следващия момент в ръката си държеше визитка. Малкият бял правоъгълник съдържаше единствено дълъг номер, написан на ръка, който започваше с +971, и той беше на път да запрати хартийката е контактиите на Мусад към кошчето, когато осъзна, че от другата страна пишеше нещо.

ARGOSEYE.COM

KNOWLEDGE

SECURITY

CONTROL

SERGEIS TORG 12.070–931151

И внезапно му хрумна идея.

Адски шибано откачена идея, която въртя и превърта в главата си няколко минути, преди да се реши. Едва ли щеше да бъде лесно — може би направо си беше опасно за живота.

И все пак дори самата мисъл за това, което обмисляше, го екзалтира до крайност!

Better to burn out than to fade away!

[1] Най-голямата модна верига за мъжки дрехи в Скандинавия.

— Б.пр. ↑

[2] SVT, държавната шведска телевизия. — Б.пр. ↑

[3] Мартин Бек, полицай и главен герой в поредицата криминални романи на Май Шьовал и Пер Вальо, по която има много филми, както и сериал. — Б.пр. ↑

[4] Най-големият шведски сайт за онлайн търговия. — Б.пр. ↑

[5] Военен жаргон, съкратено от rest and recuperation (почивка и възстановяване). — Б.пр. ↑

12. ROLEPLAY

От: kundservice@ucscreening.com^[1]

До: goodboy.821@hotmail.com

Тема: Сводка за компания по поръчка — номер на поръчката 2352/11

Име на компанията: ArgosEye.com

Вид на компанията: Акционерно дружество

Адрес: Площад „Сергел“ 12, 111 57 Стокхолм

OMX^[2]-индекс: липсва — дружеството не се търгува на фондовата борса

Утълномощени лица: Аргос, Анна; Аргос, Филип Й.

Брой служители: 47

Резултат и счетоводен баланс: Виж приложение А

история

В първоначалната си форма компанията е основана през 1998 г. от Анна Аргос и няколко колеги от Икономическия университет (виж приложение В).

Според описанието на дейността компанията е предоставяла консултантски услуги в IT-сферата. Както много други дружества в същия бранш, те се възползват от IT-буза в края на деветдесетте и като повечето са имали стотина служители в десет различни страни и оборот от над сто милиона крони. Било е планирано листване на фондовата борса, което обаче така и не е осъществено поради цялостния спад на пазара в началото на века.

През 2001 г. компанията претърпява рязък спад на доходността и е принудена да затвори всичките си офиси освен този в Стокхолм и да освободи почти целия персонал.

През 2002 г. Анна Аргос изкупува дяловете на останалите акционери и поема управлението.

В периода 2002–2005 г. компанията все повече се насочва към различни комуникационни стратегии и отново започва постепенен растеж.

През 2006 г. Анна Аргос се омъжва за Филип Йон Мартинсон, който приема нейната фамилия.

По същото време става и съдружник в компанията.

Мартинсон има опит в MUST (Служба за военно разузнаване и сигурност), където е работил по въпроси, свързани с управление на риска и кризисен мениджмънт в областта на комуникациите. Известно време е работил и като старши консултант в американското PR бюро „Бърстън-Марстайнър“^[3], което напуска с изключителни препоръки, за да поеме ролята на главен изпълнителен директор в ArgosEye.

дневна дейност

Под ръководството на Филип Аргос ArgosEye избира да се насочи предимно към управление на риска и кризисен мениджмънт в интернет комуникациите, дейност наричана често Buzz control. Въпреки сравнително ограничения си размер, компанията бързо се превръща във важен играч в тази област. Buzz control дейността се счита за деликатна и съответно е заобиколена от известна потайност. Затова не е ясно точно кои клиенти се обръщат към ArgosEye. Според непотвърдени източници обаче редица шведски и чуждестранни многонационални компании ползват услугите на ArgosEye, но вероятно индиректно и по-скоро чрез други консултантски бюра, а не като преки клиенти.

При търсене на ArgosEye се появяват ключови думи като: „интернет стратегии“, „комуникация“, „управление на риска“, „Buzz control“, „оптимизация за търсачки“, „стратегии за социални медии“ и „кризисен мениджмънт“.

Приходите, както и броят служители през последните години са се увеличили рязко, поради което компанията от време на време има проблеми с краткосрочната ликвидност. За да може да продължи да се разраства,

компанията вероятно ще зависи от осигуряването на чужд капитал, така че може да се очаква листване във фондовата борса.

СОБСТВЕНОСТ

Анна Аргос е регистрирана в Патентното ведомство като собственик на 40% от акциите на ArgosEye AB.

Останалите акции принадлежат на редица миноритарни акционери, от които Филип Аргос със своите 20% е най-големият (виж приложение Б за пълен списък).

ДРУГИ

Съпрузите Аргос подават първото си заявление за развод още в началото на 2008 г., но молбата е оттеглена преди изтичането на пробния период. През втората половина на 2009 г. е получено ново заявление и окръжният съд в Руслаген одобрява развода през април 2010 г. Скоро след това общата им вила в Тебю е продадена.

Оттогава бившите съпрузи са регистрирани на отделни адреси в Стокхолм, поне доскоро.

Анна Аргос подава заявление в Данъчната служба за преместване в чужбина преди едва един месец.

Според това заявление в момента тя живее в Лондон, Англия. Не е ясно до каква степен продължава да участва в ежедневната дейност на компанията.

* * *

— Отдел централни разследвания, Вестергрен.

— Здравей, обажда се Ребека Нормён от Службата за охрана.

Тя положи усилие да звучи неутрално. Откъм слушалката настъпи тишина за няколко секунди.

— Аха, и с какво мога да ти помогна?

Тонът на Вестергрен беше отсечен, но не директно враждебен.
Или поне не много...

— Исках само да разбера докъде сте стигнали със случая ми.
Дали е изскочило нещо ново?

Отново тишина.

— И какво би могло да е това, Нормèн?

Хитър ход — да обърне въпроса. Да се престори, че не е станало нищо и да я остави да изиграе картите си.

Но тя вече беше забелязала лекия нюанс на раздразнение в гласа му и не се хвани на клопката.

— Надявах се, че ти можеш да ми кажеш, Вестергрен... —
отвърна тя.

За няколко секунди настана мълчание.

— Знам прекрасно защо се обаждаш, Нормèн — изсъска той внезапно. — Ти, Рунеберг и другите ти колеги сте имали предостатъчно време да се наговорете и точно това казах на прокурора преди малко. Така че можеш да кажеш на Луде, че нямаме какво ново да съобщим и че случаят все още е изцяло отворен!

Разговорът прекъсна.

Ребека затвори бавно слушалката.

И какво означаваше това?

Е, ако противно на очакванията Мудин я беше докладвала, промяната на показанията трябваше да е компрометирала целия случай. Прокурорът обикновено бързо отписваше такива несигурни разследвания и същевременно подобряваше следствената статистика, защото колкото и странно да беше, „прекратено“ също се считаше за резултат...

Мудин така и така никога не е била главен заподозрян, тъй че цялото разсъждение беше предимно теоретично. Защо например Мудин първо би я докладвала за служебно нарушение само за да размисли няколко дни по-късно?

Значително по-интересни бяха обстоятелствата около променените ѝ показания. Ребека всъщност разбираше защо Вестергрен беше бесен. Въпреки че Мудин даде най-доброто от себе си, за да бъде убедителна по време на разговора им, историята все пак не звучеше съвсем автентично, а по-скоро като нещо, което си е измислила впоследствие. Но на хартия разказът ѝ вършеше перфектна

работка. Нямаше конкретни подробности, които да могат да се проверят, нито пък категорични твърдения, които биха прозвучали странно на фона на първоначалните й показания. Но като цяло историята на Мудин потвърждаваше нейната собствена. Можеше само да благодари и да го приеме...

Ако пък Давид Малмèn по един или друг начин беше „помогнал“ на Мудин да си спомни, в такъв случай Ребека много беше сгрешила в преценката си за него. Но разбира се, съществуваше и възможността заместникът й да е действал по заповеди от по-висока инстанция...

Независимо кое беше вярно, тя можеше да задраска и него, и Мудин от списъка с възможните доносници, а с това и другите двама членове на екипа. Оставаше само съветник Сикстен Глад, което едва ли беше някаква изненада.

Отново беше в изходна позиция — но сега поне откъм гърба й беше чисто.

Или поне така се надяваше...

* * *

Той беше наредил цялото оборудване върху мърляватата кувертюра. Всеки предмет поотделно, за да може да го отбележи в списъка. Чувстваше се като таен агент, който се подготвя за рискована мисия. А това не беше толкова далеч от истината...

Параноята, която го беше гонила през половината земно кълбо, се беше увеличила, в което, естествено, нямаше нищо чудно. Някъде там имаше хора, които го търсеха и искаха единствено да докопат Играч 128 и да го предадат на Водача.

Но той трябваше да опита да се отърси от тази мисъл. Нищо не подсказваше, че са го намерили, абсолютно нищо. Все още беше с една крачка пред тях и стига да стъпваше внимателно и да не разлаеше кучетата, това съотношение щеше да се запази.

Това, което трябваше да направи, беше да се съредоточи върху новата си мисия.

Той отвори лаптопа и започна да пише съобщение, но се спря само след няколко изречения.

По дяволите, в бледността на неговите мисли^[4] да вземе телефона, не беше от най-умните му ходове. Вярно, той беше изключен и изтощен. Дори най-феноменалните батерии не издържаха четиринайсет месеца, така че не се притесняваше, че могат да го проследят.

Проблемът му беше по-дълбок.

Макар че телефонът чисто физически беше мъртъв като камък, все пак сякаш праща сигнали.

Малък, недоловим за слуха зов, отправен към тази част от мозъка му, която все още копнееше за всичко онова, което Играта му беше предложила.

Вероятно поради това не бе могъл да го остави в Арланда.

Безспорно чувството да го държи в ръка беше хубаво. Да усети хладния метал в дланта си, да прокара пръсти по сензорния еcran.

И за няколко секунди, няколко прелестни мига чувството се върна.

Introducing: Играч 128, first runner up, фаворитът на публиката — най-якият пич в Играта. Хееееенрик Петееершоон!

В днешно време почти всички телефони се зареждаха по един и същи начин. Всичко, от което се нуждаеше човек, беше малък кабел за USB порта на компютъра...

Но естествено, той не смяташе да го пуска, да не беше малоумен!

Имаше suma неща, които да прави; куп начини, с които да занимава мозъка си и да го държи далеч от тази опасна мисъл. Положението беше точно както в онази мисловна игра.

Whenever one thinks about The Game, one loses!^[5]

* * *

— Здрави, Ребека, Хокан е! Хокан Берглунд — продължи той, след като тя не отговори.

— А, здрави...

Тя пристисна слушалката между бузата и рамото си, за да може да си налее чаша кафе.

— Върнах се в Стокхолм и реших да проверя дали искаш да се видим на вечеря, както си говорихме. Какво ще кажеш за този петък?

Тя пое дълбоко дъх.

— Ами не мисля, че това е особено добра идея... — започна тя.

— Хайде! — прекъсна я той. — Мисля, че си допаднахме, и много бих искал пак да се видим. Мога да те взема към седем...

Тя въздъхна.

Очевидно беше събрала за Хокан Берглунд.

Беше изненадващо, че въобще бе посмял да ѝ се обади, като се има предвид колко малко бе направил, за да я подкрепи, като бяха в Дарфур. Освен това изглежда не беше от тези, които разбират от намеци.

Тя определено не харесваше твърде настойчиви хора.

— Съжалявам, Хокан, но всъщност вече си имам приятел — каза тя кратко.

От другата страна на слушалката настанила тишина.

— Ало? — каза тя.

Но той вече беше затворил.

* * *

— Магнус Сандстрьом?

— Аз съм.

Той стана от дивана в чакалнята и последва рецепционистката до малка конферентна зала.

— Добре дошъл, Магнус, можеш да седнеш тук, Елайза ще дойде всеки момент. Закъсняваме малко с интервютата, но няма да отнеме много време.

— Няма проблеми!

— Чудесно. Между другото, искаш ли нещо, докато чакаш — кафе, чай...?

— Благодаря, няма нужда — усмихна се той.

Тя му помаха кратко на излизане и внимателно затвори вратата.

Той се настани удобно на един от шестте стола със стоманена конструкция, разположени около масата. Едната стена беше стъклена и прозорците гледаха право към площад „Сергел“. Звукът от

автомобилите едва се долавяше като слаб фонов шум. Хътори сградите^[6] вероятно бяха една от най-най-добрите офис локации в града.

Вратата се отвори и вътре надникна една жена.

— Магнус? — той кимна и тя направи няколко бързи крачки навътре в стаята.

Ръкостискането ѝ беше отпуснато и леко влажно.

— Елайза Пуул, човешки ресурси. Добре дошъл!

Тя направи жест към стола, на който той бе седял допреди малко.

— Настани се и ми разкажи защо те интересува работата при нас в ArgosEye...

Той седна, преметна бавно единия си крак върху другия и се облегна назад.

— Ами работил съм дълго време в компютърната индустрия и тъкмо управлението на риска и кризисния мениджмънт винаги са ми били на сърцето...

НР се усмихна с най-меката си усмивка, намести очилата си и накрая изтупа невидима прашинка от ръкава на сакото си.

— Можеш да ме наричаш Манге, между другото, всички така ми казват!

[1] UC Screening е измислено име, но е очевидна препратка към UC, най-голямата компания в Швеция, предлагаща кредитна информация; kundservice означава обслужване на клиенти. — Б.пр. ↑

[2] OMX е шведска компания, която управлява борсите на скандинавските и балтийските страни. — Б.пр. ↑

[3] Отново измислено име, препратка към реално съществуващата компания „Бърстън-Марстелър“. — Б.пр. ↑

[4] Изразът идва от цитат от „Хамлет“ и в шведския език се използва, когато след дадена (прибързана) постъпка човек премисли нещата и реши, че е сгрешил. — Б.пр. ↑

[5] Играта (The Game) е мисловна игра, в която целта е да не се мисли за Играта. Ако играчът се сети за нея, той губи и трябва да го обяви. Според повечето варианти на правилата Играта няма край и в нея на теория участват всички хора по света, независимо дали знайт за Играта, или не. — Б.пр. ↑

[6] Пет идентични, деветнайсететажни офиссгради, расположени между площад „Сергел“ и площад „Хьоториет“. — Б.пр. ↑

13. RAISING THE STAKES

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 21 ноември, 06:53

От: MayBey

Ако човек иска някаква промяна, понякога трябва да вземе нещата в свои ръце.

публикацията има **56 коментара**

* * *

По дяволите, все още си беше страшничко да не може да се разпознае... Късо подстриган, гладко обръснат, с очила с рамки като на Бъди Холи и стъкла като прозорци на носа.

Когато бяха малки, доста хора си мислеха, че той и Манге са братя.

Понякога те дори се преструваха на такива.

Оттам му хрумна идеята.

Разбира се, като прати CV-то, чисто и просто си пробва късмета, но от ArgosEye бяха налагали директно. Автобиографията на Манге беше солидна и с малко фокуси и основен курс по photoshop можеше да смае света. Като се добавеше и собствената му пробивна личност, и резултатите бяха гарантирани.

Като се има предвид с какво се занимаваше фирмата, той очакваше да го гугълнат, така че си отвори акаунти във Facebook, Myspace, Spotify и LinkedIn.

Всички профили бяха снабдени с леко пипнатата му снимка, така че никой да не може да го тагне.

Истинският Манге Сандстрьом беше твърде параноичен, че да има онлайн профил с реалното си име и снимка. Освен това Мангелито

съвсем навременно беше out of office — според пъпчивия ученик, който караше практика в магазина, малкият конвертиран мюсюлманин беше на поклонение в Саудитска Арабия.

Всъщност той нямаше представа какво се надява да постигне с малкия си маскарад. Единственото, което знаеше с що-годе някаква сигурност, беше, че смъртта на Анна Аргос бе свързана с фирмата й — защо иначе Мусад щеше да му дава визитката и да го моли да си отваря очите?

Бившият съпруг, естествено, беше номер едно в списъка със заподозрени. Но нещата невинаги бяха такива, каквито изглеждаха. Нямаше прости истини — нищо не можеше да се приеме за дадено.

Още повече ако Играта беше замесена...

* * *

Прекара половин час в Google, но за момента това не я бе просветлило кой знае колко. MayBey очевидно беше изкривяване на английската дума *maybe*. И то съзнателно, беше съвсем сигурна в това, което означаваше, че псевдонимът имаше някакво значение.

Google, за жалост, не й беше от особена полза. Първите резултати, бяха чисто и просто хора, които са направили правописна грешка, после имаше фирма за превози в Олбъни, Ню Йорк, а след това няколко души във Facebook, чиято фамилия всъщност беше MayBey. Никой от тях обаче не беше швед, доколкото тя можеше да прецени.

Вместо това пробва с Wiktionary и въведе думата *maybe*.

МАУВЕ [meibi]

Може би — Нещо, което е възможно да е вярно
(нареч.)

Показва липсва на сигурност (нареч.)

Синоним на думи като *perhaps*, *mayhaps*, *possibly*

Освен това, ако се разместеха буквите, можеше да се получат още три други думи:

beatu — което означаваше лъчист;

etbay — което означаваше обкръжавам, затварям или улавям;

abute — което явно беше излязла от употреба дума за бездна.

Дотук не беше научила кой знае какво.

* * *

— Кажете здрасти на Манге — нашия нов трол.

Три глави погледнаха нагоре откъм масата за кафе — кимащи поздрави, докато новият му шеф представяше екипа.

— Деян ръководи Филтъра — това е групичката при всички монитори и проектора в стъклена стая ей там.

Шефът на НР посочи с палец през рамо към дясната къса страна на офиса.

— Здрасти, приятно ми е — поздрави го Деян, който беше дребничък оплешивящ мъж на около трийсет.

— Рилке отговаря за блоговете, а Бийнс се грижи за Пералното.

НР се здрависа с двамата. Устата му беше пресъхнала и сърцето му все още биеше силно от страх и от вълнение, но той правеше всичко възможно, за да изглежда отпуснат и cool. Групата около масата пред него далеч не беше нещо заплашително.

Бийнс изглеждаше и се държеше като малък, пълничък компютърен нърд. Мазна коса с път отстрани, очила с дебели рамки и чаша за кафе с цитат от „Blade Runner“. Странно, но нямаше износена тениска или дънки, които да са му къси. На това място изглежда всички носеха бизнес униформи. Костюм, вратовръзка и изгладена риза за господата и нещо в същия стил за дамите. Малко като свидетелите на Йехова...

Виж, Рилке, определено би предпочел нея за шеф вместо ухиления prettyboy, който го посрещна на receptionта. Тя имаше маслинена кожа, тъмни очи и съответстваща им коса.

Ръкостискането ѝ беше меко, а гласът — умерено закачлив.

— Надявам се, че Франк не е успял да те изплаши твърде много... — усмихна се тя и кимна към шефа на НР. — Животът като

тролски крал изглежда понякога му се отразява зле на главата...

Всички се засмяха и НР се постара да изглежда сякаш разбира шегата.

— Окей — така работим накратко — обобщи Франк, докато те вървяха бавно през стъкления коридор към онази част от хипермодерния офис, която явно се наричаше Пещерата на трола.

— Нашите клиенти ни наемат, за да наглеждаме търговските им марки — но това вече го знаеш. Грижим се те да узnavат всичко, което се казва за тях, и им помагаме да се справят с евентуални проблеми...

Той отново посочи с палец през рамо.

— Деян и неговият екип там, в стъкления балон, работят с програма, която наричаме Филтъра. Програмата сканира всички познати търсачки и търси резултати, които съдържат името на клиентите ни, както и различни комбинации от негативен buzz.

— Тип „Нестле“ и маймунски пръсти^[1] или БиПи и екоцид^[2]?

— Горе-долу — усмихна се Франк. — Само че Филтърът е неимоверно по-сложен... Можеш да питаш и Деян, но мисля, че до този момент програмата вече съдържа няколко хиляди комбинации от негативни коментари, и неговият екип го обновява ежедневно с появата на нови изрази.

Те стигнаха до една врата и Франк допря картата си до четеца.

— Тук се намира Стратегическият отдел. По принцип това е екипът на Стофе, но той е в отпуска, така че в момента Мила ей там го замества.

Франк махна към бледата готик мацка, потънала толкова дълбоко в съдържанието на монитора си, че изглежда почти не ги забеляза.

— Викаме й Лисбет^[3] — прошепна той. — Но само когато не ни чува...

НР кимна, като в същото време се опитваше да гледа надолу.

Макар и рискът да бе малък, той не можеше да се отърве от усещането, че всеки момент ще бъде разкрит.

— Когато Филтърът се натъкне на някакъв вид buzz, който може да навреди на клиентите ни, работа на Стратегите е да определят каква стратегия да използваме, за да „разрешим проблема“, така да се каже — продължи Франк.

НР кимна механично.

— Всичко това се вкарва в модела за управление на риска, проектиран от Филип. В зависимост от резултатите, които покаже моделът, информацията се праща на нас в оперативните отдели...

— Да, тъкмо това, ъх... кои бяха те точно... — смотолеви НР.

Франк му хвърли недоволен поглед.

— Троловете, Пералното и Блоговете... Между другото, Манге, облеклото ти... — той погледна към зле стоящия костюм на НР и шарената му вратовръзка.

— Какво?

— Напомни ми да ти дам адреса на шивача ни, преди Филип да те е видял...

Тя излязоха от стаята и продължиха по стоманено сивия мокет в коридора в посока към още една заключена врата. Точно както при предишната Франк допря електронната си карта към дискретния четец и после отвори вратата.

— Вече сме у дома. Добре дошъл в Пещерата на трола, Манге!

* * *

Алармата на мобилния телефон изписка и тя рязко се изправи.

Часът беше един през нощта, крайно време да се завлече към къщи.

Погледна към едрото му тяло, заслуша се в тежките му вдишвания през няколко секунди и се опита да открие някакви чувства към него. Но единственото, което усети, беше отвращение. От него, от себе си и от цялата ситуация.

Тя стана от матрака и събра дрехите си.

Изми се набързо в банята, за да отмие колкото може миризмата му от себе си, преди да се отправи към къщи.

Тъкмо когато си нахлузи якето, чу шум откъм външната врата. Първо си помисли, че е вестникарчето, но после осъзна къде се намира. В празния апартамент на Хенке, естествено, не се получаваше сутрешен вестник.

Отново се заслуша.

От вратата се чуваше слабо метално дращене, почти като че някой се опитваше да отключи ключалката. Лампите в апартамента

бяха изгасени, така че би трябвало да може да види светло петно при шпионката, където лампите ма стълбите хвърляха светлина. Но всичко беше тъмно.

Направи няколко крачки през хола.

Една от новите дъски на пода изскърца под крака ѝ и тя спря намясто.

Чегъртането беше престанало.

Тя внимателно се приближи до вратата, стъпвайки на пръсти, и се опита да погледне през шпионката.

Но стълбището беше съвсем тъмно.

И тогава тя внезапно чу бързи стъпки по стълбите и как няколко секунди по-късно входната врата се отваря. Изтича до прозореца, взря се към пътеката долу и успя да види гърба на тъмен силует тъкмо преди да свие зад ъгъла.

— Квосслушва — измърмори той от матрака.

— Крадец — отговори тя, без да отмества поглед от улицата.

Но по някаква причина не беше напълно убедена в това...

[1] През 2010 г., екологичната организация Greenpeace обвинява компанията „Нестле“, че купува палмово масло от производители, които унищожават тропически гори, местообитания на орангутани. От Greenpeace дори пускат провокативен клип, в който човек яде популярния десерт „Кит-Кат“, но вместо шоколадово блокче вътре има пръст на орангутан (откъдето идва и забележката на НР). В резултат от „Нестле“ спират изкупуването на палмово масло от Индонезия. — Б.пр. ↑

[2] Компанията BP (известна и със старото си име „Бритиш Петролиум“) е отговорна за големия нефтен разлив в Мексиканския залив през 2010 г. Екоцид означава нанасяне на масови щети на природата и през последните десетилетия зачестяват призовите към ООН да признае екоцида за престъпление срещу мира и човечеството (най-високата степен на криминална дейност според международното право). — Б.пр. ↑

[3] Шега с героинята Лисбет Саландер от трилогията „Милениум“ на Стиг Ларсон. — Б.пр. ↑

14. DEATH BY POWERPOINT

Бяха минали през трийсет слайда с различните core values, mission statement и code of conduct на компанията, а освен това той и другите двама новоназначени бяха принудени да подпишат цял куп документи с всякакви клаузи за конфиденциалност.

Най-лошият период на нервност беше отминал, но сектантската атмосфера, която бе надушил по-рано, определено не беше спаднала.

Сега поне малката пробуждаща среща, организирана от HR мениджъра, изглежда беше към края си.

— И така, ако няма повече въпроси, това е всичко от мен. Сега изпълнителният директор на компанията ще каже няколко думи... Както отбелязах по-рано, всъщност би трябвало той да открие срещата, но Филип идва директно от самолета, така че трябваше да се напаснем към неговия график.

Елайза Пуул отвори вратата, и измърмори нещо на момичето на рецепцията отвън.

Другите двама новобранци веднага извадиха смартфоните си, но вместо това HR използва паузата, за да долее вода в чашата си. Устата му беше пресъхнала, а главата му пулсираше от главоболието, причинено от напрежението.

Само няколко минути след началото на лекцията той се беше отнесъл и постепенно бе започнал да се чуди дали този проект наистина беше толкова добра идея. Може би трябваше да обмисли нещата по-добре, да състави някакъв план, вместо както обикновено да се хвърли на първия възможен влак.

Какво всъщност се беше надявал да постигне?

Вратата се отвори и в стаята влезе жилав късо подстриган мъж, вероятно някъде в началото на петдесетте. Костюмът му на тънки райета стоеше като залепен за добре сложеното му тяло, ризата му беше гладка като коприна, а вратовръзката — безупречно завързана. Загарът му, със сигурност естествен и с тъкмо нужната дълбочина, го правеше да изглежда свеж и отпуснат.

„Почти като че се е върнал вкъщи след дълга почивка“, помисли си НР и забеляла как сърцето му започва да бие малко по-силно.

Енергичната Елайза, която всъщност беше висока горе-долу колкото мъжа с райетата и определено повече от две категории потежка от него, внезапно придоби някак покорно изражение.

— Нека ви представя изпълнителния директор — Филип Аргос — каза тя малко прекалено високо.

Опита се да предизвика малко аплодисменти, но след бърз поглед към шефа си престана незабавно.

— Благодаря, Елайза.

Той кимна на HR мениджърката, която бързо се изниза със зачервено лице.

— Добре дошли в ArgosEye — започна Филип Аргос с учудващо мек глас. НР се наведе напред, за да не пропусне нещо.

Изведнъж осъзна, че в мъжа имаше нещо познато, но не можеше да определи какво беше то.

* * *

MayBey съвсем видно беше голямата звезда на сайта.

Темите на никой друг нямаха толкова много коментари, а освен това неговият или нейният читателски кръг изглежда се увеличаваше непрестанно.

Последната публикация беше наистина добра.

Днес хванахме наркоман взломаджия. Открихме го най-горе на едно стълбище. Докато изпълнявахме ПЗ 19^[1], колегата се убоде на игла в единия джоб на скапаняка. Друсалката веднага разбра какво е станало. Пребледня и започна да хленчи. Беше нарушил правилата. Умишлено или не. Наказанието беше едно и също...

В темата имаше трийсет и шест различни коментара, а откакто провери преди половин час, се бяха появили още четири. Почти

всички знаеха какво точно се беше случило.

Беше неписано правило преди претърсането пристрастените винаги да казват на полицайите, ако носят игли в себе си. Едно-единствено малко бодване на мръсна игла означаваше цял куп кръвни проби и после седмици несигурност. Седмици, през които човек едва смееше да се появи в една стая със семейството си и нищеше възможните диагнози отново и отново...

Хепатит А, В или С? Или още по-лошо...

Правилото беше безусловно, което по всяка вероятност означаваше, че MayBey и бедният му убден колега са нанесли на наркомана стабилен побой. Тя самата би направила същото, ако беше на тяхно място. Вярно, неохотно, но все пак...

Всички хора, коментирали темата на MayBey, споделяха мнението й и повечето от тях се бяха изразили доста по-директно.

Надявам се, че сте ритали шибаняка, докато стане стерilen!

Удряй, докато се огъне палката.

Semper Fi^[2] — do or die!

Това бяха няколко примера, но темата беше пълна с идиотски коментари в горе-долу същия стил.

Едва ли беше особено изненадващо. Половината коментари сигурно дори не бяха на полицаи, ами на хлапаци с фетиш към униформи, които не бяха успели да влязат в Полицейската академия и сега висяха в мазето на мама и гледаха Cops^[3].

Но в интернет всички можеха да играят каквато роля си поискат.

* * *

@Applelover 672

Нещо яко си се заблудил, пич. Всички знаят, че Андроид е ненадминат и защо да плащаши сума ти кинти

отгоре за телефон, който всеки чичко в Швеция ще има след половин година?

— @раздвоен — човек, купи си телефона с Андроид!
Няма да съжаляваш.

НР кликна на иконата за изпращане и миг след това темата му беше публикувана в техническия форум. Той натисна алт и таб и се прехвърли в дискусионната страница на „Дагенс Нюхетер“, докато гледаше към сценария до клавиатурата.

Не е доказано, че ГМО продуктите по някакъв начин са вредни за хората. Напротив; редица изследвания показват, че на човешкото тяло му е по-лесно да усвоява хранителните вещества в този тип продукти...

Отново натисна бутона за изпращане, за да публикува коментара под съответната статия, после пак алт и таб. Този път „Експресен“^[4], секцията с коментари под една филмова рецензия:

Не разбирам за какво говори рецензентът. Гледах лентата вчера и оценката е доста по-добра от единица!

Леле — само три дни на работа и той вече беше добър в тролването! Адски добър при това! Коментарите му обикновено получаваха купища отзиви — главно от хора, които мислеха като него. Той нямаше как да не се зачуди що за хора успяваха да отделят толкова енергия, за да коментират разни неща. Някои от тях изглежда прекарваха целия си жалък малък живот в плювалниците под статиите...

Бърза проверка на часа показа, че се движеше според графика, и скоро идваше време за добре заслужена кафе пауза. Но първо мислеше да мине през един от големите туристически сайтове и ползвайки

няколко различни самоличности, да разкаже за фантастичния си престой в хотел, за който никога не бе и чувал.

Той имаше общо към петдесет различни трола в обора и работата му беше да ги държи будни. Да поддържа хотмейл адресите и евентуалните им Facebook профили активни и да публикува мнения, съгласувани с предварително определената им ориентация в някой от стотиците достъпни форуми. Някои тролове бяха ядосани и гръмогласни, други по-разумни и сдържани. Всеки от тях си имаше собствена малка папка, където беше описан характерът му:

Мъж на петдесет, едноличен търговец, гласува за сините, и чете криминални романи. Харесва шведски комедийни сериали, червено вино в кутии и семейни вечери в петък. Не харесва левите като цяло, нито екологичните автомобили, ограниченията за движение по пътищата, както и данъците върху доходи и имущество. Гневен, буен и често пише с грешки. Най-често подкрепя клиентите ни от категория А3.

Или:

Жена, на двайсет и пет, студентка, гласува за червените^[5], чете нобелови лауреати, обича world music, Apple, fair trade продукти и иранско кино. Не харесва десните, джипове, месо, маркови дрехи и САЩ като цяло. Изразява се сдържано и красноречиво. Подкрепя главно клиентите ни от категория А6.

В електронна таблица той отбелязваше прилежно кои тролове кога са изкарани на разходка и в кой форум. Кои бяха въвлечени в остри спорове от името на някой клиент и кои за момента бяха оставени да почиват. Не можеше да не се впечатли от начина, по който бе организирано всичко. Ако марката на даден клиент беше атакувана

някъде, трябваше само да избере няколко подходящи трола и да се намеси.

Да даде няколко харесвания и да напише малко позитивни мнения. Горе-долу както сега беше напът да направи в туристическия сайт. Очевидно средният рейтинг на хотела беше спаднал под приемливото ниво и трябваха няколко позитивни оценки, за да се покачи.

Лесна работа!

Франк им беше разказал за консултантска фирма, която имала проблеми преди няколко години и била достатъчно тъпа да накара служителите си да я защитават с коментари тук и там, ползвайки чисто нови акаунти. За няколко дни в блогосферата направили идиотите за смях и така съсириали търговската марка, че фирмата трябвало да си смени името.

С опитомените тролове беше различно. Тъй като те вече се бяха утвърдили в киберпространството, никой не можеше да постави под съмнение произхода им. Така че те можеха да се използват в интерес на клиентите без риск да си навлекат всички праведен гняв на интернет. Хитро, много хитро всъщност!

Но ако той можеше да решава, би предпочел да работи в друга посока. Да внася хаос и да опита да саботира нежеланите дискусии толкова много, че модераторите да са принудени да ги затворят. Засега обаче, за съжаление, не му беше отредена атакуваща роля, с това се занимаваха колегите му, насядали около скуччените бюра вдясно от него.

Не че беше работил на много места, но всъщност тази работа беше една от най-добрите, които бе имал, ако не и най-добрата.

Колегите бяха готини, заплатата беше повече от окей и той се беше сдушил с Франк. Щом почна да свиква с обстановката, най-силният страх, че ще го разкрият, също започна да го отпуска. Единственият, от когото все още долавяше неприятни вибрации, беше Филип Аргос. Той изльчваше авторитет, спор нямаше, а освен това изглеждаше остьр като бърснач. Всички, работили с Филип известно време, гледаха с някаква възхита в погледа, щом заговореха за него. Може би нямаше нищо странно — Филип Аргос очевидно беше харизматичен лидер. Но не само, той беше също така страшно...

* * *

Заплашителен! Не се сещаше за по-подходящата дума, с която да го опише.

Въпреки че на практика беше виждала само гърба му и бе срещната погледа му в огледалото, той имаше някакво излъчване, което едновременно я плашеше и привличаше.

Контрол.

Това беше.

Този мъж имаше тотален контрол — както над себе си, така и над обкръжението си. Обикновено той вече беше на пътеката, когато тя самата пристигаше във фитнеса точно след седем, което означаваше, че той ставаше рано. Силовите й упражнения обикновено продължаваха точно под час и в почти всички случаи мъжът все още беше там, когато тя си тръгваше. Значи сигурно към час и половина на пътеката, което с неговото темпо предполагаемо означаваше близо трийсет километра целеустремено бягане.

Беше го виждала да прекъсва тренировката си само веднъж. Тя самата загряваше на един от кростренажорите и както обикновено поглеждаше в неговата посока, когато той внезапно слезе от пътеката. За миг си помисли, че е забелязал погледите й и се е запътил към нея. Но преда да успее да анализира какво чувства при перспективата за един такъв контакт, тя откри, че той вместо това се беше обърнал, за да отговори на мобилния телефон, който стоеше пред него.

Явно беше сериозен разговор, щом заради него беше прекъснал тренировката си, и тя не се сдържа да изключи айпада си, за да опита да долови какво казва той. Но за нейно разочарование говореше ниско, почти шептеше, и то на език, който тя не разбираше.

Звучеше като френски...

[1] Параграф 19 от полицейския закон в Швеция съдържа постановления във връзка с претърсването на заподозрени, т.e. полицайт са претърсвали наркомана. — Б.пр. ↑

[2] Semper Fidelis (често съкращавано на Semper Fi) е мотото на американския морски пехотен корпус и означава „винаги верни“. — Б.пр. ↑

[3] Cops („Ченгета“) е американско реалити/документално шоу, което проследява работата на патрулиращи полицаи. — Б.пр. ↑

[4] „Дагенс Нюхетер“ и „Експресен“ — два от най-големите вестници в Швеция. — Б.пр. ↑

[5] В Швеция, „чеврени“ са социалдемократите. — Б.пр. ↑

15. BEE HANDLERS

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 27 ноември. 17:44

От: MayBey

... отворих със замах вратата на шофьорското място и изпразних лютивия спрей в лицето му. Хайде вънка на асфалта. Напред с палката.

Почти я изкривих от налагане. После пуснахме кучето. Гаменът се насра. Мамка му, как вонеше. Трябваше да го омотаем с покривалото за драйфащи. Откарахме го със свалени прозорци.

Instant justice, може да се каже.

публикацията има **69 коментара**

* * *

— Разбира се — няма проблеми, Франк, ще намеря... Ще се видим там!

Той прекъсна разговора, хвърлиobilния на леглото и се зарови в малкия гардероб. Бежови чинос и изгладена риза — с такива дрехи трябваше да се облече неговата Манге-самоличност за малко bonding с дружките от работа.

Беше петък вечер и той беше започнал да се чуди дали не трябва да опита да се свърже с Бека. Тя му липсваше повече, отколкото беше готов да признае. По предишния път, когато я замеси в Игратата, едва не я уби — буквально.

И като стана дума за Игратата...

Като се събуди сутринта, телефонът лежеше на малкото бюро.

След няколко мига дива паника той внезапно се сети, че през нощта го беше взел, когато бе станал да пикае. Но не си спомняше защо точно...

Страшен късмет, че поне не го беше включил да се зарежда...

Изведнъж внимателно почукване на вратата го прекъсна.

Странно, не беше поръчвал манджа, а камериерката идваше само веднъж в седмицата.

Той сложи предпазната верига и после предпазливо открепна вратата. Хилав дребен мъж с твърде големи пилотски очила, зализана посивяла коса и тениска на „Хеп Старс“^[1] му кимна.

— Здрави! И кутията цигари, и портфейлът ми са празни. Реших да проверя дали мога да заема малко цигари...

НР погледна мъжа развеселено. Кой, по дяволите, беше това? Дядо рокаджия? Но пичът изглеждаше, неко казано, безобиден и по никаква причина реши, че не може просто да му тресне вратата в лицето.

— Разбира се, влизай...

Той откачи веригата и отвори вратата.

— Чудно! — възклика мъжът, след като НР във внезапен пристъп на щедрост му подаде неотворен пакет „Марлboro“.

— Казвам се Нокс, ти си нов тук, а?

НР отвори уста, за да отговори, но след няколко секунди размисъл отново я затвори, без да издаде друг звук освен неясно смънкване. Колкото и да му се искаше да си побъбри малко със забавния малък джуджак, той веднага осъзна, че не беше време за това. За да проработи цялата тази undercover история, той трябваше да избягва да лъже повече от необходимото. И без това му беше трудно да следи лъжите, с които жонглираше в работата, и изведнъж съжали, че беше отворил вратата. Наистина имаше сериозен проблем с контрола над поривите си...

— Окей, човек, няма лошо. Не си от най-приказливите, уважавам това.

Нокс, както рокаджията очевидно искаше да го наричат, се потупа по гърдите.

— Но ако нещо ти трябва, само почукай на вратата ми, долу в двайсет и четвърта съм.

Той направи жест към тесния коридор.

— Аз съм от постоянните гости, раираш ли...

НР кимна замислено.

Може би все пак щеше да изкяри нещо добро от тази визита по съседски.

— Значи знаеш какви хора живеят тук... — започна той. — ... кои идват и си отиват, имам предвид?

— Естествено, ти например си тук от близо три седмици, а социалните минаха оттук с още двама новопристигнали едва онзи ден...

— Чудесно, значи може би можеш да ми направиш услуга и да си отваряш очите вместо мен. Дали се случва нещо необичайно, имам предвид. Хора, които не се вписват или нещо такова...

— На това място живеят само хора, които не се вписват... — ухили се Нокс. — Но мисля, че разбирам какво имаш предвид.

НР му подхвърли още един пакет цигари и духовитият дребен мъж го улови във въздуха. На излизане той почука с показалец по носа си.

— Само кажи, ако ти трябва нещо, човече. Нокс винаги е готов да услужи!

— Окей — каза НР колебливо. — Тогава може да те помоля за още нещо...

Нокс се спря на вратата.

— Може да си струва пакет или два.

— Sure, you name it!...

— Виждаш ли, имам нужда от помощ с малко съхранение.

Трябва да се отърва от едно нещо за известно време, ако разбираш...

* * *

Ама това не е ли Ребека? Ребека Петершон? Дъщерята на Ерланд?

Той застана на тротоара право срещу нея и тя нямаше голям избор, освен да спре. Възрастен господин, облечен с тъмно палто и шапка.

— Нормён — измърмори тя, докато се опитваше да се сети кой беше мъжът.

— Да, разбира се, ама че съм глупав. Ти си смени името, след като майка ви... Не ме помниш, нали?

Тя го огледа внимателно. Беше малко по-висок от нея, вероятно към 1,80 и беше сигурно на около шейсет години.

Безспорно в стойката на мъжа и в строгото му изражение имаше нещо познато, но не можеше да го свърже с нищо конкретно. Вероятно беше някой от колегите на баща ѝ от запаса.

— Таге, Таге Самер, но ти и брат ти ме наричахте чично Таге. Бяхте на гости в лятната ми вила горе в Ретвик преди много години, помниш ли?

Той се усмихна и нещо в погледа му я накара да направи същото.

— Да, разбира се... — каза тя засмяна. Чично Таге, какси?

— Чудесно, благодаря, тъкмо щях да те питам същото.

— Много добре — изльга тя.

— Все още ли работиш в Службата за охрана?

Тя се сепна и той изглежда го забеляза.

— Баща ти имаше много приятели, Ребека, и ние с взаимна помощ се опитвахме да хвърляме по едно око на двама ви. Като последна услуга към Ерланд. Той много би се гордял с теб, ти му беше любимката.

Той отново се усмихна и тя изведнъж усети, че в гърлото ѝ започва да се надига малка бучка.

Бързо я прегълътна.

— Между другото, съжалявам, че не можах да присъствам на погребението на майка ви — продължи той. — Изпратихме венец, надявам се, че е пристигнал?

Тя кимна, спомняше си ясно венеца.

Последно сбогом от старите приятели.

— Бяха ме командировали в Африка. За съжаление, бях ранен и не можех да пътувам...

Той посочи към единия си крак и едва сега тя забеляза бастуна в дясната ръка на мъжа.

— Тъжна история — и с бащата ви, и с майка ви — продължи той. — Ерланд не заслужаваше да си отиде толкова рано. И определено не при такива обстоятелства...

Тя сви вежди и отвори уста да каже нещо, но той я прекъсна.

— Беше ми наистина приятно да те срещна, Ребека.

Той пъхна ръка във вътрешния си джоб и извади малка изискана визитка.

— Обади се някой ден, ще зарадваш много един стар човек.

— Обещавам, чично Таге.

Те си стиснаха ръце и главно поради някакъв импулс тя направи крачка напред и го целуна леко по бузата. Той миришеше на цигари и афтършейв, почти същата миризма като тази на баща й и за няколко секунди бузата се върна обратно в гърлото й.

— Между другото — каза той точно преди да се разделят. — Брат ти Хенрик — чува ли се понякога с него?

* * *

— Еее, Манге, Франк казва, че ти си новата ни изгряваща звезда в пещерата...

Бяха ги настанили в самостоятелно помещение на прилично разстояние от входа, което устрояваше НР чудесно.

Манге-ролята му наистина се беше оказала достатъчно добра, че да заблуди непознатите, но той не беше сигурен, че хора, които го познаваха, щяха да се вържат също толкова лесно. От друга страна, нито неговите приятели, нито тези на Манге се навъртаха по пощ места като това.

Бяха се наяли и вече бяха успели да вкарат по няколко бири. Освен НР и Франк на срещата присъстваха всички началници на отдели с изключение на готик кралицата. За жалост, НР пристигна твърде късно, за да може да се настани до Рилке. Вместо това трябваше да се задоволи с Бийнс, който изглежда вече беше загрял с няколко силни бири.

Но не беше чак такъв проблем. Момчето очевидно обичаше да говори почти толкова, колкото обичаше да пие бира.

— Да, всъщност върви доста добре. Интересна компания е ArgosEye! — НР се усмихна косо на Бийнс, опитвайки се да звучи скромно.

— Ммм, фирмата е много специално работно място, но това сигурно вече си го схванал. Почти никога не се случва някой да

напусне — поне не и доброволно. Всички тук сме заедно още от началото.

Бийнс посочи към останалите около масата.

— Деян и Рилке са работили с Анна почти десет години, а Стофе, който се връща след две седмици, дойде с Филип от „Бърстън“. Аз и Франк работихме заедно в една друга фирма, но Анна ни привлече горе-долу едновременно. Нашата скромна дружина малко или много е изградила ArgosEye от основите. Всъщност всички имаме дял от акциите — идеята беше на Филип.

Чесновият дъх на Бийнс не беше шега работа, а на всичкото отгоре той беше от хората, които предпочитат да говорят маалко по-отблизо, но НР стисна зъби.

— С Анна още не съм успял да се срещна... — пробва той и затаи дъх.

Деян поклати глава и отпи няколко глътки от халбата си.

За пръв път някой изобщо бе споменал Анна по име и НР не бе издържал на изкушението. По дяволите, това очевидно не беше моментът да приказват за мъртвите...

Бийнс оставил чашата си и избърса уста с опакото на ръката си.

— Не, нея не я виждаме често, откакто тя и Филип се разделиха...

НР неволно потръпна и се завъртя в стола, за да опита да го прикрие.

— Аха. От най-лошия тип разводи? — продължи той, опитвайки се да звучи умерено заинтересован.

— Може да се каже. Никой от тях не е точно от хората, които правят компромиси...

Мина сервитьорката и НР ѝ показва с жест да му донесе нова бира.

Бийнс наистина ли не знаеше, че Анна е мъртва, или пичът просто разиграваше театър?

Беше невъзможно да определи.

— Значи всичко се е подобрило, когато Анна се е оттеглила? — продължи той толкова неутрално, колкото можеше.

Бийнс сви рамене.

— Не знам дали се е оттеглила, но като я няма, Филип може да ръководи фирмата, както той иска.

— Както ние искаме — добави той и довърши бирата си. — Единствената пречка е, че Анна все още притежава част от фирмата. Докато това е така, ние не можем...

Бийнс внезапно се спря и НР забеляза как Рилке му хвърли бърз поглед. Останалите около масата изглежда също бяха чули коментара, защото разговорите наоколо изведнъж замряха. Но вместо да си държи езика зад зъбите, Бийнс се опита да поправи грешката си.

— Ама... не ме разбирайте погрешно. Анна беше страшно важна за фирмата. Но хайде...

Той разпери ръце пред себе си и потърси подкрепа от останалите.

— ... от чиста бизнес гледна точка всички ще спечелят, ако тя изчезне завинаги...

[1] Шведска попгрупа, създадена през 1963 г. — Б.пр. ↑

16. WHISPERS, RUMOURS AND REPORTS

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 30 ноември, 10:53

От: MayBey

*Малката Регина Ретроди наистина се е насадила.
Твърди се, според слуховете, че шефът ѝ е имал любовна
афера с жената на определен следовател от ВР. Ако бях
на мястото на Регина, щеше да ми е доста трудно да спя
нощем...*

публикацията има **23 коментара**

Ребека прочете темата няколко пъти, преди значението на текста наистина да проникне в главата ѝ.

Тя отмести стола си половин метър назад и остана известно време, люлеейки се в него, преди да вземе решение.

В каква каша се беше оказала. Вярно, можеше да вини преди всичко себе си. Вместо любезно да се появи на разпита, тя трябваше да ангажира както профсъюза, така и умел адвокат. Да притисне лешоядите от ВР още от самото начало, а не да играе в малката им игра. Тогава гарантирано щеше да избегне цялата тази бъркотия.

Освен това трябваше да отстоява своето доста по-твърдо горе в участъка, най-вече след като пристигнаха. Да настоява да проведат дебрифинга заедно като екип, независимо дали тя беше заподозряна в нарушение, или не. Но точно както когато Рунеберг я беше придумал за работата като шеф на екипа, тя се беше държала като твърде добро момиче, за да нададе глас. Само беше кимала мълчаливо и се беше придържала към ролята на свръхусърдната Ребека точно както се очакваше от нея, докато останалите представители на човечеството очевидно си правеха каквото ги устрои.

Мамка му, колко ѝ беше писнalo от нея самата!

* * *

— Манге, можеш ли да работиш извънредно довечера? Имаме голям проект и ще започнем с малко изкуствена трева.

НР нямаше представа за какво говори шефът му, но кимна така или иначе. Явно Франк все пак беше доловил колебанието му.

— Изкуствена трева, Астротърф, следиш ли мисълта ми^[1]? Прокарваме настилка от мнения в няколко различни канала едновременно и се опитваме да накараме другите да играят по и във плана ни, така да се каже...

— Cool! — кимна НР, макар че продължаваше да не разбира съвсем за какво ставаше дума. — И какво е посланието?

— Понижаването на ДДС за ресторантите ще отвори повече работни места. Сигурно се досещаш кой е поръчителят — ухили се Франк.

— Няма проблеми, заемам се, мога да откарам и цяла нощ, ако е нужно!

— Чудесно! Филип обикновено идва лично на проверки, така че довечера трябва да сме A-game.

* * *

— Изльгал си ме за Вестергрен...!?

Той изхвърча от стола зад бюрото, мина покрай нея и затвори вратата на кабинета.

— Успокой се, по дяволите, Ребека, могат да те чуят! — изсъска той и хвана ръката ѝ.

Тя лесно се отърси от хватката.

— Не мисля да го правя, преди да ми разкажеш какво, по дяволите, става. Изльга ме за Вестергрен. Ти и съпругата му...

Очите му внезапно почерняха и тя се спря. Няколко секунди останаха един срещу друг, разменяйки си гневни погледи.

— Седни — изкомандва той и посочи стола за посетители.

Ребека кръстоса ръце на гърдите си.

— Седни! — повтори той, този път малко по-високо, но тя все още не помръдваше от мястото си.

Шефът ѝ въздъхна тежко.

— Седни, Бека, моля те — каза той значително по-приятелски и този път тя се подчини и се настани пресилено бавно в стола.

Рунеберг се върна от своята страна на бюрото.

— Изглеждаш изморена. Искаш ли нещо, кафе, чай...

Тя поклати глава.

— Окей... — каза той тогава. — Какво си чула и от кого?

* * *

Three, two, one. GO, GO, GO!

Десет клавиатури започнаха да тракат почти едновременно. Питомните тролове бяха освободени от клетките си и започнаха методично да полагат изкуствената трева върху игралното поле. Целите бяха двайсет различни дискусионни форума. Осем вестника, пет политически сайта и седем общи форума. Всички тролове трябваше да публикуват кратки теми, които или се застъпваха за понижаването на данъка, или отричаха аргументите на противниците.

НР беше в стихията си. Беше схванал, че специална програма препращаше коментарите през най-различни сървъри някъде в киберпространството и раздаваше на потребителите различни IP-адреси, така че всичко да изглежда автентично. Сякаш тревните корени наистина се бяха показали, за да повдигнат точно този въпрос. Блогърите щяха да се занимават с това през следващите дни, а вероятно постепенно щяха да последват и няколко купени коментатори в подходящи вестници. После оставаше само радио и телевизионните новини да захапят и играта щеше да стане реалност, тяхната изкуствена трева щеше да се превърне в истинска поляна.

Добре дошли в „Актуално“. В последно време все повече гласове се надигат по въпроса за понижаването на ДДС за ресторантите. Сега правителството излиза с предложение...

Не се беше забавлявал така от... Ами всъщност не знаеше от колко дълго.

Това, с което се занимаваха той и останалите в офиса, си беше чиста измама, манипулация в огромен размер, в която той участваше с най-голямо удоволствие. Беше великолепно чувство да имаш предимство не само над простия швед, но над целия медиен елит. Да си част от нещо по-голямо, нещо по-дълбоко, за което знаят само неколцина избрани.

Беше добре познато усещане и продължаваше да бъде супер, адски sweet!

Пръстите му тракаха по клавишите и пускаха на свобода трол след трол, които започваша да прокарват тревната настилка — теми и коментари според готовия сценарий, който Франк им беше раздал.

С понижаването на данъка повече хора ще могат да си позволят да ядат навън...

Бам enter, смяна на прозореца и напред със следващия трол.

Бих назначил поне още трима, ако данъкът беше понисък...

Натисни send, после алт и таб.

Работодателят ми не можеше да си позволи да ме назначи за постоянно след пробния период...

— Успокой се, Манге — викна шефът му от бюрото си. Но НР не го послуша. Той отваряше нови клетки, пускаше още питомни тролове и веднага ги впрягаше на работа.

Erik Hagström, Millan S, 50cParty, L Berntsen и Benjuboy — всички надаваха кибер гласовете си, преди той бързо да се втурне към следващото отделение килии.

Hatta42, Stefan Johns son, TronGuy и VAO.

Хайде на свобода.

— Манге, успокой топката, не ти смогваме...

По челото му избиха капки пот, но НР не ги забеляза. Пръстите му летяха по клавиатурата. Още една група тролове, още гласове, които да се включват в гълъчката. Отдавна бе престанал да гледа сценария.

Не на ДДС за ресторантите!

Send!

Дребният бизнес поддържа икономиката ни...

Публикувай!

Напълно съм съгласен с предния потребител...

Коментирай!

Подхранване, а не отслабване...^[2]

Добави!

На бой срещу данъчните мъки...^[3]

Enter!

После обратно към обора за подкрепления. Сам беше създал нови попълнения специално за този случай.

Knotty, Lise18 и DPtr0t.

Гласовете се сливаха в главата му и преминаваха в еднороден бръмчащ звуков фон. Потта течеше, гъделичкаше веждите му, но вместо да спре да пише, той се наведе напред и отърка чело в ръкава си.

Ето, готово!

Нови прозорци — нови гласове. Мамка му, ама че фън беше това! Той беше господарят на Астротърфа. The Buzziest bee in the hive. Дресъорът на тролове с главно Д. Шибаният fucking Пеле Гюнт^[4], това беше той...

— МАНГЕ!

НР надигна неохотно поглед от мониторите. В стаята беше настанала тишина и Филип Аргос стоеше на вратата.

— В офиса ми след десет минути — каза той лаконично и посочи към НР.

* * *

— Всъщност нещата далеч не са толкова черно-бели, колкото ти се струват — измърмори Рунеберг. — С Тереса се познавахме още от Полицейската академия, още тогава флиртувахме малко, може да се каже. Но това така и не прerasна в нещо повече.

Погледна я, сякаш очакваше някаква реакция, но след като не получи отговор, продължи.

— Следващия семестър тя беше заедно с Пеле и тримата се виждахме понякога. Но не е като да сме били най-добри приятели или нещо такова...

Още един поглед, на който тя не отвърна.

— Във всеки случай — продължи той — след Академията с Пеле ни разпределиха в един и същи патрул. Продължих да се натъквам на Тереса от време на време и флиртът ни така и не изчезна напълно, макар че с времето и двамата създадохме собствени семейства. Преди няколко години се оказахме заедно по време на мисия на ООН и... ами да?

Той сви рамене.

— Когато си далеч от дома и преживееш куп ужаси заедно с някого, е лесно да си станете близки. Може би твърде близки...

Той се размърда неспокойно в стола, сякаш седалката жулеши едрото му тяло.

— Когато се прибрахме, Тереса искаше да продължим, да напуснем половинките си и да заживеем заедно, но аз не исках. Децата ми бяха още малки, а и честно казано...

Той въздъхна.

— Тереса си имаше проблеми още от началото и ООН мисията определено не подобри нещата. Аз се бях...

— ... изморил — допълни тя с учудващо сдържан глас.

* * *

Офисът на Филип беше на деветнайсетия етаж.

Макар че това беше само с един етаж над техния, качването с асансьора му се стори като цяла вечност.

С Франк се долепиха до двете срещуположни стени, като всеки упорито избягваше да срещне погледа на другия.

Това наистина беше грешка от библейски пропорции. Какво всъщност си беше мислил?

Че ще се дегизира, ще потърси работа под фалшиво име и саморъчно ще опита да разгадае някакво шибано мистериозно убийство? Честно, за кого, по дяволите, се мислеше — fucking Nancy Drew^[5]?

Нямаше ли си вече достатъчно проблеми и без да си навлича допълнителни?

Нито пък беше действал разумно, като се опита да не изпъква...

О, не, естествено, той тотално беше превъртял, и то в лош момент.

Добра работа, НР!

Вратите на асансьора се отвориха, те излязоха и Франк посочи стъклена врата с логото на фирмата, абсолютно същата като тази на техния етаж.

Обикновено тук също имаше човек на рецепцията, но сега вратата беше заключена и Франк беше принуден да почука.

— Електронните ни карти не работят тук горе — прошепна той на НР. — Само Филип, секретарката му Ева и близнаците детективи

имат достъп.

— Близнаците к'во?

— Шиш, по дяволите, не толкова високо! Ще разбереш...

Вратата отвори късо подстриган червенокос мъж, също облечен в костюм, който стоеше гладко като ръкавица по едрото му тяло.

— Здрасти, Елрой. Филип каза да се качим.

Франк направи половин крачка напред, но се спря във въздуха, след като червенокосият не понечи да се отмести.

— Не ти, само той — измърмори той и кимна към НР.

Франк отвори уста, за да възрази, но се спря.

— Успех тогава... — смотолеви той с крайчеца на устата си, докато НР минаваше покрай него.

Рецепцията приличаше на тази нания етаж. Малка, стилно обзаведена чакалия с няколко стола със стоманени тръби и кожена тапицерия, плюс обичайния избор от лайфстайл списания. После беше самото рецепционно бюро от матово стъкло, а зад него имаше две по-малки заседателни зали. Но с изключение на това този етаж изглеждаше по-различно. Вместо открития просторен пейзаж, ограден само със стъклени стени, тук имаше заключена стоманена врата с четец от едната страна.

Дискретният малък глобус на камерата наистина беше подобен на този нания етаж, но тъй като таванът тук беше по-нисък, НР го виждаше толкова ясно, че даже му се стори, че забелязва как обективът вътре се мърда така, че да следи движенията им.

Той преглътна тежко няколко пъти, но все още усещаше устата си пресъхнала.

Вместо да извади карта, червенокосият просто притисна десния си палец към четеца. Лампичката на индикатора светна от червено в зелено и НР чу бръмченето на мотора на автоматичната ключалка. По никаква причина не можа да потисне потръпването, което премина през тялото му.

[1] По аналогия с термина *grassroots* (букв. тревни корени), който се отнася за движение и инициативи, водещи началото си от обикновените граждани, а не от големи политически сили, е възникнал и терминът *astroturfing* („АстроТърф“ е марка изкуствена трева), който се отнася за кампании, които имитират истинско *grassroot* движение,

но всъщност са изкуствено организирани пропагандни акции. — Б.пр.

↑

[2] Крайнодесните популисти често обясняват проблемите на модела на Държавата на благоденствието (основаващ се на социалната държава на Ото фон Бисмарк и наложен в Скандинавия през миналия век), като разделят гражданите в две категории — подхранващи, които крепят и подпомагат обществото, и отслабващи, които го омаломощават и източват ресурсите му (чрез прогресивни данъци, помощи и т.н.). — Б.пр. ↑

[3] Препратка към Интернационала; в шведския поетичен превод на песента стихът „Бой последен е този“, звучи буквально „На бой срещу мъките“. С добавянето на данъчните към мъки тук Интернационалът иронично е използван в подкрепа на десните, а не на левите. — Б.пр. ↑

[4] Пеле е галено от Петер или, както в случая, от Пер. Става дума за Пер Гюнт, герой от норвежкия фолклор (откъдето Хенрик Ибсен заимства мотиви за известната едноименна пьеса). Пер е ловец и разказвач и приключенията му включват срещи и битки с тролове. — Б.пр. ↑

[5] Героиня от поредица детективски романи на писателя Едуард Стрейтмайер. По тях има и филм от 2007 г. — Б.пр. ↑

17. THE HIVE

— Ами доносът тогава, какво е положението с него?
— Вече не разбирам какво точно имаш предвид, Бека?
— Полицейската докладна за служебно нарушение, знаеш ли кой стои зад нея?

Той отново се размърда.

— Знам, естествено...

— И тогава кой е, Сикстен Глад?

— Не, чисто формално всъщност съм аз...

Тя се изправи от стола.

— Колко низко, Луде, аз...

— Бека, успокой се, по дяволите!

Той вдигна ръце пред себе си.

— Не е нищо лично, ако така си мислиш.

Тя се втренчи гневно в него, без да седне обратно на стола.

— Окей, помисли малко, Бека, и за миг забрави, че се познаваме.

Девети параграф от полицейския закон, звучи ли ти познато? Когато полицай разбере за престъпление, което подлежи на наказателно преследване, той или тя трябва да изготви доклад... Това говори ли ти нещо? Честно казано, мислех, че всъщност вече знаеш това, но ти изглежда не си на себе си...

Тя продължаваше да се взира в него.

— Стана така. След инцидента ви в Дарфур телефонът ми беше залят с обаждания от хора от Външно, които твърдяха, че си виновна за това или онова. Така че как мислиш трябваше да постъпя? Да потуля нещата? Да се преструвам, че не е станало нищо? Щяха да минат два дни и после Глад и бандата му от Външно щяха да се погрижат и двамата да увиснем на бесилката...

Той я погледна така, сякаш очакваше Ребека да отвърне нещо.

— Продължавай! — каза тя кратко.

— Преценката ми беше и между другото все още е, че ако полицай е заподозрян в престъпление, това трябва да се опише в

доклад, след което разследването ще покаже какво се е случило. Това е обичайната процедура при такива инциденти и всичко друго би се възприело като странно. Затова помолих Ан-Маргret да изготви кратък доклад с мен като нотификатор.

Той направи жест към помещението отвън, където беше бюрото на цивилния чиновник на отдела.

— Чак по-късно, когато открих, че случаят се е оказал върху бюрото на Пеле Вестергрен, разбрах в каква ситуация съм те забъркал косвено. Името ми върху доклада едва ли е помотало, а естествено беше страшно тъло от моя страна да настоявам да те придружа като свидетел, осъзнах това още няколко минути след началото на разпита. Но тогава вече беше твърде късно...

* * *

Голямо открито офис пространство с приглушено осветление. Но за разлика от долния етаж, който гъмжеше от активност, тук той завари само две бюра в средата на стаята. Контрастът между грамадната тъмна зала и двете осветени работни места караше всичко да изглежда малко странно, почти сюрреалистично.

Зад едно от бюрата седеше висока жена с широки рамене, наведена над компютърен монитор. НР се сепна и за малко да спре намясто. Не знаеше дали го подведе костюмът, острите черти на лицето или прибраната назад коса, но жената зад бюрото всъщност приличаше на Ребека.

Илюзията трая само една секунда. Щом се приближи, той осъзна, че жената беше значително по-светла и напомняше най-вече на червенокосия мъж, който вървеше пред него. Той предположи, че са брат и сестра, а ако се съдеше по глупавия прякор на Франк, вероятно близнаци.

Щом минаха оттам, жената вдиша поглед от монитора. НР ѝ кимна леко, но тя не понечи да отвърне на поздрава му по някакъв начин. Вместо това просто се взря право в него.

Имаше нещо в погледа ѝ, което го накара да се почувства неприятно, и той направи две бързи крачки, за да настигне своя гид.

Червенокосият, когото Франк по-рано беше нарекъл Елрой, притисна палеца си към още един четец и пусна НР да мине през матираната стъклена врата на ъгловия офис.

— Чакай тук — каза той кратко.

* * *

Не можеш да постъпиш така с мен, разбираш ли ме?!

Напротив, определено можеше и тъкмо сега беше достатъчно бясна, че най-накрая да го зареже веднъж завинаги.

Може и да не беше особено красиво, но бързият край беше най-доброто и за двама им. Пък и какво имаше да се обсъжда, между другото? И двамата си имаха партньори, на които не бяха верни, които лъжеха. И защо?

Любов?

Едва ли — поне не и от нейна страна.

Всичко, което споделяха, бяха няколко потни оргазма на пода на празен апартамент.

Тайни срещи, които правеха живота малко по-поносим, но за които никой от двамата не беше готов да плати сметката. Освен това беше започнала да се изморява.

Обвинения, ревност и наранени чувства бяха последното, от което се нуждаеше...

Стига! И двамата сме големи хора.

Всичко свърши — точка!

* * *

Двете външни стени на ъгловия офис в действителност бяха големи прозорци, които предлагаха фантастичен изглед към стокхолмското Сити. Червени надписи откъм Културния дом, сини — при „Платан“ и аркадата ма площад „Сергел“ далеч долу, а високо вляво се виждаше светещият часовник на НК.

Стрелките сочеха точно седем и за миг сърцето на НР прескочи.

Но му трябваха само няколко секунди, за да овладее лудото си въображение.

Стрелките сочеха седем не защото някой беше спрятал часовниковия механизъм, а защото часът всъщност беше седем вечерта.

Той направи няколко крачки навътре в стаята. Бюрото на Филип Аргос беше почти празно. Два монитора, клавиатура и безжична мишка — това беше всичко. Същото почти клинично състояние важеше и за останалата част от стаята. Нямаше нито един захвърлен лист, нито една залепяща се бележка или дори забравена чаша кафе, която да намеква за човешки живот.

Лявата стена беше изпълнена с рамкирани награди, всички окачени в сякаш подравнявани с лазер редици, а белият мокет явно се переше редовно, защото по него не се забелязваше дори и най-малкото жълто-кафяво петно от кафе или пък следи от подметки.

В единия ъгъл имаше комплект дивани от бяла кожа. На малката масичка до тях стояха пет мениджърски списания, наредени в перфектна дзен ветрилообразна форма. Оказа се, че на корицата на най-горното е самият Филип Аргос. *The man in control*, заявяваше текстът на снимката. Съвършената стая накара НР да се почувства още по-зле и той не издържа на изкушението да разбута списанията — само малко, колкото да придаде поне нещо човешко на стаята.

Докато се занимаваше с това, забеляза две малки снимки в рамки над дивана. Пъrvата беше черно-бяла и изобразяваше Филип Аргос и мъжа, който явно се казваше Елрой. И двамата носеха барети и камуфлажни униформи, бяха клекнали и се прегръщаха през раменете, усмихвайки се към фотоапарата.

На другата снимка имаше тебеширено бял плаж, няколко тъмни силуeta на палмови дървета, а зад тях над морето залязващо кърваво червеното слънце, което с изключение на списанията изглежда представляваше единственият цветен елемент в цялатаmonoхромна стая.

Снимката впечатли НР и той заобиколи масата, за да може да я види по-отблизо. Пейзажът всъщност приличаше на...

— Мармарис — каза сух глас зад него и НР потръпна.

— К-какво?

Филип Аргос посочи към снимката.

— Това е изгледът от вилата ми в Мармарис. В Турция — поясни той. — Пътувам дотам при всяка възможност, за да се поотпусна. Добро място да изпълниш душата си с позитивна енергия...

— Ахаха, окей! А-аз се възхищавах най-вече на цветовете — смотолеви НР.

— Седни, Магнус — Филип посочи към кожения диван. — Искаш ли нещо за пие? Вода, чай?

НР забеляза, че устата му е пресъхнала.

— Вода, благодаря.

Той погледна Филип, но изражението на мъжа не му подсказа какво можеше да очаква.

Филип извади телефон от калъфа на колана си, но вместо да позвъни, просто натисна едно копче отстрани и заговори на мобилния, като че беше микрофон.

— Софи, ще дойдеш ли с малко минерална вода за мен и Магнус, ако обичаш.

Пусна копчето и изчака няколко секунди. В слушалката се чуха две ясни кликвания.

Филип прибра телефона обратно в калъфа и се настани на фотьойла срещу НР. Той подравни списанията на масата, кръстоса единия си крак върху другия и се облегна назад. После се усмихна и за втори път тази вечер НР не можа да се сдържи да не потрепери.

— Магнус, между другото, ти не се казваш така, нали?

18. OH WHAT A TANGLED WEB WE WEAVE...^[1]

Проклятие — беше разкрит!

— Щъъ... к'во? — смотолеви той, опитвайки се да спечели време.

Филип Аргос отново се усмихна — отвратителен влечугоподобен смайл, от който НР настръхна.

— Ами, казах, че ти всъщност не се казваш Магнус Сандстрем, нали?

— Щъъмм... нее — изтръгна се от НР, докато трескаво премисляше опциите си.

Прикритието му беше разбито, а освен това беше заседнал на деветнайсетия етаж. Вратата беше затворена, а отвън дебнеше сдружението на червенокосите. И братът и сестрата изглеждаха като да могат да му нанесат сериозни физически щети — да не говорим за самия Филип Аргос. Мъжът приличаше на гърмяща змия, която тъкмо планираше да клъвне един рядко тъп пустинен плъх...

— Наистина ли мислеше, че няма да те проверим подобаващо? Искам да кажа човек с твоята репутация и опит? — подсмехна се Филип.

НР сви рамене и направи отчаяна гримаса, за да си купи още няколко секунди време за размисъл. Сега, в бледността на неговите мисли, целият му undercover project му се струваше дори още по-малоумен.

Какво, по дяволите, си беше мислил? Че ще влезе вътре като на шега, с евтин костюм и още по-cheap маскировка и хоп, ще получи достъп до всички възможни тайни?

Той надникна към вратата. Стори му се, че през матовото стъкло мерна заплашителните силути на близнаците. Сякаш напираха отвън, готови да му се нахвърлят веднага щом шефът им натисне копчето...

— Не беше нужно много ровене, за да те разкрием — продължи Филип Аргос. — Ти имаш, както казах, известна слава... Тук, в ArgosEye, сме много внимателни. Доверието е нещо добро, но контролът, както сигурно вече си чул, винаги е за предпочтитане...

Филип Аргос вика още една змийска усмивка и НР направи храбър опит да ѝ отвърне.

All a'board — влакът към fuckville потегля от четвърти перон!

— Фарук Ал-Хасан!

— К-какво?

— Фарук Ал-Хасан, нали така се казваш понастоящем, или?

Филип му кимна окуражително.

— Д-да... — заекна НР след няколко объркани секунди пауза за размисъл. — Естествено... — допълни той след това, докато усмивката му бавно се разширяваше. — Но можеш да продължиш да ме наричаш Манге, ако предпочиташ. Не съм толкова капризен в това отношение. Като си търсиш работа, Манге звучи малко по-добре, ако ме разбираш?

Филип Аргос кимна.

— Това не би било от значение тук. Интересува ни компетентността, а не фамилията на кандидатите, но естествено, уважавам желанията ти. Истината е, че се впечатлих още щом видях CV-то ти. На хартия беше точно типа човек, от когото се нуждаехме във фирмата — някой, който си разбира от работата и е готов да прави нужното, за да се развива в такт с компанията. Затова помолих останалите да полагат специални грижи за теб още от първия ден...

НР се опитваше да престане, но все още не можеше да спре да се усмихва. Маскировката му продължаваше да се държи. Прикритието му не беше изгърмяло, вместо това изглежда беше напът да получи...

— ... повишение — продължи Филип Аргос. — След това, което видях тази вечер в пещерата, би било глупаво от моя страна да не ти дам шанс да продължиш да се развиваш. Работата ми като шеф е да откривам талантливи хора и да развивам пълния им потенциал. Така се изгражда успешният бизнес...

НР кимна, като че знаеше какво точно има предвид Филип Аргос. Усмивката още стоеше като залепена за лицето му, но не само защото се чувствува облекчен. Имаше нещо в стила и начина на изразяване на Филип, което му допадаше.

— Ще те оставя да пообиколиш малко, за да се научиш как функционира всичко и щом се отвори възможност, ти ще си на първа линия за крачката нагоре — продължи Филип, преди да бъде прекъснат от кратко потропване.

Вратата се отвори и високата червенокоска, която явно се казваше Софи, влезе с поднос. Щом постави чашите и бутилките на масата пред тях, тя хвърли на НР кратък, но далеч не толкова неприятелски поглед както по-рано и НР се усети как издължава вълчата си усмивка в нейна посока.

— Благодаря, Софи — каза Филип Аргос, когато тя почти беше приключила.

Той я хвана с ръка за лакътя. Забележително движение, което изглеждаше едновременно доверително и непоколебимо, и тя незабавно се обърна към шефа си почти като куче, което чака заповеди от господаря си.

— Можеш да помолиш Елрой да приготви колата до десет минути. Ще оставим Фа... искаам да кажа Магнус на път към вкъщи.

Софии кимна и изгледа НР още веднъж, преди да напусне стаята. Този път той можеше да се закълне, че в изражението й имаше намек за усмивка.

* * *

Тя отвори вратата на апартамента и използва случая, за да огледа бравата и рамката. Но точно както и по-рано нямаше следи от опит за влизане с взлом.

Заключи вратата след себе си и надникна във всекидневната. Матракът и завивките лежаха на пода, точно както ги беше оставила. Събра всичко на руло и пристегна целия куп с найлонов ремък.

Нямаше никакви планове да използва нещата повече, така че можеше направо да хвърли всичко долу в помещението за обемни отпадъци. Подходящ край на цялата тази афера.

Да се чука на матрак в празен апартамент с колега, при това прословут женкар, когото беше забърсала на служебно парти. Ситуацията едва ли можеше да бъде по-долна от това.

Тя остави рулото с матрака в хола и обиколи апартамента за последно. Вратата на спалнята беше затворена и щом я отвори, я посрещна польх застоял въздух. Направи няколко крачки към прозореца, за да проветри, и беше изминал половината разстояние, когато осъзна, че тук вътре миришеше на още нещо.

Напомняше на афтършейв.

* * *

Беше ги помолил да го оставят на ъгъла пред един магазин „7-Eleven“, на доволно разстояние от хотела. Беше се оправдал, че има да пазарува. Горилата Елрой седеше на шофьорската седалка, а сестра му на мястото до него. НР и Филип Аргос бяха един до друг на просторната задна седалка.

— Трийсет хиляди терабайта, знаеш ли колко много е това? Естествено, че знаеш, Фарук, колко съм глупав. Почти забравих с кого разговарям! — засмя се леко Филип. — Това означава трийсет милиона милиарда байта, толкова информация тече по интернет всеки час поне според определени източници. Трийсет милиона милиарда букви, цифри или други знаци във всякаква възможни формации. Три хиляди часа нови клипчета в YouTube, над пет милиона блогпоста или тuitвания. Две хиляди и петстотин нови потребителски профила в различни социални мрежи. Всичко това само за един незначителен час. Не е ли смайващо?

НР кимна. Смайване беше само началото.

Той се чувстваше зашеметен, почти леко надрусан.

— Повечето хора, политици и властимащи включително, нямат представа колко невероятно всеобхватен всъщност е информационният поток — продължи Филип. — Но ако някой посмее да спомене думата наблюдение, веднага се пораждат диви протести. Хората веднага се сещат за Агенцията за национална сигурност, NSA, FRA^[2] или други държавни органи...

Той поклати глава.

— Всъщност този начин на мислене е напълно погрешен, поне в демократичните страни. Държавата обикновено се интересува какво

нищожна група хора има да каже по даден, много тясно ограничен, въпрос. Големите компании, от друга страна...

Той махна с ръка към света извън колата.

— ... се интересуват от мнението на почти всички, главно що се отнася до моделите на потребление и това как се възприемат скъпите им търговски марки. Този вид информация съществува навсякъде около нас, на практика цялата мрежа прелива от нея и защо? Ами защото повечето хора доброволно споделят тези сведения — или като кликнат на чекбокса под условията за използване на някоя страница, или пък още по-добре: като доброволно публикуват възгледите и предпочтанията си в някой от всички налични форуми. С други думи, модерният, свободолюбив човек, прегърнал идеята за поверителността на информацията, картографира сам себе си до най-малките лични подробности. Дори Джордж Оруел не би могъл да предвиди такъв сценарий...

Кратко изпиукване откъм колана на Филип сигнализира, че е получил съобщение, но мъжът така беше потънал в изказването си, че изглежда дори не го забеляза.

— Интернет е абсолютно затънал в информация, която хората си пробутват едни на други. Любими телевизионни предавания, филми или книги, религиозни и политически възгледи, какви коледни подаръци са взели на децата или какво са сготвили за вечеря. И защо? Ами защото почти всички от нас вътрешно копнеят за едно-единствено нещо.

— Признание — измърмори НР.

— Именно! Ставаме все по-зависими от това други хора да потвърждават колко сме умни, красиви или способни. Какво прекрасно съществуване водим с хубавите си съпруги или съпрузи и прелестни деца, колко щастлив ни се е получил тъкмо нашият живот. За разлика от другите, онези, които имат грешния вид чувство за хумор, ядат грешната храна, носят грешните дрехи, живеят в грешните жилища, отглеждат децата си по грешен начин или просто имат грешни възгледи за живота...

Той се наведе към седалката от страната на НР.

— До голяма степен всичко, което си струва да се знае, го има навън, нужно е единствено някой да филтрира потока според този тип информация, която интересува потенциалните клиенти.

НР кимаше все по-заинтригуван.

— Информационното предимство, което властите и управниците са имали почти четиристотин години, на практика е заличено. Информацията вече не се стича от горе надолу, ами във всички посоки. Хиляди и хиляди хора могат само за няколко секунди да влязат в пряка връзка едни с друга, без да се налага да молят за разрешение. Вече не съществуват стари истини, всичко може да се постави под въпрос, да се промени или да се отхвърли. Правилата на играта са се променили завинаги и тези, които не го осъзнават са обречени на провал, виж само Северна Африка.

Филип направи кратка пауза и хвърли бърз поглед през предното стъкло, преди да продължи.

— Това, което предлагаме на клиентите си, е начин да предотвратяват и да се справят с кризи чрез постоянно наблюдение на това какво се говори за тях и от кого. Даваме им шанс да спрат снежната топка, преди да се е превърнала в лавина, ако разбираш?

Той маxна към снега навън, който като че ли беше завалял по-силно.

О, да, НР разбираше, но паузата на Филип беше толкова кратка, че той не успя да каже нищо. Вместо това продължи да слуша с все повнарастваща възхита.

— Но... — продължи Филип — когато клиентите получат подробни сведения за всички механизми в мрежата, ежедневни механизми, които имат пряко влияние върху крайната сума в отчета за доходите им, обикновено не минава дълго, преди да попитат за следващата стъпка...

— Контрол — вметна НР.

— Именно, приятелю! — Филип Аргос се усмихна с още една от своите влечугоподобни усмивки. — И ето тук идва мястото на нашите уникални услуги. Защото, като се оставят настррана всички красиви думи, елегантни формулировки, документи за политиката на компанията, в крайна сметка става дума точно за това...

* * *

Контрол!

Това ѝ липсваше. Липсваше — в двоен смисъл!

Беше оставила ситуацията да контролира нея, вместо да е обратното. Разбира се, трябваше да действа по друг начин при разпита, до този момент това вече бе станало почти нелепо очевидно... Не беше направила грешка, напротив, вероятно беше спасила живота на много хора.

И как ѝ се беше отблагодарил светът?

С отстраняване и подозрения в престъплението — колеги, които я гледаха накриво, и накрая, но не на последно място шеф, който едва ли беше положил особено големи усилия, за да я подкрепи, вместо това по-скоро беше допринесъл за влошаването на положението ѝ. Беше крайно време да се вземе нещата в свои ръце, да се опита да определи къде бяха местата на всички нови парченца от пъзела.

Беше го отлагала твърде дълго.

В действителност трябваше да започне с Хенке. Но това беше невъзможно. Не го беше чувала от повече от година. Не и откакто той ѝ изпрати онзи пакет. Шест болта. Шест ръждиви болта, които бяха преобърнали целия ѝ живот. Бяха разклатили твърдостта ѝ.

Никой от телефонните номера, който той бе използвал преди, не работеше.

Същото важеше и за пощата и месинджъра му...

Тя изтръска обувките си от снега и затвори входната врата след себе си. В момента Мике беше единственото хубаво нещо в живота ѝ и тъй като Хенке не беше на разположение, тя трябваше да започне оттам, ако искаше да има дори малък шанс да си възвърне опората под краката. Макар че се държеше с него всякак, но не и мило, той винаги бе до нея.

Може би щеше да я разбере или поне така се надяваше. И в двата случая тя все пак му дължеше истината. Цялата истина, а не само малките хапки, с които го хранеше досега.

Но апартаментът беше празен и тих. Нямаше обувки или яке в антрето, които да подсказват, че той си е вкъщи.

Върху кухненската маса намери бележка.

Мисля, че имаме нужда от почивка.

Звънни ми, когато се почувствува готова.

Тя дори не знаеше да плаче или да се смее...
Мобилният ѝ телефон изведнъж изпиука и почти изтича обратно
в хола, за да го извади от джоба на якето си.
Но съобщението не беше от Мике.

Тъкмо се прибираш, а?

Тръгна да пише рязък отговор, но се спря. Без да пали лампите
във всекидневната, тя се прокрадна до прозореца, допря се пътно до
передето и погледна към малката улица.

Редица паркирани коли точно както всяка вечер. Дебел пласт
сняг по капаците говореше, че са стояли там доста време.

Малка светла точка между сенките в парка от отсрецната страна
на улицата я накара да трепне.

Запалена цигара.

Там стоеше някой!

Някой, който наблюдаваше апартамента ѝ.

[1] Цитат от поемата „Мармион“ на Уолтър Скот. Този и
следващият стих са едни от най-известните в шотландската поезия:

*Oh, what a tangled web we weave,
When first we practise to deceive!*

— Б.пр. ↑

[2] NSA, Агенцията за национална сигурност на САЩ; FRA,
Радио институтът за национална отбрана в Швеция. — Б.пр. ↑

19. BUZZY BEES

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 6 декември, 08:48

От: MayBey

*Чух, че най-големите заслуги на любимата на всички
ни охранителка Регина Ретроди са чаршафни. Говори се за
любовно гнездо в Съдер.*

Някой да знае нещо повече по въпроса?

публикацията има **23 коментара**

* * *

— Ето, г-н Сандстрьом, готови сме.

Дребният мъж с шивашкия метър все още беше захапал няколко игли, което очевидно не му пречеше да звуци така умерено сервилено, както на НР му харесваше.

Господин Сандстрьом — хохо!

Тъкмо му бяха взели мерките за костюм и куп подхождащи му ризи. Действително не му се случваше за пръв път, но този шивач не говореше тайландски, ами носов йостермалмски^[1] диалект. Вероятно и банкнотите нямаше да си приличат много, но парите всъщност бяха най-малкият му проблем точно сега.

Беше си прехвърлил средства от Каймановите острови, така че имаше достатъчно, че и предостатъчно, а освен това се задаваше и първата му заплата.

— Ще е готово след седмица — завърши мъжът и му подаде разписка.

— Познатите на г-н Аргос са с предимство — добави той, когато видя изненаданото изражение на НР. — Но за съжаление, не можем да се справим по-скоро.

НР излезе от малкия бутик и помаха на едно такси.

Облегна се назад в седалката и си пое дълбоко дъх. Определено можеше да привикне към такъв живот.

* * *

Звънецът я събуди.

Чуваха се дълги настойчиви позвънявания и на нея ѝ трябаше известно време да си навлече анцуг и блуза.

Някаква доставка, констатира тя през шпионката, преди да отвори.

— Здравей, ти ли си Ребека Нормен?

— Да, за какво става дума? — измърмори тя.

— Доставка от „Интерфлора“.

Мъжът ѝ подаде нещо, което вероятно беше добре опакован букет цветя. Тя го взе и размести хартията отгоре, за да се добере до картичката.

Червени рози, поне дузина, но по-скоро повече.

Тя прочете картичката. После подаде обратно букета.

— Можеш да си ги вземеш — каза кратко.

— К-какво?

— Цветята, не ги искам, така че можеш да ги отнесеш обратно.

— А-ама, значи...

Мъжът изглеждаше объркан.

— Те са платени и всичко, не знам как да...

— Не е мой проблем — каза тя. — Но можете да ги пратите обратно на подателя. Тогава може би най-накрая ще схване...

* * *

— Много мило от страна на Франк да даде назаем голямата си звезда за няколко дни. Явно ти си новият golden boy на Филип?

Рилке му намигна и НР се изчерви против волята си.

Мамка му, все още беше скапан recognition junkie! Въпреки че беше супергерой, беше му достатъчно малко потупване по рамото от някого, когото уважаваше или по когото си падаше, и хоп, размахваше опашка като шибан кокер шпаньол...

— Иии с какво точно се занимавате тук, в ъгъла? — измърмори той и извърна лице.

— Значи Франк не ти е разказал, ама че мълчаливи момчета сте там, в пещерата.

Тя му отправи още една закачлива усмивка и НР усети как се ухили глупашки в отговор.

— С момичетата отговаряме за блоговете. Казвам момичетата, макар че всъщност имаме и едно момче в екипа — освен теб, тоест.

Тя пак се усмихна, но този път той запази покер фейс.

— Работи горе-долу като с троловете, само че всеки handler има по-малък обор. На човек се падат от четири до седем различни блог самоличности, с които се занимаваме. Музика, филми, техника, мода, книги, храна и естествено, политика. На практика покриваме цялата гама. Някои работят дългосрочно с посаждането на идеи, други — пократкосрочно с популяризирането на определени предложения или продукта. Ще седиш до Халил ей тук, тя е номер две по ранг след мен.

Рилке застанало едно бюро, където млада жена с тесни черни дрехи и бежова кърпа на главата тъкмо натракваше някакъв текст.

— Така, готово! — каза тя за завършек, завъртя стола си наполовина към НР и Рилке и протегна ръка.

Halil is my name — blogging is my game...

— Манге — измънка НР.

— Приятно ми е!

Рилке му придърпа един стол и ги остави.

— Окей — започна Халил. — Дръж се, Манге, потегляме.

Тя щракна с пръсти във въздуха.

— Аз се занимавам главно с мода и музика. Санди ето там се грижи за техническите блогове. Андерш и Рилке отговарят за политиката, а останалите три се грижат на практика за всичко останало. Техническият и дизайнерски отдел, който се намира в страни до коридора, се грижи страниците да функционират и всичко да изглежда файнско. В моята клетка имам седем блогъри — шест

момичета и едно момче. Половината имат фронтове, другите три са анонимни, малко като вашите тролове... Muziklover, Blingdarling, схващаши идеята...

Аха, схващаши, само че не съвсем...

— Фронтове? Значи... какво?

— Истински хора, които са лицето на блога.

Отне му няколко секунди, докато зацепи.

— Чакай, значи пишеш за блога на някой друг? Като един вид ghostwriter?

— Бинго! По принцип аз се занимавам с всичкото сериозно писане. Фронтовете най-често са прекалено заети да говорят глупости един за друг или да обсъждат шопинг навици, и това е съвсем файн. Техните компютри и смартфони имат ап, който ги свързва с мен, така че аз винаги имам последната дума, преди нещо да се публикува. Като цяло не им се бъркам, но ако става дума за нещо важно, поемам аз.

Тя отвори мини хладилника, който стоеше на бюрото, извади две кенчета кола и подаде едното на НР, който поклати глава.

Халил отвори своето и отпи няколко дълбоки гълтки.

— Ама... значи... — каза НР след няколко секунди объркано време за размисъл. — Те какво печелят от цялата работа, фронтовете имам предвид?

— Въпросът е по-скоро какво не печелят? Освен месечна заплата от нас: внимание, безплатни мостри, превюта, VIP-events, you name it... Някои от тях дори са толкова известни, че ги канят по телевизията и обикалят по гала премиери.

— Какво, като тази... офаксеказваше... тази, дето се кара с онази другата...

НР търсеше трескаво в паметта си за името, но без успех.

Халил очерта отметка във въздуха — после още една.

— Check за нея, както и за противничката ѝ! И двете са наши, а споровете привличат още повече читатели. Над милион кликвания седмично на блог и нито едно от момичетата си няма представа, че и двете в действителност работят за една и съща фирма... Съгласи се, че е адски добре направено!

* * *

Четирийсет и пет минути тренировка със смесен интензитет на кротренажора и потта се стичаше по гърба ѝ. Тя почти можеше да усети вкуса на млечна киселина по езика си, но не мислеше да се предава, преди да е издържала един час. Знаеше, че ако изобщо иска да спи тази нощ, единственото, което щеше да свърши работа, беше да се измори достатъчно.

MayBey не я беше споменавал по-рано, не и преди Дарфур. А сега тя внезапно се беше оказала тема за разговор номер едно.

Имаше двайсет и три коментара последния път, когато провери. Двайсет и трима „колеги“, които твърдяха, че знаят с пълна или поне с голяма сигурност, че си е изчукала пътя нагоре в полицията. Че точно тя има навик да скача в леглото с когото и да е, стига да е от полза за кариерата ѝ. Значи двайсет и трима души и вероятно още много, които са прочели темата и са се подхилквали вкъщи пред компютрите.

Как можеше хора, предполагаемо логично мислещи и зрели индивиди, да отделят време да клеветят и да изливат жълчка върху нея и нейния личен живот?

Кое ги подтикваше: омраза, завист, злоба или пък ревност? Трябваше да има поне малко логика. Но тя подозирала, че беше дори по-зле от това.

Че двигателят на всички хейтъри из форумите не бяха някакви дълбоки силни чувства, ами главно чиста рутина.

Нещо, което правеха просто защото можеха. За убиване на времето.

Така че защо MayBey изневиделица бе почнал да се интересува от нея?

Хората, които той или тя хранеше, обикновено се появяваха веднъж или два пъти най-вече като случайни, второстепенни герои, колкото да направят историята още по-добра. MayBey беше разказвачът и читателите можеха да коментират наистина, но никога не бяха подканвани да допринасят с някаква информация. В случая Регина Петроди обаче беше различно.

MayBey първо беше нахвърлил историята с отстраняването ѝ и после бе помолил другите да я допълнят с повече информация. Последната публикация също беше съставена по същия начин. Колкото повече мислеше по въпроса, толкова повече се убеждаваше, че MayBey знае, че тя чете всяка една изписана дума. И именно това знание беше

накарало него или нея да промени поведението си, да го направи лично. Другото, което беше доста гадно и обезпокоително, бяха приказките за „любовно гнездо“ в Съдермалм. MayBey можеше, разбира се, да си е измислил всичко и да е имал късмета да налучка. Но ако случаят не беше такъв, това означаваше, че някой се беше раздрънкал. И тогава имаше само един кандидат. Стига някой да не я следеше...

Бипкането на кростренажора прекъсна хода на мислите ѝ. Серията беше свършила и тя имаше няколко минути да си почине.

Наведе брадичка към гърдите си, поглеждачи дълбоки глътки въздух и поради това не видя, когато мъжът влезе в залата.

* * *

— Слушай, Манге, всичко се върти около това да си този, който задава модата! В нета има хиляди блогъри и почти всички от тях постоянно се озъртат към другите и най-вече към големите имена. Обикновено мисля за интернет като за гигантски училищен двор. Всички искат да се мотаят с the cool kids и да бъдат асоциирани с правилните кръгове. Така че няма нужда да контролираме всички, само известен брой, които са достатъчно уважавани и хип, за да могат да насочват бъза в посоката, която устрои нашите клиенти.

Тя отпи още една глътка от кенчето кола.

— Започваме с фронт блог, закачаме няколко анонимници, които да го подкрепят, и после се надяваме да клъвне. Разбира се, ме всички блогъри захапват, но това не е и нужно. Има критична маса, един момент, когато толкова много хора казват едно и също, че тяхното мнение изведнъж става всеобща истина. А някъде навън има хиляди и хиляди хора, които изпитват такъв глад за чуждите животи, вместо да живеят своя собствен, че с радост поглъщат всичко, което правилните хора им предлагат. Парченца от нечий чужд живот, които те несъзнателно подреждат в пъзела на собственото си съществуване. Продукти, хранителни навици, марки, мнения — you name it! Схваща ли как работи всичко, Манге?

Да, всъщност разбираще, но за разнообразие веднъж и той бе останал без думи. Филип Аргос наистина не се бе шегувал, когато

говореше за контрол. Троловете бяха едно, ровиш се из някакъв форум и подкрепяш версията на клиентите. В добавка съществуваха и няколко измислени блога, които правеха приблизително същото, само че имаха малко по-твърда основа под краята си. Но това тук беше много по-голямо и в същото време много по cool! Едва сега започна да проумява мащаба на това, за което говореше Филип.

Knowledge — Security — Control

Около това се въртеше всичко и най-добрият начин да...

Грешка!

Несравнено най-добрият начин да контролираш the buzz или каквото друго име дават хората на информационния поток, не беше да действаш според мълвите. Ами да ги започваш.

* * *

Тя бършеше кростренажора, когато той дойде при нея. Тъй като беше с гръб към входа, първоначално не го видя и гласът му я стресна.

— Хей, ти си нова тук, нали?

Беше мъжът от бягащата пътека.

— Да — отвърна му кратко, привършвайки заниманието си.

Той изчака няколко минути, докато тя приключи окончателно, и се видя принудена да се обърне към него.

— Така си и мислех — каза той и се усмихна леко. — Тренирам тук от няколко години и обикновено разпознавам всички, които идват. Определено щях да си спомням красива жена като теб.

Усмивката на мъжа разкри ред снежнобели зъби, които се връзваха с дълбокия му тен. Тя прерови мислите си за подходящ коментар, с който да се отърве от него, но по някаква причина не изникна такъв. Вместо това неочеквано се усети, че на свой ред му се усмихва.

Имаше нещо в него, което мигновено я накара да се почувства в по-добро настроение. Нещо в изльчването му. Нещо, което й липсваше от толкова дълго време.

— Казвам се Ребека — каза тя и за своя изненада му подаде ръка. Ръкостискането му беше сухо и здраво.

— Приятно ми е, Ребека! Мислех съвсем безсрочно да те попитам дали би искала да вечеряш с мен. Какво ще кажеш за следващата събота?

[1] Йостермалм с район от Стокхолм, обхващащ някои от най-луксозните квартали в града. — Б.пр. ↑

20. I NOW INFORM YOU THAT YOU ARE TOO FAR FROM REALITY

— Ало?

— Здравейте, my friend.

— А, това сте вие. Проблемът разреши ли се?

— Не съвсем, но работим усилено по въпроса... Много усилено.

* * *

Хей, как е нашето златно момче? Справя ли се?

— Като по учебник. Манге е естествен талант! Три дни и вече може да прави почти всичко.

Халил го потупа по рамото и той неохотно прекъсна заниманието си, отмести стола от бюрото и се обърна към Рилке.

— Всичко е окей всъщност — отговори той. — И е страшно готино, но ми трябва още време, за да стигна нивото на кралицата на блоговете.

Той намигна на ръководителката си и Халил направи жест, като че отхвърляше комплиментта.

— Чудесно! — отвърна Рилке. — Мислех си да обядваме, ако си гладен?

— Разбира се — съгласи се той и стана от стола. — Къде искате да отидем?

— „Хъоториет“ — отговори Рилке и хвърли скришен поглед към другата жена.

— Аз всъщност мисля да обядвам по-късно, но вие вървете — каза Халил бързо и се обърна обратно към компютъра си.

— Окей, значи оставаме само ти и аз, Манге — усмихна се Рилке.

* * *

Пак същото усещане! Сигурно за двайсети път през близките дни тя се спираше намясто и се оглеждаше през рамо. Но точно както всички предишни случаи там нямаше никого. Или грешка...

Имаше цели тълпи, тя все пак се намираше в центъра. Хора се връщаха от работа, други оглеждаха витрините, разхождаха кучето или говореха по мобилния телефон.

Шапки, палта и ръкавици — струйки дим се издигаха от устите на хората, докато вървяха задъхано в декемврийския мрак.

Всеки със собствената си агенда и нито един, който да изглежда по-подозрителен от останалите.

И въпреки това тя продължаваше да се чувства наблюдавана. Сякаш непознат поглед се забиваше в гърба ѝ и я караше да се чувства... уязвима.

Вероятно се дължеше на смс-а:

Държа те подоко — просто да знаеш!

* * *

Когато с Рилке се върнаха от дългия обяд, изглежда нещо се беше случило. Във въздуха цареше беспокойство и иначе така тихият офис жужеше от гласове. Филип, Елайза Пуул и една жена, която НР не познаваше, стояха и разговаряха в откритото пространство точно пред рецепцията и хора от различните отдели бавно се събираха около тях.

За няколко секунди НР си втълпи, че събранието касае него, че този път прикритието му наистина е изгърмяло и ще бъде разкрит пред целия офис. Пулсът му се ускори и той тъкмо започна да се оглежда към изхода, когато Рилке внимателно го хвана за ръката.

— Това е Моника Грегерсон, сестрата на Анна — прошепна тя съвсем близо до ухото му и параноята му незабавно изчезна. — Тя работеше при нас известно време, но прекъсна преди няколко години.

— Всички елете насам, моля. Имаме да ви кажем нещо важно...

Гласът на Елайза Пуул прозвуча пискливо, почти трепереше. Четиридесетимата души, които се намираха в офиса, постепенно образуваха малък кръг около триото. Елайза Пуул извади използвана носна кърпа от джоба на сакото си и се изсекна шумно. Изглеждаше изтощена и зачервена, като че беше плакала.

Внезапно НР започна да се досеща какво се случваше.

Филип Аргос вдигна ръка и мигом настана тишина.

— За тези, които не са срещали Моника тук, тя е сестрата на Анна и е добре запозната с дейността на ArgosEye...

Той посочи с ръка към жената до себе си.

На НР не му беше трудно да види приликата. Светлата коса, повдигнатият нос и будният поглед бяха приблизително същите, но тази жена или беше голямата сестра, или нямаше толкова добър пластичен хирург, колкото бе имала Анна. Тъмните кръгове под очите ѝ добавяха още няколко години. Освен това беше много по-ежедневно облечена — с черна пола и съответстваща ѝ риза, закопчана чак до гърлото. Очевидно това беше по-скромната сестра в семейство Аргос.

— За жалост, имаме лоши новини...

Филип Аргос направи пауза, което беше съвсем ненужно, защото вече беше привлякъл вниманието на всички.

— Както знаете, Анна си взе дълга почивка от работа, за да направи околосветско пътешествие. За съжаление, изглежда ѝ се е случила трагична злополука.

— Тя добре ли е?

Това беше Рилке и доколкото НР можа да прецени, тя изглеждаше искрено разтревожена.

Филип Аргос забави отговора с няколко секунди и когато накрая отвори уста, всички вече бяха разбрали какви ще са думите му.

— За жалост, Анна е мъртва.

* * *

До този момент вече бе прегледала всички публикации в „Крепителите на обществото“. Сайтът беше на повече от половин година, така че начинанието ѝ отне доста време, но Word документа,

който постепенно запълваше с наблюденията си, въщност съдържаше обилно количество полезна информация.

MayBey участваше почти от началото. Първата му тема бе публикувана само седмица след откриването на сайта и оттогава коментарите, а вероятно и читателите постоянно се множаха.

MayBey само започваше темите — това беше всичко. След това той или тя се облягаше назад, без да обсъжда или коментира повече, и оставяше другите хора да поемат щафетата. Щом предната тема започнеше да губи инерция, той започваше нова и така се продължаваше.

Нямаше ясно различими тенденции, що се отнася до времето и датите на постовете. Срещаха се всички дни от седмицата и повечето часове от денонощието — нещо, което освен това съвпадаше добре с човек, който работи по график. Събитията и хората, които обрисуваше, говореха, че MayBey беше преживял много и че сигурно работеше в полицията от дълго време.

Най-вероятно работеше на открито, но макар първоначално Ребека да бе напълно убедена в това, въщност не беше задължително MayBey да е патрулен полицай. Описаните случаи и арести наистина бяха ежедневие за патрулиращите, но можеха да се изпълняват и от други групи като например цивилно облечените — тези, които се бореха с наркотиците, или пък тези, които следяха заведенията. С друга думи, типични полицейски длъжности, но като цяло преобладаващото й усещане бе, че MayBey беше всичко друго, но не и типичен полицай.

Освен това имаше и други неща, върху които да размишлява.

Писмото я чакаше на пода в хола, когато тя се прибра. Малък бял плик от по-плътна хартия, какъвто не беше виждала от много дълго.

Адресът й беше написан с изящен старомоден почерк, който й беше така добре познат, че за няколко секунди получи сърцебиене. Дори тромавият език беше подобен. Но писмото, естествено, не беше от баща й.

Скъпа Ребека,

Надявам се, че ще извиниш натрапчивостта ми, но до мен достигна информацията, че си имаш неприятности в

результат от случка в района на Дарфур, Западен Судан.

Според източниците ми ти си отстранена, докато трае разследването, и затова се свързвам с теб. Полицията в Швеция по всяка вероятност е препратена към официалните канали, което далеч невинаги е най-добрият начин да се стигне до истината. Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат, и понякога е нужен друг подход, за да се внесе яснота в такива случаи, които на пръв поглед изглеждат съвсем прости.

От много години имам обширна мрежа от контакти в Африка, така че много ще ме зарадва, ако ми позволиш да разследвам случая от твоето име — разбира се, с възможно най-голяма дискретност.

Прилагам адреса на електронната си поща и се надявам внимателно да обмислиш предложението ми.

Поздрави,
Таге Самер

* * *

Значи вече беше официално.

Той всъщност беше сметнал за странно, че изглежда никой не знаеше за смъртта на Анна.

Ако не разиграваха театър, разбира се.

Някои от жените, включително Елайза Пуул и Рилке, във всеки случай бяха с наслезни очи. Други бяха по-сдържани. Той самият се пробва да си придаде сериозно изражение, докато скришом се опитваше да отбележи всички реакции.

Злополука значи — не убийство. Откъде ли идваше тази нагласена история? Възможно ли беше това да е нова димна завеса от страна на дубайците, или пък Филип чисто и просто беше решил, че ще е по-добре както за отборния дух във фирмата, така и за бизнеса, ако се придържа към по-лесносмилаема версия за смъртта на Анна?

За няколко секунди на НР пак му се привидя малката гощавка на черните мършоядни птици. Той погледна надолу и преглътна няколко

пъти.

Когато отново вдигна поглед, забеляза как го гледа Моника Грегершон. Изражението ѝ изглеждаше почти отвратено, като че тя също бе видяла картина, която беше проблеснала пред ретината му.

На НР му се наложи с усилие да потисне едно потръпване. Той извърна поглед и направи няколко резки крачки към стаята за почивка. Чаша първокласно разтворимо кафе щеше със сигурност да накара параноичното му сърце да превключи на по-бавна скорост.

В коридора се натъкна на Деян и Филип, които бяха наследници на некаква дискусия.

— ... акциите на Анна? — успя даолови НР.

— Моника ги наследява — отвърна Филип кратко, но се спря и кимна на НР, когато той неохотно бе принуден да ги подмине.

— Не смятам, че това ще означава някакъв проблем — продължи гой тихо точно преди НР да се отдалечи дотолкова, че да не ги чува.

Окей, и известието за смъртта, и Моника Грегершон бяха сами по себе си доста неприятни, но положителната страна беше, че поне му се удава да поиграе на утеша Бубалин^[1] с Рилке. Беше я подкрепил с прегръдка и рамо, на което да поплаче, които тя с благодарност бе приела, преди всички да бъдат освободени за деня.

Той се хвана, че мерише ревера си, в случай че уханието от косата ѝ се е задържало. Рилке определено беше нещо специално. Красива, умна и забавна — беше готино и да работиш и да се мотаеш с нея. Мамка му, трябваше да се стегне малко, за да не вземе да развие някакъв обратен стокхолмски синдром.

Тя всъщност можеше да е заподозряна — поне на теория...

Във всеки случай беше научил няколко нови неща.

Първо: Голямата сестра на Анна беше работила във фирмата, но бе напусната, защото не се разбираше с Филип. Вярно, никой не го каза направо, но той ясно беоловил впечатлението, което оставиха.

Второ: Усещането, че смъртта на Анна беше свързана с компанията, се засили дори още повече. Защо иначе бяха избрали да не кажат истината за това как всъщност беше умряла?

Трето: Изглежда Моника бе тази, която наследяваше акциите на Анна в ArgosEye. Ако Филип бе имал намерение да очисти Анна, за да получи контрол над фирмата, то естествено, щеше да го направи преди приключването на развода, така че да остане основният наследник.

Това означаваше, че НР трябваше да се огледа за нов извършител.

Или извършителка, като стана дума...

[1] Препратка към илюстрираната книга на Туве Янсон „Кой ще утеши Бубалин?“ — Б.пр. ↑

21. THE PR OF E

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 8 декември, 21:56

От: MayBey

Невинни граждани съществуват само до момента, в който бъдат разкрити. Така че виновен или невинен е въпрос преди всичко на тайминг.

публикацията има **59 коментара**

* * *

— Мике.

— Здрави, аз съм!

— Здрави.

Гласът му звучеше предпазливо, което беше напълно разбирамо.

— Как е?

— Добре...

Кратка тишина в слушалката, той очевидно не смяташе да я улесни.

— Слушай, знам че не се държах много добре в последно време...

Още тишина.

— ... не бях особено приятна компания.

Той продължаваше да не издава и звук. Да не беше затворил?

— Тук ли си?

— Да.

— Окей...

Беше подготвила всичко, което мислеше да каже, дори си беше записала няколко ключови думи, но сега изключи.

Пое дълбоко дъх и прескочи на последния ред от бележката.

— Трябва ми помош за нещо, свързано е с всичко, случило се през последните седмици. Работата, поведението ми — всичко. Знам, че искам много, но не бих те попитала, ако не беше важно...

Последваха още няколко секунди мълчание и тя затаи дъх.

* * *

Отново работа до късно — но този път, за жалост, не ставаше дума за нова специална задача. Вместо това работното му обучение продължаваше с вечер в Пералното.

Беше минала около седмица, преди той да разбере, че окото на Аргос никога не мигаше.

Нощи, уикенди, Бъдни вечер — винаги имаше няколко души във всеки отдел, които бачкаха, и намясто трябваше да има поне един тийм лидер.

— Но не е нужно да си буден — ухили се Бийнс и отвори една врата, която НР досега просто бе подминавал.

— Cool, a?

В действителност стаята беше малък салон. Комплект меки дивани пред голям плосък еcran със съраунд. По-нататре в стаята имаше малък кухненски бокс с еспресо машина, микровълнова и хладилник, а най в края имаше още една затворена врата.

— Спалнята — засмя се Бийнс. — И не се притеснявай, скъпи, леглото е двуетажно.

НР му се усмихна в отговор и показа с палец колко „фрапе“^[1] беше.

Бийнс може и да беше тийм лидерът му, но определено не беше cool. Макар че сигурно беше ушит от същия класен йостермалмски шивач като този на НР, костюмът му изглеждаше, сякаш не му е съвсем по мярка. Като че бледото му пълно тяло го отхвърляше.

— И какво, ще висим тук цяла нощ или?

— Не, първо трябва да поработим малко. Или поне да си даваме вид, че го правим...

Бийнс намигна на НР.

— Обикновено на новите не им казваме повече, отколкото трябва да знаят, но ти изглежда си заел мястото на Стофе като новия любимец на Филип. Така или иначе, получих заповеди да ти покажа как работи всичко, така че може да почнем с нашия отдел, да наминем през Филтъра и после да забъркame малко пакости за Стратезите, преди да се върнем обратно?

— Звучи mi съвсем окей.

— Чудесно, върви след мен и ще те пусна да влезеш. Твоята карта не работи с всички врати, само специално избраните имат такива...

— Ето как е тук — започна Бийнс няколко минути по-късно, когато влязоха в помещението на Пералното, където нощната смяна вече течеше с пълна сила. — Тук се занимаваме с нещо като обърната оптимизация за търсачки, ако схващаш?

НР се постара да си даде вид, че е така, но явно Бийнс усети, че все пак трябва да му обясни.

— Нашите клиенти ни назначават, за да запазят резултатите от търсенията чисти и спретнати. Филтърът сканира търговските им марки и домейни чрез най-разпространените търсачки — Google, Yahoo, Bing и така нататък — и ако попадне на нещо насрано, нашата работа е да го изперем.

Той продължи към затрупаното си бюро, придърпа допълнителен стол за НР и седна.

— Деветдесет процента от хората, които търсят в Google, спират на първата страница, още пет процента отпадат след втората страница, а след третата продължават само хардкор търсачите. Така че нашата работа е да поддържаме страница номер едно и две на клиентите, изчистени от отрицателен buzz. Може да са блогъри, които дисват^[2]; конкуренти, които разпространяват кибер слухове; или пък разни вечно онеправдани, които създават цели сайтове като Vägravolvo.com^[3] или Fucktelia.se.

Той направи жест към проекторния екран в дъното на стаята.

— И какво се прави, за да се поддържа чисто? — попита НР.

— О, има много различни начини, но ще ти дам два примера.

Той започна да изброява на пръсти.

— Първо. Запълваме списъка с резултати в търсачката със собствена информация, най-често като разделим основния сайт на

повече линкове. Потърси Microsoft и ще видиш, че почти всички резултати на първите страници са варианти на microsoft.com. Така да се каже, запълваме таблото за съобщения със собствените си бележки, тъй че да няма място за нищо друго, това всъщност е основният принцип. Следи ли мисълта ми?

НР кимна.

— Второ. Ако това не е достатъчно, блогърите на Рилке допълват с малко позитивен бъз около клиента, slash^[4] търговските му марки. Туитър е добър вариант, генерира купища трафик, особено ако идва от каймака на интернет обществото. Отново целта е същата...

— ... първите страници да се запълнят с всякакъв безобиден бъз, така че негативните резултати да се избутат назад — допълни НР.

— Точно, Манге, това е цялата работа, описана с две думи! Има и други вариации по темата: Youtube шишчета и статии в Уикипедия например, тях търсачките почти винаги ги слагат сред първите десет резултата.

— Но ако не се получи? Ако не успеете да изтикате негативния бъз на страна със собствените си резултата? — светкавично вметна НР.
— Да кажем, че има някой упорит ненормалник от тези, дето носят шапки от станиол, който се бъхти като вол само и само хейтърският му сайт да не изпадне в забрава?

— Ъ... това всъщност не се случва толкова често...

Бийнс бе успял да вдигне трети пръст, но сега изглежда изгуби нишката.

— Значи... ето как става — измърмори той след няколко секунди пауза. — Почти никога не сме капо, макс веднъж месечно или нещо такова.

Той се огледа в двете посоки, след което се наведе към НР.

— Но щом попита... — почти прошепна той. — Редките случаи, с които все пак не успеем да се справим, ги препращаме нагоре.

Той посочи с глава към тавана.

— На горния етаж — добави той, след като НР очевидно не реагира по очаквания начин.

— Аа — окей! Искаш да кажеш на близнаците детективи? — налучка НР.

— Именно! Действа всеки път. Само няколко дни и хоп, всичко е чисто...

Бийнс вдигна вежди и му кимна съзаклятнически. НР нямаше друг избор, освен да направи същото.

— Значи тия горе за някакви компютърни гении, така ли?

— Не ми се вярва — изсумтя Бийнс. — Не мисля, че в компютрите им има нещо друго освен „Офис пакет“, макар че имат неограничен достъп... Но имат връзки, адски добри връзки. Такива, които могат да уредят почти всичко!

Той се огледа бързо над ръба на монитора си и после се наведе към НР.

— Говоря за кода, Манге...

— Кода?

Бийнс го изгледа с досада.

— Код, цикъл, синтаксис, the PR of E? Поне нещо не ти ли говори?

НР поклати бавно глава.

— Дееба, Маете, нали уж си новата ни изгряваща звезда — въздъхна Бийнс. — Пейдж ранг, алгоритъмът за търсене на Google^[5]!

* * *

— Да, разбира се... — отвърна той след няколко секунди. — Кажи само от какво имаш нужда.

Сега гласът му не звучеше толкова резервирано. Тя си отдъхна.

— Трябва ми помош, за да проверя една уебстраница. Има някой, който пише неща за мен там.

— Лъжи — добави тя, щом той не отговори. — Който и да е този, който пише, изглежда иска да ми навреди и с радост бих се опитала да науча кой е. Започвам да вярвам, че е някой, когото познавам...

* * *

Коженият диван, салонът за пренощуване, 23:48.

Бийнс вече хъркаше от своята половина, което съвсем не беше странно, като се има предвид тегавия Монти Пайтън филм, който беше

пуснал.

Всъщност НР трябваше да се замъкне до двойното легло за малко сън, но вече знаеше, че няма да може да заспи. Не и след това, което току-що беше научил!

Още миналата година, когато беше изцяло въвлечен в Играта, той се бе опитал да получи повече инфо. Беше търсил по всички възможни параметри: Game, The Game, Alternate Reality Games и така нататък, но така и не попадна на нещо по-вълнуващо от статии в Уикипедия за мисловни игри или различни сайтове за книги и филми.

По време на дългото си заточение понякога, когато се чувстваше напълно сигурен, че никой не може да го проследи, той беше пробвал още няколко пъти. Но резултатът винаги беше същият.

Нито едно попадение. Никакъв бъз, слух или намек за всичко това, което беше преживял. Сякаш Играта никога не бе съществувала.

Но след като чу обясненията на Бийнс, парченцата от пъзела си паднаха по местата и цялата му undercover мисия веднага започна да му носи подобаващи дивиденти.

Перфектното скривалище.

Deep Internet!

Беше чувал израза и преди, но си беше мислил, че звуци най-вече като градска легенда: че една част от интернет е скрита от околнния свят, че не може да бъде видяна, защото всички връзки с повърхността бяха или отвязани, или толкова добре скрити, че търсачките не можеха да ги открият.

Но щом обобщи наученото от Бийнс тази вечер, видя всичко в нова светлина. Защото на какво всъщност се основаваше цялата бизнес идея на тази компания? Първо да се откриват, а после да се заравят неща, които някой не искаше да се виждат...

Бийнс изглеждаше малко прекалено очарован от идеята, че бандата горе е работила за военното разузнаване. Беше се раздрънкал как те сигурно имали връзки във FRA, NSA или други подобни места, как можели да повлият на Google и компания да променят алгоритмите си за търсене, така че определени резултати чисто и просто да изчезнат.

Първо не му беше обърнал внимание — Бийнс очевидно беше гледал твърде много телевизия. Но колкото повече се замисляше, толкова повече се убеждаваше, че в аргумента за тайни връзки имаше

някакъв смисъл. Но не ставаше дума за стари приятелчета шпиони, които си чешеха гърбовете едни на други. Биха ги разкрили твърде лесно, по way Google и Yahoo, с армадите си от адвокати да се вържат на измислени истории, че NSA иска да се отърве от някой кисел блог пост, публикуван от *Катла от Кунгсенген*^[6]...

Но ако човек си свалеше станиолената шапка за малко и помислеше, а като се добавеше и това, което той вече знаеше, то бързо се разкриваше съвсем ново и значително по-правдоподобно заключение. Дори самата мисъл почти го накара да настръхне. Вече подозираше, че Анна Аргос е била свързана с Играта. Беше усетил техния стил, беше сигурен в това. Освен това все още му беше трудно да приеме теорията, че неговата роля на изкупителна жертва е била чисто съвпадение.

А сега пъзелът бавно започваше да се подрежда.

Причината той да не открие информация за Играта внета беше, че някой чисто и просто я беше филтрирал, бе отрязал всички нишки и се беше погрижил Играта да остане скрита на дълбоко.

Заровена под слой след слой малко или много безсмислен бъз...

Освен това въпросният някой със сигурност можеше да информира Водача кой нарушава правило номер едно в интернет; кой се опитваше да публикува тайна информация или задаваше неудобни въпроси.

Не беше трудно да си представи продължението. Веднага щом получеха име и адрес, изпращаха Играч на малко домашно посещение. Разгонен за внимание малък nobody, който си нямаше и представа за реалните причини, стоящи зад мисията, и който така или иначе не се интересуваше грам, стига kick-овете от признанието да продължаваха да го обливат.

За бога, самият той беше изпълнил такава мисия в Биркастан! Беше надраскал една врата със заплашително съобщение от Водача за важността да си държиш езика зад зъбите.

Може би и други от старите му мисии в действителност бяха начини да се запушват пробойни? Да се затворят устите на хора, които бъзваха за грешните неща?

Той си ги припомни наум: адвоката, чиято кола беше повредил; телевизионния водещ, когото бе заплашил по телефона... Мамка му, можеше и да има право!

Едно по едно парченцата се нареждаха, линиите между точките започва да образуват картина. Ужасно неприятна картина.

Въздухът в малкия салон внезапно му се стори застоял и труден за дишане. НР скочи от дивана, напъха се в обувките и се втурна навън през вратата. Тръгна по коридора, който се точеше през целия офис, и не спря, преди да се озове пред металната врата в единия край на Пещерата.

Авариен изход, твърдеше жълто-зелената табела — но на него му дремеше на оная работа. Удари един бърз лакът на флуоресциращото резе. Миг по-късно се намираше на слабо осветена площадка малко по-надолу по стълбите и вдишваше дълбоко хладния въздух.

Беше подозирал, че всичко е навързано, но не бе могъл да определи как точно, поне досега.

ArgosEye работеше за Играта!

[1] От фрапиран, в случая в смисъла на смяян, впечатлен. — Б.пр. ↑

[2] От английското diss, съкратено от to disrespect — проявявам неуважение, обиждам. — Б.пр. ↑

[3] Букв. „откажете се от волво“. — Б.пр. ↑

[4] Наклонена черта, т.е. „или“. — Б.пр. ↑

[5] Пейдж ранг (PageRank, кръстен на един от създателите си — Лари Пейдж) е алгоритъм за класиране на интернет страници, използван от Google. Алгоритъмът задава числена „тежест“ на всички елементи, като крайната цел е да се измери относителната им важност в рамките на множеството. Тежестта, която е получил даденият елемент, се нарича „пейдж рангът на E“ (the PR of E). — Б.пр. ↑

[6] Малък град в лен Стокхолм. — Б.пр. ↑

22. IN FOR A PENNY...

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 11 декември, 20:03

От: MayBey

Големите и силните винаги печелят срещу малките и слабите...

публикацията има **67 коментара**

* * *

Тя си намъкна дрехите за бягане, тръгна да тича през района на Педагогическия университет, продължи към парка Роламбсхув и следвайки бреговата линия, мина под трите моста в южната част на острова по пътя обратно. Обиколка от поне пет километра през хълмист терен, която бе минавала многократно.

По алеите видя само шепа бегачи, които се бяха опълчили на зимния мрак и студ, което я устройваше съвсем добре. Сама с мислите си — и с айпода си, естествено.

На връщане се изкачи по стръмнината, която водеше към „Атербумсвеген“, и се насочи към своята малка уличка. Надолу по хълма краката ѝ се движеха малко по-бързо, отколкото всъщност възнамеряваше.

От умората забрави да спре и да се огледа, преди да пресече „Роламбсхувсвеген“, но това нямаше голямо значение. По това време движението беше рядко, а ограничението на скоростта означаваше, че ще има предостатъчно време да реагира.

Но щом направи няколко крачки по платното, с периферното си зрение внезапно забеляза кола.

Автомобилът стоеше паркиран на около двайсет метра от нея и тя продължи спокойно по улицата.

Но приблизително в същия момент, щом достигна отсрещния тротоар, полицейският й ум напомни за себе си.

Имаше нещо в колата, което не се връзваше, и тя забави, спря айпода си и направи малко джогинг намясто.

Колата стоеше съвсем сама, вероятно защото паркирането тъкмо там беше забранено. Като се вгледа по- внимателно, видя, че автомобилът всъщност се намираше почти по средата на Т-образното кръстовище в края на нейната улица, а това определено не беше разрешено.

Струваше й се, че е мазда от по-стар модел, но беше трудно да определи с точност, защото решетката и предната броня липсваха, което сигурно беше причината в главата й да светне предупредителна лампичка. Типична бандитска кола: зле поддържана, без регистрационен номер, със сигурност без разрешение да се движи по пътищата.

Тя се огледа.

Къде тогава бяха бандитите?

Като се има предвид студа, най-вероятната възможност беше да са влезли в някой вход.

Тя тъкмо бе решила да провери в своя собствен, когато забеляза още една подробност около колата. Стъклата бяха затъмнени. Вътре имаше някого.

* * *

— Ало.

— Здрави, Холивуд, Нокс е!

— Здрави!

НР стана от работното си място и се премести в по-спокойна част от офиса.

— Хич не е лесно да те открие човек. Качих се горе и потропах на вратата ти, но те нямаше вкъщи. Беше ми свършил ваучерът, затова не можах да ти се обадя по-рано. Нощно „гостуване“ или?

— Работа — отвърна лаконично НР.

— Окей, ясно. Мини през нас довечера, имам да ти разкажа нещо, но не по телефона, ако схващаш?

— Разбира се — измърмори НР.

— Как си, Холивуд? Звучиш малко напрегнат...

— Всичко е наред, просто се преработвам малко. Нощни и така нататък... — поясни той, но разговорът вече бе прекъснал.

Какво, по дяволите, беше това и какво имаше предвид пичът, като го наричаше Холивуд?

* * *

Трябваше да зареже всичко. Да изприпка вкъщи при топлото си легло и да остави полицията да се оправя. Имаше си достатъчно грижи, а не беше изключено и MayBey да е публикувал нова тема, докато тя беше навън.

Но мисълта отново да бъде полицай, дори и само за да сплаши някакви хулигани, ѝ подейства учудващо ободряващо. Няколко секунди тотален контрол на сред цялата каша, която я заобикаляше.

Тя потърси полицейската си знача в джоба, стисна кожения четириъгълник и прекоси улицата в посока към колата. Подтичаше внимателно, така че чакълът по платното да не я издаде.

Не видя движение в автомобила.

С малко късмет двамцата вътре щяха да са изцяло заети да разпределят някоя доза и нямаше дори да я забележат, преди да почука по страничния прозорец.

Тя беше в крачка, когато дългите светлини на колата внезапно светнаха.

* * *

Досега не беше стъпвал на първия етаж на хотела. Беше дори по-тесен и мрачен от горния, ако това беше възможно. Стари колела, найлонови торбички и най-различни боклуци бяха сбутани между ронещите се стени горе-долу като в западнало студентско общежитие.

Две от лампите на тавана бяха изгаснали, а останалите разпръскаха бледа нисковолтова светлина, която бе толкова слаба, че той трябаше да се взира, за да прочете номерата на вратите.

Апартаментите тук долу, за разлика от неговия, най-вероятно имаха кухненски бокс, защото в коридора миришеше на готовено, на пропито с цигарен дим и на още нещо funky, което не можеше точно да определи. Някъде напред свиреше радио и щом той се приближи до източника на звука, осъзна, че знае песента.

Нака Скууглунд и Държим се^[1].

На това му се вика стара класика! Всъщност цялото това място носеше усещането за стар грамофон...

Той извади стека цигари, който си бе купил от „7-Eleven“, и продължи нататък към далечния край на коридора.

Когато приближи апартамента на Нокс, откри, че вратата е откърхната. Музиката идваше оттам и стържещите фанфари сигнализираха, че песента е започнала отначало.

*Труу дутедутдутедут дутедутдутедут тууут!
Още няколко играчи и малкият аз...*

НР почука на врата и тя се отмести десетина сантиметра, преди предпазната верига да я спре от вътрешната страна. Стаята беше тъмна и всичко, което можеше да различи, бяха два малки зелени диода в дъното, които навярно принадлежаха на радиото.

Той огледа коридора, но там не се виждаше никой. За няколко секунди обмисли да се качи обратно горе в апартамента си.

Но Нокс звучеше много настоятелен по телефона. Последен опит, след което щеше да се откаже...

Стисна стека под мишница, пъхна глава през пролуката и надникна в стаята. Миришеше наистина гадно — сладникава задушаваща миризма, която напомняше на боклук.

Малко от слабата светлина в коридора се разливаше през откърхнатата врата и заедно с привикването на очите му към сумрака започнаха да изпъкват все повече детайли. Препълнен плик за боклук, преобърнат разнебитен стол и нещо обемисто и четвъртито, което трябва да беше краят на легло.

— Нокс? — прошепна той.

*Държиме се — държиме се...
Незнайно как все пак успяваме...*

отвърна Нака и ненадейно НР осъзна, че на леглото лежеше някой. Чифт бледи като воськ крака стърчаха изпод завивката. Стомахът му се усети пръв и се преобърна панически, преди и мозъкът му да загрее какво всъщност виждаше.

И защо...

Телефонът!

Дъртият глупак сигурно се бе опитал да го включи. Беше нарушил инструкциите му и го беше свързал със зарядно.

Което означаваше...

Труу дутедутдутедут дутедутдутедут тууум!

Бяха го открили!

НР настръхна. Той направи крачка назад и изпусна стека цигари. Изведенъж усети ръце, които го сграбчиха за раменете.

* * *

Тя спря намясто, борейки се с гравитацията, докато обувките ѝ се плъзгаха по чакъла върху асфалта. После внезапно се чу ревът на двигателя и за десета от секундата тя застинава срещу лъчите на фаровете — заслепена, парализирана като заек на горски път, докато колата се задаваше с грохот към нея.

После инстинктите ѝ взеха превес, краката ѝ най-накрая намериха опора и тя се хвърли през глава към тротоара. Докато още беше във въздуха, нещо твърдо удари крака ѝ, промени посоката на тялото ѝ и тя се приземи с лице и рамо право върху замръзналата земя.

Щом се изправи схваната и насинена, видя как задните светлини на колата изчезват бързо в посока към небостъргача на „Дагенс Нюхетер“. Шофьорът дори не беше намалил.

* * *

— Само не буди Хьовдинген! — изсъска един глас.

НР се обърна и в последния момент потисна импулса да се замята диво.

Беше Нокс.

— Какво? К-кого?

Fuck me, Amadeus, как само се беше изплашил!

— Хьовдинген...

Нокс посочи с глава към апартамент номер двайсет и четири, където Нака Скуглунд тъкмо започваше наново.

— Понякога го оставям да нощува в нас, когато условията при него са неблагоприятни. Добродушен е, но на горния му етаж дъските хич не са здраво заковани, ако ме разбираш? Не може да спи, ако не чува тая проклета песен. Казва, че му напомня, за когато бил малък. „Щастливата улица“^[2] или нещо такова...

— Ама вътре смърди на шибан труп!

— Аа, това нее...

Нокс се засмя.

— Той има някаква странна болест, която го кара да мирише малко подозително. Има си някакво латинско име, но само недей да го питаш, защото много се засяга. Хьовдинген всъщност е страшно чистопътен, което, за съжаление, не може да се каже за повечето други хора в неговото положение.

Той сви рамене.

— Във всеки случай доста се мръщи, ако го събудят. Направо пощурява, все едно е расъл в гората, може да се каже, а Хьовдис невинаги осъзнава колко огромен е всъщност. Веднъж хвърли Ескил, момчето на рецепцията, знаеш го, право в стената толкова силно, че талашитът се счупи. Пичът баялдиса и си счупи три ребра...

Нокс прочисти гърло.

— Трябаше да държа Хъзовис на страна половина година, докато всичко се успокои. Това за мен ли е, между другото?

Той посочи към стека цигари, който още лежеше на пода.

— Да, ето.

НР вдигна стека „Марлboro“ и го подаде на Нокс, който незабавно разкъса найлона и извади един пакет.

— Искаш ли?

НР прие една цигара и извади вярното си „Зипо“, за да запали и на двамата.

Ръцете му продължаваха да треперят и той притисна лакти към тялото си, за да им придае малко стабилност.

— Слушай, това, което ти дадох да кашираш... — започна той.

— Телефонът, не се притеснявай, човек. Лежи на сигурно място, съвсем според инструкциите...

— Хубаво, но трябва да те помоля да си го получа обратно...

* * *

Тя беше със сериозен бушон на едното око, едва вдигаше лявата си ръка над главата, а освен това имаше квадратен белег в неприятен червено-син нюанс над десния пищял. Вероятно страничното огледало на колата я беше ударило посред скока.

Възможно бе да има малко спукване на костта, но нищо счупено според уморения дежурен лекар.

Всичко на всичко пропиля цяла нощ по различни чакални само за две таблетки цитодон и „ела пак, ако няма подобрение“.

Тя прехвърляше цялата ситуация напред и назад в главата си, без да открие нови детайли.

И въпреки това все повече се убеждаваше, че в колата, която едва не я прегази, не бе имало никакви насрани хлапета, на които са им се прищели амфети.

На връщане от лекаря тя даже беше изкуцукала по „Роламбсвеген“. Точно както и подозираше, мястото, където бе стояла колата, беше идеално, ако човек искаше да наблюдава апартамента ѝ и в същото време да може бързо да се махне оттам.

Ако се вземеше предвид всичко случило се през последните седмици, работата беше ясна.

Колата е била там заради нея.

[1] Футболна песен по текст на Стикан Андершон, записана от легендарния шведски полузащитник Ленарт „Нака“ Скуглунд след Световното първенство през 1958 г., където отборът на Швеция печели сребърен медал. — Б.пр. ↑

[2] Шведската версия на песента на Адриано Челентано *Il ragazzo della via Gluck* („Момчето от улица Глук“), преведена на редица езици. Текстът разказва за момче, отраснало в покрайнините, но напуснало семейството си, за да заживее в града, и което си спомня с носталгия за дома от детството си. — Б.пр. ↑

23. TRUST IS GOOD...

От: Холмблад, Ева

Тема: Обяд

Дата/час: Днес, 13:00

Място: „Ерикс Бакфика“, „Фредриксхувсгатан“ 4

Участници: Сандстрьом, Магнус; Аргос, Филип

Приеми?

Откажи?

За няколко секунди паниката, че е бил разкрит, се завърна, но той бързо я превъзмогна. „Ерикс“ беше луксозен ресторант в Йостермалм и Филип едва ли би го изbral за разговор, свързан с нещо неприятно. Освен това той смяташе, че при последната им среща двамата бяха общували доста добре.

Тогава за какво беше това?

Имаше само един начин да разбере.

* * *

Тя беше паркирала нараненото си тяло пред компютъра, за да прегледа отново всички публикации.

Пъrvите няколко пъти, когато ги бе чела, не беше направила никакви конкретни наблюдения.

Но като продължи да се рови, постепенно започна да се убеждава, че все пак имаше определен модел.

Или модел може би беше грешната дума...

Всичко бе започнало съвсем умерено. Пъrvите седем-осем теми на MayBey бяха преди всичко хумористични. Черен хумор, наистина, но въпреки това адски забавен. Разказваше за Комисар КурКарл, с когото жените полицаи трябваше да избягват да карат двоен патрул,

Полицейски председател Преял, който неведнъж бе задържан за пиянство и бе пренощувал в ареста, Окръжен началник Тефлон, по когото лайната не полепваха, и още много в същия стил...

Но с увеличаването на читателите публикациите на MayBeyу бавно бяха започнали да променят естеството си. Хуморът все повече се заместваше от цинизъм, а разказите за различните типове задържания ставаха все по-черни.

Читателите обаче изглежда не забелязваха нищо или пък просто харесваха новия стил на MayBeyу, защото коментарите след всяка нова тема ставаха все повече — всъщност най-много бяха, когато MayBeyу правеше или описваше нещата, които бяха на границата...

... нахакан пубер, автоджамбаз със спортни одежди, който го играеше Алън^[1]. Отказваше да каже как се казва съучастникът му — наплю колегата.

Ал Пачино с прекалено голям антуг...

Така че го закопчахме и го качихме в патрулката. После кучкарят пусна песа на задната седалка и аз затворих вратата. Няколко минути викове и рев, след което бебенцето Ал си каза и майчиното мляко. Беше и учтив — не каза и гък, когато го накарахме сам да изчетка пикнята от седалката, когато се върнахме в участъка. Сигурно не ти е харесал нашият instant justice, Регина?

Темата имаше над петдесет коментара, всички положителни.

ROFL — ти си човекът, MayBey!

Трябва да има повече такива като теб в полицията.

Цял ден се хиля на това

Интересното беше, че по някаква причина — не знаеше защо точно — тя си втълпи, че MayBeyу не беше разказал случката, за да разсмее останалите. Точно както и с другите теми тя имаше чувството, че MayBeyу искаше да каже нещо, но посланието му се губеше, удавено

във всички коментари и възгласи. Освен това ѝ се струваше, че се сеща за случая и че даже си спомня кой го беше разправял.

Размишляваше по въпроса вече повече от час. Обективно погледната, това, естествено, беше идиотщина!

Трябваше да избистри цял куп неща, имаше значително по-големи грижи от никакъв интернет фантом.

И въпреки това не можеше да се отърси от усещането, че всичко е навързано.

Дарфур, отстраняването, Луде Рунеберг и Вестергрен, бандитската кола и не на последно място неприятното чувство, че постоянно я наблюдават, което ставаше все по-натрапчиво. Който и да беше MayBey, той или тя се опитваше да каже нещо — да каже нещо на нея. И тя трябваше да разбере какво.

* * *

Той подрани пет минути, но Филип Аргос вече беше пристигнал.

— Сядай, Магнус. Позволих си да поръчам и за двама ни. Какво ще пиеш с храната? Аз лично си избрах едно южноафриканско червено вино.

— Тогава и аз ще пия същото — отговори НР и моментално забеляза леката промяна в изражението на мъжа срещу себе си.

Да бе, мамка му, трябваше да поръчва като чистокръвен мюсюлманин!

— Имате ли някакво безалкохолно вино? — попита той бързо сервитьора, който се беше появил в мига, в който НР се настани.

Няколко минути по-късно отпиваше от необичайното питае, усмихваше се на Филип и се опитваше да изглежда отпуснат.

— Еее, Магнус — започна Филип, — как върви през последните дни?

— Благодаря, добре! — отвърна НР, докато се опитваше да преглътне грозовия сок.

— Прекалено си скромен, струва ми се... — усмихна се Филип.
— Чух, че постоянно задобряваш. Тийм лидерът ти вече ти е разрешил да поемеш агресивните тролове, това обикновено го правят само хората, работили дълго за нас.

НР кимна и се опита да си наложи скромно изражение.

— Както казах при първата ни среща, тъкмо такива хора ни трябват в ArgosEye. Хора, подгответи да правят каквото се изисква от тях, за да постигнат успех...

НР продължи скромното си кимане. Забеляза как по някаква причина сърцето му започна да бие малко по-силно. Доколкото си спомняше, това беше първият път изобщо, когато получаваше похвала за работата си. Чувството далеч не беше неприятно.

Сервитьорът се появи с основните ястия, някакъв вид риба с пшеничени ядки и пресни зеленчуци, за които се оказа, че имат превъзходен вкус дори за месоядно като него. Страшен късмет, че не си беше поръчал сам, тогава сигурно щеше да поисква свинско филе, което беше ястието на деня, и така да осере нещата...

След няколко минути хранене обаче тишината започна да става притеснителна. Шефът му все още не беше намекнал за какво се отнасяше срещата, а вместо това се бе отдал изцяло на храната, сякаш яденето изискващо цялото му внимание.

— И как ти дойде идеята за всичко това, Филип? — изтръгна се от НР след известен размисъл. — За ArgosEye в смисъл — поясни той за всеки случай.

Филип Аргос довърши бавно хапката си, след което оставил приборите.

— Отлично начало, Магнус. Сигурно имаш много по-актуални въпроси, но човек винаги трябва да започне с изясняването на произхода на нещата. Този, който контролира миналото, контролира бъдещето. Джордж Оруел, един от любимите ми цитати всъщност.

Той се избръса около устата с ленената салфетка.

— Имам идеята още от времето си в Службата за военно разузнаване и сигурност, но чак когато започнах в „Бърстън“ тя прие по-ясна форма. Там работихме по начин, който до известна степен напомня на това, което днес правим в ArgosEye, но с тази разлика, че клиентите ни ни наемаха само когато кризата вече беше факт. Да имаш компания в тежка криза за клиент се отплаща в много аспекти, не на последно място когато искаш да ти се плати добре за услугите ти...

Той отпи гълтка вино и НР използва момента да направи същото с гроздовия си сок.

— Справихме се например със ситуацията с „Доул“^[2] и онзи документален филм^[3], който твърдеше, че тровели работниците си в Южна Америка. Използвали забранен пестицид за бананите — може би си спомняш цялата шумотевица?

НР кимна.

— „Доул“ бяха опитали да сплашат създателя на филма със съдебно дело, което по принцип е най-лошото, което можеш да направиш в такава ситуация. Сигурно си чувал да се говори за понятието ефект на Страйсънд, когато ответните мерки само засилват вниманието около случката. Така изглеждаха нещата, когато ни ангажираха. Естествено, не можехме да спрем филма, но намерихме друго решение, с което да внесем поне малко баланс в дебата. Чисто и просто купихме спонсорирани линкове за всички думи, които водеха към филма. Заглавието, името на създателя, химическата формула на отровата — you name it.

Той направи жест към тавана.

— Когато някой потърсеще тези думи, подправената версия на „Доул“ винаги излизаше три сантиметра вдясно от резултатите. Линковете струваха само няколкостотин долара, а сметката, която „Доул“ платиха, със сигурност беше поне хиляда пъти по-голяма...

Той се усмихна и направи пауза, достатъчно дълга, за да може всеки от тях да прегълтне по хапка.

— Идеята сама по себе си беше блестяща. Да използваме собствените механизми на интернет, за да защитим интересите на клиентите си.

Той сдъвка, преди да продължи.

— Но постепенно започнах да се уморявам единствено да гася разпалили се пожари. Вместо това започнах да размишлявам за начин да откриваме и потушаваме огнищата, преди да са успели да се разгорят, горе-долу както правехме в Службата за военно разузнаване и сигурност. В MUST изхождахме от програма, управляема от FRA, Радио института за национална отбрана. Един вид матрица за търсене, която се използва за следене на комуникацията и която търси определени ключови думи като бомба, терорист, експлозия и така нататък...

— Нашумелият FRA-filtър, заради който бяха всичките протести? Дето въоръжените сили четели електронната поща на

хората? — вметна НР.

— Да, именно — кимна Филип. — Което всъщност беше нелепо, защото FRA нито могат, нито искат да четат мейлите на всички хора. Техният филтър подбира само писма, които би било интересно да се проверят, може би един мейл на милион, ако се случи да съдържа определена комбинация от ключови думи. От гледна точка на поверителността значително по-груба намеса в личните данни е ползването на членска карта в супермаркета...

— Именно! — съгласи се НР. — Значи така състави плана? Като FRA, само че за компании?

Той веднага съжали за коментара. Проклятие, трябваше да контролира шибаните си импулси...

Филип го изгледа продължително.

— Е, тук отиваш прекалено далеч със сравнението, Магнус...
НР преглътна.

— ... или поне това казвам на малкото журналисти, които са достатъчно интелигентни, за да зададат същия въпрос...

Филип спря за още една гълтка вино.

— Но между теб и мен, на прав път си... — завърши той и намигна на НР.

* * *

Всичко беше свързано, ставаше все по-сигурна в това най-вече след разговора с Мике.

— IP-адресът беше скрит чрез един от прокси сървърите, предлагащи анонимност — разясни той. — Но успяхме да прескочим тази пречка. Проблемът беше, че веднага попаднахме на друг такъв сървър на съвсем друго място и предполагам, че веригата продължава така доста дълго. Който и да е подготвил това решение, знае си работата и определено не иска да бъде проследен.

— Окей — отвърна тя и същевременно се опита да сведе казаното от него до малки помощни бележки. — Значи, с други думи, нищо не стана?

— Нее — отговори той и интонацията на гласа му ненадейно я зарадва малко. — Тук, във фирмата, не сме баш новобранци и преди

също сме виждали такива тактики. Дай ни седмица и ще разнищим работата.

— Благодаря — каза тя. — Наистина оценявам, че ми помагаш!

— То се подразбира, че бих го направил. И само за да знаеш, не вярвам и на дума от гадостите, които пишат за теб.

Настъпи няколко секунди мълчание, преди той да продължи.

— Слушай, има още нещо, исках да те питам какво ще правиш в събота?

— Нищо особено, защо?

В мига, в който отговори, тя осъзна, че това всъщност не беше вярно. В момент на умопомрачение тя бе обещала да вечеря с Йон, мъжа от фитнеса. Но естествено, можеше да отмени срещата...

— Може би звуци малко странно, но ще ходя на погребение и се чудех дали би дошла с мен. По линия на работата е и ако все още обмисляш предложението ни, това би било добра възможност да те представя. Освен това искам да покажа красивата си приятелка...

Въпросът я изненада.

Беше се надявала на вечеря и кино, шанс да позакърпят нещата. Но това?

Да се социализира на някакво погребение, той какво си мислеше всъщност?

Освен това вече беше обяснила, че няма интерес да си сменя работата.

Последното погребение, на което беше ходила, беше това на Даг и тя се беше разкарала оттам още след няколко минути. Беше се борила здраво, за да остави всичко зад себе си — да си изгради нов живот далеч това, което тя представляваше някога. И почти беше успяла...

Но дори самата мисъл за църкви и тълпи облечени в черно хора я накара да настръхне.

— Не, благодаря!

Резкият отговор изглежда го изненада почти толкова, колкото и нея самата.

— Ъ-ъх, какво? Нали каза, че можеш...

— Да, мога — продължи тя, — но не искам.

* * *

— И какво успя да научиш дотук, Магнус?

НР бързо премисли отговора си.

— Че всичко е въпрос на обществено възприятие... — той погледна предпазливо към Филип.

— Добре, продължавай.

— Изключителното право за ползване на информационните канали е премахнато и единственият начин да ограничиш щетите е да се опиташи да насочиш информационния поток в правилната посока. Да запълниш таблото за съобщения със собствените си бележки, така да се каже.

Филип отвори уста, за да каже нещо, но НР вече започваше да се чувства в свои води.

— Да разпалиш огнища в множество информационни канали едновременно, за да заглушиш опонентите, а ако това не проработи, да изместиш фокуса и да накараши хората да гледат другаде, докато всичко отшуми. Медийната памет винаги е била къса, а в интернет това важи с още по-голяма сила — той се спря и си пое дълбоко въздух. — Хората не успяват да следят по две сензации наведнъж — завърши той, като отново хвърли поглед към Филип.

— Браво, Мангус, всъщност направо отлично. Научил си повече, отколкото смеех да се надявам, което ме улеснява допълнително да продължа с днешния въпрос — усмихна се Филип.

Той отново се избърса около устата и после се наведе над масата, придобивайки значително по-сериозно изражение. НР се усети, че внезапно е затаил дъх.

— Кристофер се връща от чужбина следващата седмица и във връзка с пристигането му си мислех да премебелирам малко управлението. Исках да го направя дори по-рано, но по-различни причини това не стана, така че...

Той направи физиономия, която НР трудно можеше да разгадае.

— В близките седмици компанията ще се изправи пред големи предизвикателства. За съжаление, не мога да споделя всички детайли, но във всеки случай е факт, че изискванията към всички нас ще се увеличат драстично. A whole new ballgame, както биха казали

американците... Както може би вече си забелязал, има определени хора, които не следват съвсем компанията в развитието ѝ. Които вече не се вписват в нашия профил, ако разбираш какво искам да кажа?

НР кимна. Сърцето му изведнъж започна да бие силно в очакване.

— Това, естествено, е между нас двамата, но веднага щом погребението на Анна остане зад гърба ни, ще направим реорганизация. Мисля да прехвърля Франк в Пералното, което означава, че ще ни трябва нов тийм лидер в Пещерата. Да знаеш някого, който би бил подходящ за работата?

— Сещам се поне за един кандидат — отвърна НР и се усмихна широко.

[1] Правя се на корав, на важен. Изразът идва от типичния кино образ на актьора Алън Лад, участвал в множество уестърни и криминални филми в средата на миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Dole Food Company — мултинационална компания, базирана в САЩ. Dole е един от главните производители на плодове и зеленчуци в света, известна най-вече с износа на банани и ананаси. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за документалния филм *Bananas* (2009), създаден от шведския режисьор Фредрик Гертен. — Б.пр. ↑

24. MUD

Do: t.sammer@gmail.com
От: becca.normen@hotmail.com

Скъпи чичо Таге,
Благодаря за милото писмо.

С радост приемам предложението ти, в сегашното положение се нуждая от всичката помощ, която мога да получа.

С най-добри пожелания,
Ребека Нормен

Тя осъзнаваше, че се хваща за сламка, но в нейната ситуация едва ли имаше какво да губи. Ако не се случеше нещо, тя скоро щеше да се окаже безработна и осъдена престъпница.

Освен това в стария мъж имаше нещо, което ѝ допадаше; нещо, което не можеше точно да определи. Но това бяха глупости... Таге Самер ѝ напомняше за баща ѝ, така беше, разбира се, и най-вече поради тази причина тя бе решила да му пише.

* * *

— Да, както казах. Този апартамент е на практика уникален обект. Изгледът, разположението и не на последно място оригиналните елементи...

Русата брокерка посочи с жест към тухлената стена в единия край на стаята, а после и към видимите стоманени греди на тавана, сякаш беше гид на сред обиколка в музей.

Апартаментът безспорно беше впечатляващ. Старо таванско помещение, превърнато в огромно тристаинно жилище горе в

Стигбериет^[1] и с великолепен изглед над Юргорден и архипелага. Явно предишният собственик е бил архитект, защото мястото изглеждаше като излязло от някое от списанията за дизайн, на които НР попадаше във фризьорския салон. На самия него му беше малко трудно да разбере как хората можеха да се захласват по датски петдесетарски стил, японски плочи тепаняки или вносен италиански варовик. Но дизайнът беше фетишът на 21-ви век. Стигаше да сравниш малките срамни ъгли за порно парцали с грамадните рафтове за дизайнерски списания по будките за вестници, за да ти стане ясно. Всеки, който беше някой, явно се чукаше върху шарени дивани „Карл Малмстен“, вместо върху добрия стар диван „Клипан“^[2] от изкуствена кожа... И като стана въпрос за думата с „ч“. Рилке изглежда беше луда по дизайнерското порно. Тя погълщаше жадно всяка търговска фраза, която излизаше от устата на брокерката, кикотеше се престорено в правилните моменти и за миг му се стори, че двете жени флиртуваха една с друга. Нормално погледнато, би трявало да сметне цялата ситуация за малко секси. Но по някаква причина режисьорът на филми за възрастни, който обикновено вилнееше в главата му, сега си бе взел обедна почивка, защото хихикането и леките интимни докосвания по-скоро го дразнеха, отколкото го възбудждаха. Той погледна часовника. Беше минал почти час, откакто излязоха от офиса, а още не бяха обядвали.

Той нямаше време за такива глупости — в крайна сметка имаше работа за вършене, а това важеше и за Рилке, особено ако искаше да си позволи да купи тая бърлога...

Рилке изглежда забеляза раздразнението му, защото прекъсна разговора с брокерката, двете си размениха целувки по бузата, след което тя тръгна към него с връзка ключове, люлееща се закачливо на показалеца ѝ.

— Мете ни разреши да огледаме сами за малко — каза тя, докато външната врата се затваряше. — Какво ще кажеш да започнем със спалнята?

* * *

Do: becca.normen@hotmail.com
От: t.sammer@gmail.com

Скъпа Ребека,
Много зарадва един стар човек.
Ще ти пиша веднага щом получа някаква съществена
информация, вероятно в близките дни. Не се притеснявай,
мила приятелко, всичко ще се нареди, ще видиш.
С най-добри пожелания,
Таге Самер

Тя прочете съобщението повече пъти, отколкото й бе
необходимо, и някак си не можа да не се усмихне. Харесваше тона му
и макар мейлът да беше кратък, той й подейства странно
успокоително.

* * *

Като мечта.

Такова беше усещането.

За първи път в живота си имаше вълнуваща работа с добро
заплащане, а освен това беше и любимият изгряващ талант на шефа.
Отгоре на всичко беше срецинал момиче, истинска десетка, която беше
толкова красива, колкото и умна.

Пари, кариера и любов. Така трябваше да се живее животът!

Имаше само един проблем. Мечтата не беше негова.

Тя принадлежеше на Магнус Сандстрьом; онзи фалшивия, не
оригинала.

Но въпреки това след обяда с Филип той все по-често се
усещаше, че се заиграва с адски приятната мисъл — да хвърли
телефона в най-близкия канал, да се премести заедно с Рилке в онзи
апартамент, да плюе на всичко, свързано с Анна Аргос и Играта, и да
си изгради нормален живот.

Трудно — абсолютно! Но не и невъзможно.

Почти всичко като че вървеше по релси — само да не беше това, което Нокс му разказа предната вечер.

Всъщност съвсем не беше толкова драматично. Но Нокс беше приел разузнавателната си мисия много на сериозно и бе забелязал две момчета на по осемнайсет-двойсет години да се гъчкат до една врата право срещу входа на хотела в продължение на няколко часа. Нокс познаваше всички, които живееха наблизо, и онези двамата определено не се вписвали. Били твърде добре облечени и изльскани, а освен това и доста нервни.

Нокс не беше видял телефони или камери, беше сигурен, но въпреки това тревогата на НР постепенно нарастваше все повече.

Ако Играта противно на очакванията бе успяла да надуши, че се е прибрали в Стокхолм, той все пак не се сещаше за нищо, което да отведе хайлата тъкмо до хотел „Отчаяние“. Много по-вероятно бе да са изпратили шпионите си при стария му апартамента на „Мария Трапгренд“ или при местенцето на Бека във Фредхел, но той внимателно бе странил и от двата адреса. Вярно, беше надникнал набързо в магазина на Манге, което сега впоследствие може би изглеждаше като ненужен риск. Но не бе могъл да устои на изкушението да види един friendly фейс, магазинът все пак се намираше само на няколко пресечки от хотела, а и той се беше маскирал старателно. За жалост, посещението му се бе оказало напразно, тъй като Манге го нямаше, там беше само помощникът му с наболия мъх по физиономията.

Възможно ли бе да са наблюдавали магазина и да са го проследили обратно до хотела?

Не му се вярваше, но от другата страна, човек никога не можеше да бъде сигурен...

[1] Възвишение в североизточен Сьодермалм, откъдето се откриват красиви гледки. — Б.пр. ↑

[2] Популярен модел дивани, предлаган от веригата ИКЕА. — Б.пр. ↑

25. RAT

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 18 декември, 11:38

От: MayBEY

*Работиши ли достатъчно дълго под прикритие, рако
ши късно започваши да се чудиш кого всъщност виждаш в
огледалото...*

публикацията има **59 коментара**

* * *

Едно от предимствата на предстоящото му повишение беше, че картата му изведнъж заработи с всички врати. Това означаваше, че сега можеше да се придвижва безпрепятствено между Филтъра в единия край на офиса и Пералното в другия.

Бийнс като че ли не бе схванал, че дните му вероятно са преброени, защото се мотаеше както обикновено. Висеше в стаята за почивка, кибичеше над чуждите бюра или измисляше „забавни“ дребни номера.

Хич не беше чудно, че Филип мислеше да го замени с Франк. Предната нощ Бийнс и приятелчетата му се бяха забавлявали, като препрограмирали бутоните за бързо набиране на телефоните в Пещерата на трола. Самият НР нямаше нищо против малко practical jokes, даже обратното. Но с тази шега можеше да се перчи само някой, завършил Техническия. Пропиля двайсет минути от ценното си време, за да изtrie Точно време, Загарялата Вероника и Дежурен съгражданин^[1] от паметта на телефона и да върне номерата, които му трябваха, за да си върши работата.

И като че това не беше достатъчно лошо, ами НР на всичкото отгоре натисна грешно меню и взе че изтри едно от глобалните бързи набириания за всички телефони в офиса...

Накрая се принуди да прегълтне поражението и да помоли Оса от рецепцията да му помогне да възстанови всичко. Мълчанието й му струваше цял куп картонени чаши лате, защото в никакъв случай не възнамеряваше да сподели този бисер с останалите колеги. Все пак трябваше да мисли за репутацията си.

За разлика от някои други...

Когато дойде време да си кажат сбогом, за Франк щеше да е същински ад да разчисти след Бийнс, който щеше да му завещае дълъг списък с належащи задачи. Но това далеч не бе проблем на НР. И все пак той не можа да не се издразни на заблудения загубеняк, който явно не схващаше, че статуквото се бе променило.

По време на задушевната им вечер освен гимназиалните си майтапи Бийнс беше демонстрирал и работната програма, с която работеха в Пералното. На практика не беше нищо повече от списък с различни негативни резултати в търсачките и начина, по който бяха свързани с ключовите думи, които трябваше да се поддържат чисти. Резултатите идваха от Филтъра, минаваха през Стратегическия отдел и постепенно се озоваваха на екрана на проектора в Пералното.

На екрана излизаха само тези публикации, които трябваше да се изперат, и постепенно, щом Перачите успееха да се справят с тях, резултатите изпадаха и биваха заместени от нови. Всичко се случваше в реално време и беше почти невъзможно за някой непросветен като него самия даолови нещо, което да е от полза.

Но за късмет Бийнс доста бързо му бе показал и саморъчно скальпената малка Access database, която използваше, за да държи всичко под око, като същевременно с това свеждаше до минимум собствените си работни усилия. Плужекът даже се хвалеше как бил написал програмата много отдавна, когато никой още не следял истински системата, и приложението със сигурност не било *кашер* в очите на Филип.

Ако подозренията на НР бяха оправдани, ако ArgosEye наистина беше силата, която държеше Играта в тайна, която изпираше и изрязваше достатъчно информационни връзки, така че Водачът и пасмината му да останат скрити дълбоко в мрака, то доказателствата

сигурно се намираха в малката нелегална база данни на Бийнс. Трябващо само да се добере до нея.

Но всъщност се налагаше да обмисли въпроса, да кротува известно време, докато всичко се успокои. В момента се случваха много неща и това определено не беше моментът за ненужни рискове.

Проблемът беше, че Дебелата дама вече чакаше зад кулисите^[2]... Погребението беше в събота, а прочутият Стофе се връщаше в понеделник. Като се имаше предвид колко изкъсо Филип управляваше кораба, базата данни на Бийнс щеше да остане в историята в мига, в който изтърканите подметки на обувките му четирийсет и пети номер излезеха от офиса за последно в петък вечерта, а с тях щеше да бъде изгубена и най-горещата следа на НР. С други думи, той нямаше много голям избор.

Можеше или да зареже undercover мисията си още сега, или да се опита да се докопа до базата данни.

Беше сряда, почти дванайсет и половина часа, а на него му се струваше, че едва ли не може да чуе как стомахът на Бийнс къркори от другата страна на вратата.

Той допря картата си до четеца и незабавно бе допуснат в Пералното. Няколко глави погледнаха нагоре и секунди по-късно над ръбовете на кабинките запърхаха ръце.

— Здрави, Манге!

— Здравейте всички! — каза той високо, отвръщайки на ромона от поздрави, докато завиваше зад ъгъла към неголямата и малко по-единена шефска кабинка на Бийнс.

— Здрави, Бийнс, време за обяд, а? Карбонара долу на ъгъла, аз черпя!

— Окей, навит съм.

— Добре, ама побързай.

НР се престори, че поглежда към часовника си.

— Имам среща в дванайсет и петнайсет, така че трябва малко да се размърдаме.

Бийнс се изправи бързо и тръгна да си навлича шушляковото яке, което висеше от ръба на кабинката.

— Окей, готов съм — изпъшка той, докато се бореше с ръкавите.

— Разбира се, че си готов — засмя се НР и го потупа по гърба.

На монитора все още се виждаше отворен прозорец с YouTube и НР бързо зае позиция. Сложи ръка на рамото на Бийнс и го изкара бързо навън, без да му даде шанс да заключи компютъра си.

Все още не се беше решил напълно...

— Нали не се сърдиш за онова с телефона... — ухили се Бийнс, докато вървяха към рецепцията.

— Не, луд ли си, голям майтап беше... — смотолеви НР и даде всичко от себе си да изглежда така, сякаш наистина го мислеше. — Fuck you if you can't take a joke, както обичам да казвам...

— Съвсем вярно! Понякога това място е малко прекалено uptight с Филип и неговата мания за контрол. В смисъл че телефоните имат даже 112 на бързо избиране. Провери единицата, ако не ми вярваш! — Бийнс се засмя и НР отново бе принуден да се усмихне в отговор.

О, да, той много добре знаеше кой беше кратък номер едно, защото го бе изтрил, докато подреждаше след хумористичния набег на Бийнс.

Едно-едно-две е трудно да се набере...

Време беше да реши, да направи избор.

Safe or all in?

Като минаваха покрай рецепцията, Оса му помаха.

— Благодаря за кафето, Манге!

— My pleasure — измърмори той и изгледа накриво врата на Бийнс, който вървеше пред него.

Окей, взе решение. Каквото и да ставаше, не трябваше да пропусне шанса да се добере до малкото изобретение на краля на хумора.

— Шит, забравих един мейл, който обещах да пратя преди дванайсет! — изожка той и се плесна по челото пресилено в стил училищна пиеса.

— Ще ми отнеме само пет минути макс. Ти върви и вземи маса през това време...

Той избута Бийнс през външната врата, изпрати го с поглед колкото да види, че се качва в асансьора, след което, подтичвайки, се отправи обратно към Филтъра.

Погледна бързо часовника си. Оставаше най-много една минута, преди скрийнсейвърът да заключи автоматично компютъра. Щеше да е на косъм!

* * *

Въпреки тъпата болка в тялото тя реши да си направи разходка.

Огледа се внимателно, когато излезе на улицата, и после на няколко пъти спираше, за да се озърне.

Не откри преследвач и след около двайсет минути навън в студа се върна обратно вкъщи.

Още на стълбите към етажа си тя забеляза, че нещо не беше както обикновено.

На външната страна на вратата ѝ висеше някакъв предмет и когато се приближи, видя какво беше. Букет изсъхнали, мъртви рози.

* * *

Никой не реагира, когато той се прокрадна обратно в Пералното. Мониторът на Бийнс изгасна тъкмо когато той се шмугна в кабинката. Бързо натисна спейс и YouTube прозорецът отново се появи. Още пет секунди и компютърът щеше да го остави заключен отвън.

Той премести курсора върху една иконка, която представляваше две лошо гледащи хищнически очи.

Компютърът изшумя.

Wake up — time to die!

Бързо двойно кликване и хоп, базата данни беше отворена.

Зарови из джоба на якето си и извади новата си USB памет. 10 гигабайта Уикилийкс трябваше да са предостатъчни за малкия страничен проект на Бийнс. Той допря флашката до един от USB портовете, но внезапно се спря. Беше ли абсолютно сигурен, че това е добра идея?

Може би не, но шанс като този със сигурност нямаше да му се предостави отново.

Чисто и просто нямаше друг избор.

Пъхна паметта в слота и изчака няколко секунди.

Щом компютърът приключи с мисленето, той избра Експлорър и драгна хищническите очи към иконката на преносимата памет.

Никаква реакция.

Опита още веднъж, но със същия резултат.

Мамка му!

Пробва нов вариант, върна се обратно в базата данни и избра „Export to“ с паметта като дестинация.

Ненадейно се чу предупредително бипкане, след което по средата на екрана изскочи диалогов прозорец.

„Открита е непозната външна памет. Продължи?“

Той натисна бутона „Да“.

Нищо не се случи.

По дяволите! Имаше само няколко минути, преди кралят на карбонарата Бийнс да започне да губи търпение. Направи нов опит, но отново излезе съобщението за грешка.

Явно имаше някаква програма, която пречеше на копирането върху външна памет.

Шит — трябваше да се сети!

За бога, Правилото „Уикилийкс“ — естествено, че Филип си беше написал домашното.

Окей, трябваше да измисли нов план, и то на мига!

Не можеше да копира базата данни и да я прегледа вкъщи на спокойствие, както се беше надявал. Тогава трябваше просто да я провери сега, но адски бързо.

И така, как работеше програмата?

След малко безцелно кликане успя да изкара поле за търсене и бързо написа думата *Игра*.

Програмата отговори светкавично и пулсът на НР хвъркна с едно ниво нагоре.

Шестстотин и дванайсет резултата!

Той провери първия, колкото да види, че нямаше нищо общо с това, което търсеше. Същото беше и с втория и третия.

Хвърли поглед към часовника. Имаше още една, максимум две минути, преди да се наложи да се чупи.

Пробва да разшири търсенето на *игра + водач*.

Сто и деветнайсет попадения — значително по-добре.

В мига, в който премести курсора на мишката върху най-горното заглавие, той чу как вратата на офиса рязко се отваря.

— Здрасти, Елрой — чу някого да вика, след което последва кратък шум от гласове, които не можа да различи.

Shit!

Каквото и да означаваше посещението на Елрой тук, долу, онзи не биваше да го намира пред бюрото на Бийнс, that's for damn sure.

Но това беше последният му шанс да погледне в базата данни.

Той подаде предпазливо глава над монитора и късо подстриганият тил на Елрой го накара веднага да залегне обратно.

— Външна памет? Не, за бога, провери сам. Това е против политиката на компанията — чу той някого в Пералното да казва.

По дяволите!

Скананата му флашка явно бе задействала някаква аларма. Трябаше да се досети, че фирма като ArgosEye следи с желязна ръка никой да не записва и изнася информация. Изведнъж даже се сети, че в един от множеството документи, които бе подписал през първия си работен ден, ставаше дума именно за това.

Деба, ама че глупаво!

Имаше петнайсет-двойсет секунди, преди Елрой да го сгаси в кабинката, и щеше да е toast.

Той изтръгна USB паметта и хвърли последен поглед към монитора.

КАКВО ВСЪЩНОСТ Е ИГРАТА?

го питаше най-горното заглавие и бе нужен целият му самоконтрол, за да се сдържи и да не кликне на него.

Шибанфакиншииит!

Гласовете се приближаваха все повече. С крайно нежелание удари ескейп бутона, последван светкавично от ctrl+alt+del. В мига, в който еcranът се заключи, той се хвърли под бюрото.

Виждаше движения през слобоките на проекторния екран.

Хайде, хайде!

Той се напъха в малката пътека за кабелите, която минаваше измежду мониторите, притисна се към пода и дръпна стола зад себе си. В следващата секунда чифт черни изльскани четиридесет и петици се

появиха в полезрението му толкова близо, че можеше да подуши миризмата на боя за обувки.

За няколко секунди настъпи тишина.

После чу гласа на Елрой.

— Намясто съм, но не намирам нищо. Който и да е бил, е бил достатъчно умен да прекъсне — край!

— Разбрано — изпраща радио гласът на Филип. — Трябва да си държим очите отворени. Изглежда при нас се е намърдал плъх...

[1] Шведска гореща телефонна линия за хора, които имат нужда да поговорят с някого. — Б.пр. ↑

[2] Препратка към американския израз *It ain't over till the fat lady sings*, който означава, че нищо не се знае, докато не е дошъл краят. Фразата идва от операта на Рихард Вагнер „Пръстенът на Нibelungите“, където финалната ария се изпълнява от валкирията Брунхилда (Дебелата дама). Като казва, че тя вече чака зад кулисите, НР има предвид, че времето изтича. — Б.пр. ↑

26. ASHES TO ASHES...

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 20 декември, 18:56

От: MayBey

Око за око — идеята наистина ли е толкова лоша?

публикацията има **76 коментара**

* * *

Мике беше този, който й изпрати линка към страницата във Facebook. Регина Ретроди очевидно си имаше собствен профил. Рождената дата, образованието и работното място съвпадаха с нейните, но останалото беше просто свободно съчинение.

И двете наименования в дейности и интереси се оказаха сайтове за изневяра, което в комбинация със статуса й в неангажираща връзка, както и фактът, че го беше отрязала по-рано, сигурно обясняваше защо мейлът му беше крайно лаконичен.

Но най-лошото беше снимката.

Това беше тя с дрехи за джогинг и й трябваха само няколко секунди, за да пресметне кога и къде беше снимана.

Точно пред вратата ѝ същата вечер, когато я бутнаха.

Съвпадение?

Едва ли!

* * *

Цветята, наредени около малката урна, бяха толкова много, че я правеха да изглежда съвсем миниатюрна. Цялата работа напомняше най-вече на мафиотско погребение. Купища хора в тъмни шлифери и палта и черни чадъри, които се носеха над тях, за да обират поне повечето от мокрия сняг.

Липсваха само банда федерални, които да записват номерата на колите на паркинга.

НР винаги бе мразил погребения.

Макар че „винаги“ бе силно казано...

Той всъщност бе присъствал само на две. Това на баща си почти не си го спомняше главно защото беше totally напущен. Едно последно fuck you за сбогом във фейса на чичака да го топли по пътя с експресния влак към ада, така го бе замислил.

Имаше бледи спомени за изпълнение на Вагнер на църковния орган и куп миришещи на грот и обръснати с „Аква Вера“^[1] лица, които го зяпаха. Някакъв uniformен дедак, който трябва да е бил някой от приятелите на баща му от запаса, даже се опита да го ободри по време на кафето след погребението.

— Баща ти беше голям човек, Хенрик. Истински патриот. Трябва да се гордееш с него.

Да, благодаря...

Като чеуването на ковчега в шведското знаме и припяването на кралския химн на три гласа изведнъж щяха да го накарат да види проклетника в нова светлина...

На погребението на майка му беше значително по-спокойно.

Само той, Бека, Даг и леля Брит.

Бека и Даг бяха седели плътно един до друг с неговата тежка лапа през раменете й. Но ръката му не беше там за утеша, това можеше да го види всеки идиот. По-скоро изглеждаше, като че ли Даг държи Бека — здраво, все едно го беше страх, че тя ще се опита да избяга, ако отпуснеше хватката. Сякаш тя би посмяла. Слънчевите очила гарантирано не служеха, за да скрият сълзите или да я пазят от бледото пролетно слънце.

Всъщност точно тогава беше решил. В същия миг, в койтошибаният психопат му се ухили по типичния си, надменен начин над главата на сестра му, той бе осъзнал какво трябваше да направи. Майка

им беше последният спасителен пояс за Ребека, единственото, което пречеше на Даге да поеме пълен контрол.

Освен него...

— Ела, наш ред е.

Рилке го дръпна внимателно за ръката и те си запроправяха път към Филип и Моника.

Продължаваше да не разбира съвсем що за връзка имаха той и Рилке. През последните нощи той спеше при нея. Веселяха се надявана пред телевизора, закусваха заедно.

Това значеше ли, че сега са приятелка/приятел?

Журито още не беше взело решение по тази точка. Но той се надяваше на „да“...

След инцидента в Пералното се беше скатавал, вършеше си работата до последната запетая и правеше всичко възможно да избегне и най-малкото подозрение. Изглежда бе подействало.

— Моите съболезнования — съмнка той на сестрата на Анна Аргос.

Тя задържа ръката му няколко секунди и го изгледа продължително.

— Ти трябва да си Магнус?

— Ммм — кимна той.

— Познаваше ли сестра ми?

— Нее... ъх, аз работя във фирмата само от месец — измънка той и се опита да избегне контакта с очи. Обикновено нямаше проблеми да лъже, но по някаква причина се чувстваше, сякаш лелката виждаше право през него. Зачуди се как ли би реагирала, ако ѝ разкажеше истината?

Познаване и познаване, това зависи от гледната точка. Малката ти сестра ме изчука безпощадно в хотелски апартамент в Дубай и веднага след това бях заподозрян в убийството й. Така че може да се каже, че бяхме поне познати...

Моника внезапно пусна ръката му, като че пареше. Хвърли му странен поглед за последно и той направи няколко бързи крачки, за да настигне Рилке.

— Магнус.

Филип му подаде ръка.

— Много мило, че дойде, и благодаря за красивия венец.

НР кимна в отговор, докато се опитваше да си възвърне погребалното изражение, което Моника почти го бе накарала да изгуби.

— My... *our pleasure!* — поправи се той и погледна набързо Рилке с периферното си зрение.

Филип все още не беше пуснал ръката му, а освен това вдигна залозите, стискайки здраво НР за лакътя.

— Да, забелязах, че вие явно се чувствате добре заедно... — усмихна се той. — Приятелството е важно, почти толкова важно, колкото лоялността. Нали, Магнус?

* * *

В действителност тя не разбираше защо беше приела. Вечеря с непознат, като че си нямаше достатъчно грижи и без това? Но в Йон имаше нещо примамливо, нещо, което я накара поне за кратко да забрави за проблемите си.

Разбира се, трябваше да отмени цялата работа. Това щеше да е разумният начин да се справи със ситуацията. Но й беше омръзно да бъде разумна.

Беше й омръзно постоянно да бъде Регина Ретроди...

* * *

— Манге, Манге Сандстрьом? Това ли си?

Високият, загорял мъж изскочи от нищото, докато всички все още обикаляха наоколо с аперитивите си и се социализираха.

Ресторантът се намираше почти до Страндвеген и според Рилке Филип живееше най-горе в същата къща. Не можеше да определи дали леко възхитеният тон, който тя използваше, когато говореше за шефа им, или фактът, че ненадейно го бе зарязала, за да се смеси с бизнес познатите на Филип, го дразнеше повече.

А това, че беше принуден да се придържа към портокалов сок, докато другите лочеха от безплатния бар...

— Здрастии...

Той стисна протегнатата ръка на мъжа и се опита да си даде вид, сякаш търсеше правилното име.

— Стофе. Кристофер Стенсон — помогна му мъжът, — беше два курса под мен в Техническия, но въпреки това идваше на повечето от лекциите ни...?

— Разбира се — измърмори НР. — Стофе, така беше. Радвам се да те видя!

Значи това беше прословутият Стофе. Пичът всъщност изглеждаше като mini me версия на шефа. Специално шит костюм на тънки райета, безупречна бяла риза и черна вратовръзка, вързана с перфектно подравнен double windsor. Дори очилата и късата фризура бяха подобни, но Стофе беше поне един и осемдесет и пет, което го правеше десетина сантиметра по-висок от идола му.

— Направо не повярвах, когато Филип ми каза, че Манге Сандстрьом е започнал работа при нас. Реших, че има друг със същото име, но сега те познах. Така де, не ме разбирай погрешно...

Той вдигна ръце пред себе си.

— ... при цялото ми уважение към ArgosEye ти беше нещо като вундеркинд в Техническия. Трябва да си имал купища интригуващи предложения, така че не разбрах защо би искал да започнеш при нас от нулата... Искам да кажа човек като теб... да се озове в Пещерата от всички възможни места?

Стофе погледа НР така, сякаш очакваше адски добър отговор. Проблемът беше, че той нямаше такъв.

— Ами... ъъъ — започна той, докато отчаяно ровеше из мозъка си за подходяща реплика. — Стана така...

— Чухте ли? Ебаси, какъв ужас! Точно в Швеция да се случи...

Деян се зададе отляво с айфона си в готовност.

НР си отдъхна. Звънецът го спаси...

— За какво, по дяволите, говориш?

— Бомбата! Бомбите! Не ми казвайте, че не сте чули?

И НР и Стофе поклатиха глави в синхрон.

— Някакъв ненормалник се е взривил на парченца на „Дротнинггатан“ само преди половин час. Медиите са пощурели...

Той протегна напред телефона си, за да покаже какво имаше предвид.

ИЗВЪНРЕДНО

САМОУБИЙСТВЕН АТЕНТАТ

В ЦЕНТЪРА НА СТОКХОЛМ

* * *

Тя се къпа дълго. Малко по малко увеличаваше температурата и се въртеше бавно, за да разлее приятното топло усещане по цялото си тяло. Продължаваше да върти кранчето, докато кожата ѝ започна да пари и не издържа повече.

След това си избръсна краката и покрай това подравни и някои други стратегически места.

Извади най-хубавото си бельо, облече си бяла риза и дънките, които стояха най-навътре в гардероба ѝ, защото бяха прекалено тесни за вкуса ѝ.

После си оправи прическата със сешоар, гримира се набързо пред огледалото в хола и направи крачка назад, за да разгледа резултата.

Едва се позна.

* * *

Достатъчно беше Филип да се изправи, за да загълхне веднага шумът от разговори в частната зала за хранене. Имаше около стотина гости, ако НР беше пресметнал правилно, повечето от които вероятно бяха бизнес познати.

Никой от съпрузите Аргос не изглеждаше като човек, който имаше време да си създава истински приятели.

Business comes first.

— Както сигурно сте чули, тази вечер в града са се случили драматични събития — започна Филип. — Улиците в повечето посоки

изглежда все още са блокирани, публичният транспорт е спрял изцяло, така че може да е трудно да се приберете. Но добрият ми приятел Барис тук...

Той посочи с ръка към собственика на ресторанта, който стоеше до стената.

— ... обеща да остави бара отворен, докогато се налага.

Разнесе се доволен шепот и Филип го оставил да продължи няколко секунди, преди да заговори отново.

— Но за тези от вас, които работят за мен, искам само да кажа, че искам да се срещна с тийм лидерите утре в десет сутринта. Осъзнавам, че е неделя и сте си заслужили да сте свободни, но за съжаление, събитията от вечерта променят малко някои неща...

Той вдигна чашата си.

— След като изяснихме това, с Моника искаме да благодарим на всички, че дойдохте днес, за да почетете обичната ни Анна. Тя, както всички знаете, беше много специален човек. ArgosEue беше нейната мечта, делото на живота ѝ и съм сигурен, че не би желала нищо друго повече от това да продължаваме да развиваме компанията в посоката, която тя зададе. Наздраве за Анна!

— Наздраве.

* * *

Вместо да викне такси, тя си облече сакото и закуца към павилиона за хотдог. Държаха отворено до късно и правеха отстъпки на полицаи и таксиджии, което означаваше, че там тя винаги можеше да намери транспорт и при едните, и при другите. Но тъкмо тази вечер, необичайно, пред павилиона стоеше само едно самотно такси. Шофьорът всъщност беше тръгнал да се прибира, но след малко женски увещания все пак се нави да я закара. Срещу уговорена сума и с изключен брояч — нещо, заради което по принцип би извадила значката си.

Шофьорът бе този, който ѝ разказа за бомбата. Атентатор самоубиец, неуспешен такъв, както изглеждаше.

Но все пак...

Да се случи точно в Стокхолм.

Откачена история!

Според шофьора в общи линии цялото Сити беше блокирано, а метрото беше спряно. Целият град гъмжеше от сини светлини и полицаи и те бяха принудени да направят съществено отклонение, за да стигнат докъдето искаше тя. Две бомби и до момента единственият смъртен случай беше самият атентатор, но преди да бъде изключена вероятността за други жертви, със сигурност щяха да бъдат ангажирани всички полицаи на разположение.

За секунда-две тя обмисли дали всъщност да помоли шофьора да я откара в полицейския участък вместо в Йостермалм. Но все още беше отстранена, така че колкото и горещо да ѝ се искаше да помогне, по всяка вероятност нямаше да ѝ позволяят дори да стъпи вътре.

Бомбите не бяха неин проблем и тази вечер възнамеряваща да направи всичко възможно да забрави кашата, в която се бе превърнал животът ѝ. Да остави контрола на някого другого.

* * *

Той се върна от тоалетната тъкмо за да види как Моника Грегершон се запътва към външната врата и се усети, че въздиша с облекчение. Беше я забелязал да го гледа на два пъти по време на вечерята и в погледа ѝ имаше нещо, което го караше да се чувства некомфортно. Сякаш се забиваше право през скъпия му Манге костюм и виждаше кой беше той наистина.

Ако все още търсеше следи около убийството на Анна, трябваше, естествено, да се опита да говори с нея. Но изглежда от ресторантата по някакъв начин бяха викнали рояк таксита и преди НР да успее да се провре до вратата, тя си беше тръгнала.

Може би така беше по-добре...

Доколко разумно щеше да бъде да почне да притиска Моника за информация точно под носа на Филип? И как всъщност си бе мислил да започне разговора?

Кой мислиш, че може да е убил сестра ти, или Анна някога споменавала ли е човек, наречен Водача?

Едва ли...

Освен това малко или много беше решил да замрази разследването за известно време, във всеки случай поне докато нещата се успокояха. А може би дори и за по-дълго...

Той мерна Рилке на бара и се отправи натам. Повечето външни хора вече си бяха тръгнали или бяха напът да го направят, така че барът бе изпълнен почти изцяло с познати лица.

— Как е, Манге, искаш ли бира?

Той клатеше глава в отговор на предложението, които го засипваха, докато си прокарваше път с лакти измежду разговарящите хора в посока към Рилке.

— Схващате ли каква е работата? Ако всичко мине по конец, скоро ще можем да се справим с каквото и да е било. Googlebomber, whistleblowers^[2] — you name it. Все тая колко канали използват, ще разполагаме с достатъчно мускули да ги притиснем в ъгъла...

НР завъртя бързо глава. Бийнс, естествено, кой друг? Беше обграден от стадо от най-верните си ученици от Пералното, но НР видя и няколко лица, който не разпознаваше.

Скапан идиот, какво си мислеше, че прави?

Без да знае защо точно, той си проби път в кръга и стисна Бийнс за лакътя.

— Какво, по дяволите, правиш, Бийнс? Не говорим за делата на фирмата с външни хора, знаеш го много добре — изсъска той в ухото на мъжа.

— Какво?! — Бийнс направи крачка назад и към НР се разнесе дъх, обогатен с „Припс“^[3]. — Хич да не те боли какво правя, и освен това какво знаеш пък ти за делата на фирмата? Та ти започна онзи ден, по дяволите. Read the fucking manual, преди да си отваряш устата, Newbie!

Той се обърна ухилен към привържениците си и очевидно получи достатъчно колеблив смях в отговор, за да посмее да продължи:

— Яко си отворен, ама само защото чукаш Рилке, но ето ти newsflash.

Той приближи зачервеното си лице към НР.

— Малката Рилке е success junkie. Докато си сладкото агънце на Филип, ще ти дава да вкусваш от добрините, но веднага щом изгубиш инерция, тя ще продължи с някого другого.

Той завърши изречението, като побутна НР в гърдите с един от кебапчестите си пръсти.

— Питай Стофе, ако не ми вярваш...

Бийнс се обърна и отново се ухили тъпашки към фен клуба си, но този път само един-двама от най-храбрите се осмелиха да последват примера му.

— Тя се цели към върха. Мократа ѝ мечта е да върже Филип и да заеме мястото на Анна на кормилото, не схващаши лииррглр!

Последната дума премина в грачене, а цветовата скала на лицето на Бийнс се промени от подпийнало румено на апоплектично червено. Очите му се ококориха като топчета за пинг-понг и той изгъргори нещо нечленоразделно, докато ръцете му панически ръчкаха каменната хватка, в която НР беше стиснал топките му.

— Сега ме слушай много внимателно, чувал с лой такъв — изсъска НР в ухoto му. — Ако някога пак те чуя да плямпаш за фирмата или да дисваш тези, които работят там, ще те нахраня с ташаците ти за закуска, чат ли си?

НР стисна още малко, за да подчертава мисълта си, усети, че Бийнс се олюя и за секунда-две се изплаши, че мъжът ще припадне.

Той бързо пусна хватката.

— Добре! Сега изприпкой вкъщи, вземи един алведон, сложи си кутия сладолед на бижутата и утре щ'се почувствуваш по-добре, ще видиш — каза той възможно най-приятелски.

Бийнс се помъчи да си поеме дъх и след няколко гълътки въздух възвърна малко от обичайния цвят на лицето си. Той изхлипа и кимна вдървено, после се заклатушка право към изхода.

НР вече съжаляваше. Какво, по дяволите, го беше прихванало? Вярно, че Бийнс беше нещастник и се беше разплямпал, но все пак. Откога той самият бе станал corporate crony?

Изведенъж НР усети как някой го дърпа за ръката. Той светкавично се обърна.

— Спокойно, Тигре! — засмя се Елрой и вдигна ръце. — На бара има хора, които ще се радват на компанията ти.

— И кои са това?

— Виж сам, Champ!

Елрой кимна към бара.

Щом НР отмести поглед към барплота на няколко метра от тях, видя, че Рилке и Софи му махат. И двете жени се усмихваха.

* * *

Таксито я остави от другата страна на улицата и тъкмо когато тръгна да пресича, три полицейски коли се зададоха с бясна скорост, с пуснати светлини и сирени. Тя бързо се качи обратно на тротоара и изчака, докато те отминат, преди пак да се опълчи на кишата.

На долния етаж на сградата имаше ресторант и ако се съдеше по количеството издокарани хора вътре и вън, вероятно се провеждаше някакво частно празненство. Тя мина бързо между храбрите групички пушачи, които трепереха до газовите нагреватели, стигна до вратата и въведе кода за повикване на последния етаж. Изчака няколко секунди, след което се чу бръмченето на бравата.

* * *

— Видяхме почти всичко, но трябва да ни разкажеш какво точно се случи — изпъшка възбудено Рилке в ухото му.

— Окей...

Той не знаеше какво точно да каже. Всъщност нямаше представа защо се беше вбесил така на Бийнс. Пичът наистина си бе развързал езика, но все пак...

— Момчето се нуждаеше от лекция как да се държи... — започна той.

— Продължавай.

Очите на Рилке светеха. Беше подпийнала, това беше видно, но не обясняваше напълно новото ѝ поведение.

Начинът, по който го гледаше. Почти с... възхищение.

Тогава той забеляза, че дори и Sophie the She-woman като че ли го гледаше различно.

— Значи... Бийнс трябваше да се научи да си затваря устата за фирмени работи... — продължи той малко по-самоуверено и се

облегна назад към барплота. — ... да се придържа към правило номер едно!

[1] Стара марка шведски афтършейв, съществуваща още от 20-те години на миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Терминът гугъл бомба се отнася за методи за повлияване върху подредбата на дадена уебстраница измежду намерените резултати в Google, така не тя да излиза по-напред.

Whistleblower е вътрешен човек, който разкрива информация за нарушения или незаконни действия, които се случват в дадена организация. — Б.пр. ↑

[3] Марка шведска бира. — Б.пр. ↑

27. THREE CAN PLAY THAT GAME

Тя не трябваше да бъде тук.

Сигурно имаше сто добри причини — като например, че си имаше приятел или че животът ѝ беше достатъчно объркан и без да се среща с непознати...

Но в него имаше нещо, на което тя не можеше да устои.

Още откакто отвори вратата и самоуверено я целуна по бузата, той бе поел тотален контрол. Без блуждаещи погледи или нервни въпроси какво харесваше, искаше или желаеше. Никакви решения за взимане — всичко вече беше решено.

Трябваше единствено да се отпусне назад и да се наслаждава. Изисканата храна явно беше от ресторант на първия етаж, но вината сигурно бе взел от собствения си запас. Започнаха с истинско сухо мартини, питие, което всъщност никога дори не бе опитвала и което допринесе за цялото Джеймс Бонд усещане, което той излъчваше.

Шон Конъри, не Роджър Мур, засмя се тя на себе си.

С предястието пиха леко бяло вино, а с основното ястие значително по-богато червено. После порто със сирене и фин коняк с малкото, черно като нощта еспресо. И двамата с Мике не бяха любители на алкохола, повечето бутилки, които купуваха или получаваха като подарък, стояха неотворени из различни шкафове.

Не беше пила толкова много от...?

Ами всъщност не знаеше откога. Стаята леко се разлюля, когато тя се изправи, за да отиде до тоалетната, но поне веднъж това не я интересуваше.

Банята беше също така умерено стилна, както и целият тавански етаж. Под от варовик, вградено спот осветление и японски рисунки върху оризова хартия по стените. Малки дискретни детайли навсякъде. До мивката имаше три различни вида сапуни, подредени в пирамида, като нито един от тях не изглеждаше използван дори веднъж. Вместо хавлиени пешкири имаше купчинка перфектно сгънати кърпи за подсушаване, а отстрани стоеше и дискретно кошче, в което да ги

оставиши, естествено, снабдено с капак, така че да не се налага да виждаш разхвърляното състояние на използваните кърпи.

Всичко всъщност напомняше доста на фитнеса, в който и двамата тренираха. Сигурно не беше съвпадение, че бе изbral тъкмо това място.

Беше и красив, хвана се тя да си мисли. Беше забелязала тялото му още първия път, когато го видя. Трениран по онзи строен жилав начин за разлика от напомпаните стокилограмови бройлери като Даг или Луде, които едва можеха да се движат от всички грамадни мускули.

На практика той беше висок колкото нея и сигурно не повече от десет килограма по-тежък. Вярно, беше и с горе-долу толкова години по-стар от нея, но това нямаше голямо значение.

Изразените му скули се подсилваха от супертънките очила, а го имаше и онзи поглед, който почти я накара да остане без дъх първия път, когато го забеляза.

Беше го виждала и преди, много пъти... Или всъщност не, бълнуваше от виното. Добре, окей, този мъж може би съвсем малко напомняше на Даг.

Начинът, по който само за няколко секунди успя да я накара да се чувства сигурна и обгрижана, безспорно беше познат. Но Йон беше съвсем различен човек, съществено по-интелигентен и изтънчен.

Не изльчваше нищо от неувереността, която понякога се процеждаше през Даг и която сигурно беше в основата на причината той да... ами...

Оф, това беше нелепо, за бога, трябваше да престане с пиянската психология. Йон беше джентълмен и единственото му прегрешение до момента беше, че от време на време бе принуден да я оставя, за да отговаря на малкия си лъскав мобилен телефон.

Но тя, естествено, можеше да бъде снизходителна към малкото провинение, особено след като той използваше всеки случай, за да помоли за извинение и да напълни чашата ѝ.

Тя стана от окочената за стената тоалетна чиния, вдигна бикините и панталоните си, преди да пусне водата, и се възползва от възможността да нагласи няколко кичура коса пред огледалото. Бузите ѝ бяха румени, очите блестяха от алкохола и тя не можа да не се

усмихне на собственото си отражение. Не се беше чувствала толкова развълнувана от страшно дълго време.

Между тях имаше привличане, това беше ясно. Въпросът беше какво щеше да се случи сега.

* * *

Три малки хапчета. Жълти на цвят с щастливо малко смайли, щамповано по средата. Той не знаеше кой и откъде ги беше изнамерил, но Рилке изведнъж налага две. После го придърпа към себе си, отвори устни и щом езиците им се срещнаха, тя прехвърли едната от таблетките в устата му.

На практика беше съвсем ненужно, той взимаше ЛСД от край време и не му трябваше инструктор. Но се налагаше да се придържа към прикритието си и да продължава да играе ролята на праведен мюсюлманин, който не пие и не се дрогира — или поне не без женски увещания. Само че в този момент вече можеше да му се размине почти всичко. Настроението в бара беше забележително, адски забележително всъщност.

Вече всички знаеха какво се беше случило в Ситито и може би погребението в комбинация с внезапното прозрение за крехкостта на живота бе накарало хората да решат да се разприказват, като че беше последният им ден на земята. А и диджеят не помагаше особено, като постоянно въртеше *End of the worlds as we know it* на REM.

Той мразеше квази интелектуални природозащитнически мъпети като REM и техните сладникави послания за мир. So fucking what, ако някой идиот се беше пръснал на парченца на „Дротнинггатан“!?

Какво, по дяволите, го засягаше това?

Той усети изтръпване, когато ударът от наркотика се разпростря из тялото му. Затвори очи, за да се наслади на секундата, в която клепачите му се превърнаха в цветни каскади.

Изведенъж осъзна, че имаше грешно отношение. Страшно грешно при това! Той беше lover, не hater. Сега, като се замислеше, той всъщност обичаше почти целия свят. Природозащитници, агентатори самоубийци, REM, да, дори и шибаната тълстига Бийнс.

Ако противно на очакваното пичът все още беше на работа в понеделник, щеше да купи семейна пица на гушкавия малък татко Барба, за да се реваншира.

Той се наведе над барплота.

— Една шестица столи^[1], благодаря, или не... Better make it an eight!

Когато се завъртя обратно, Рилке тъкмо правеше номера с хапчетата със Софи. За няколко секунди той просто стоеше и се хилеше, докато двете жени си пускаха езици.

* * *

Целувката почти се подразбираше. Вълнението, което бе изпитала още когато устните му докоснаха бузата й на влизане, беше продължило да се покачва през цялата вечеря. Тя едва си спомняше за какво бяха говорили.

Във всеки случай не ставаше дума за работа, поне не и нейната, в това беше сигурна.

За пътувания, да, това беше...

Кои места по света човек трябваше да посети.

Турция беше неговият фаворит. Арабският полуостров беше номер две. Тя самата беше привлечена от Австралия, без дори да е била там. С изключение на пътуванията по работа въщност никога не бе ходила някъде...

Но това беше без значение, нямаше проблем той да води разговора. Тихият му мек глас само допринасяше за засилването на искрите между тях.

После той почти незабелязано бе успял да я излегне до себе си на дивана и в този момент и двамата знаеха какво ще се случи.

Тънките му устни бяха учудващо меки, тя усещаше мириса на неговия афтършейв и на коняка по езика му. Той я придърпа към себе си и я прегърна здраво, сякаш вече знаеше какво ѝ допада, и тя ахна както от изненада, така и от удоволствие.

Това никак не беше разумно! Но поне веднъж мислеше да се отпусне.

Да се остави да пада свободно...

Устата му се премести към врата ѝ и тя се изви от удоволствие, започвайки да разкопчава копчетата на ризата му.

* * *

Той не разбра как точно се бяха озовали тук или накъде отиваха, но изведнъж стояха плътно оплетени в асансьора. Той, Рилке и Софи. Едната му ръка беше около кръста на Рилке, другата върху впечатляващия задник на Софи.

Една от жените — той всъщност не знаеше коя — беше приложила доста по-приятен вариант на неговата Бийнс хватка върху чатала му, ризата му беше разкопчана наполовина до пъпа, а Рилке тъкмо изблизваше текилата, която бе разляла върху гърдите му, докато Софи дъвчеше ухото му почти прекалено силно.

Третият етаж профуча покрай тях, после и четвъртият. Той се помоли тихо къщата да няма десет етажа.

* * *

Тя усети мобилния му да вибрира до бедрото ѝ и забеляза как той се вдърви.

— Отново моля за извинение — каза той кратко, докато се изправяше. — Това е за последно, уверявам те... Тази вечер нещата не са както обикновено...

Тя просто кимна и се отпусна обратно върху възглавниците на дивана. Над главата ѝ таванът бавно се въртеше обратно на часовниковата стрелка и тя се усмихна.

Не, тази вечер нещата наистина не бяха както обикновено...

Той беше станал от дивана и се беше отдалечил на няколко крачки встрани от нея, докато вадеше телефона от кальфа на колана. Разговорът беше кратък, не повече от няколко изречения.

— ... значи сте на път. Хубаво! — успя тя да долови, преди той да затвори.

След това той изключи телефона и го оставил на масичката до дивана.

— Какво ще кажеш да се преместим в спалнята? — каза той по начин, който не оставяше място за възражения.

Не че тя имаше такива...

* * *

Петият етаж, вратата на асансьора, търсещи ръце. Звън на ключове, тракане на ключалка.

После бяха вътре в апартамента.

* * *

Леглото, върху което я захвърли, беше гигантско. Може би достатъчно голямо да побере четирима-петима души, помисли си тя и отново не можа да не се засмее. Беше наистина пияна, това беше ясно.

Той почти разкъса дрехите ѝ. Ризата вече беше готова, а и панталоните бяха на път. Тя напълно беше изгубила контрол върху ситуацията, но това въобще не я тревожеше. Стори ѝ се, че чу някъде да се затваря врата.

* * *

Повечето от дрехите си отидоха още в хола, а останалите, докато го завличаха по-нататък в тъмния апартамент.

Момичетата се грижеха за цялото шоу, изглеждаха толкова сплотени, че той започна да подозира, че са го правили и друг път.

Бе се усъмнил, че Рилке играеше и за двата отбора още когато тя се беше разбъррила с брокерката онзи път и всъщност трябваше да ревнува, че почти приятелката му оставяше Софи да я натиска.

Но точно сега, с цялото му уважение, хич не му дремеше! Чепът му беше достатъчно твърд, че да пробива бетон с него, и тази нощ всички мечти на stiff oneeye щяха най-накрая да се събуднат!

Той усети, че се бълсна в нещо при сгъвката на коленете и в следващия миг падна назад върху това, което трябва да беше голямо двойно легло.

* * *

Тя забеляза движение с периферното си зрение и не се сдържа да премести погледа си натам. Голям плосък еcran на едната стена внезапно се беше включил и от птичи поглед видя слабо осветена стая, където няколко души се въргалиха в голямо легло.

За няколко объркани мига тя си помисли, че всъщност гледа себе си, че Йон има камера, скрита някъде на тавана.

Но после осъзна, че в леглото на екрана имаше трима души, и макар че по-високата от жените малко напомняше на нея, това, с което се занимаваше, не беше съвсем по нейния вкус...

— Харесва ли ти представлението? — прошепна Йон в ухото ѝ.

Тя всъщност не знаеше какво точно да отговори.

* * *

Той пак беше в играта! Цялото преживяване с Анна Аргос по странен начин почти го бе накарало да се съмнява в способностите си. Но сега всичко си беше back to normal!

Или не...

В това, което правеха, естествено, нямаше нищо нормално. Нормалното беше за средняците! Тялото му лъщеше от пот, което сигурно се дължеше поравно на ЛСД-то и на факта, че той пореше Софи на задна, сякаш светът свършващ утре. Рилке лежеше по гръб на леглото малко пред тях с главата на Софи между краката си и съдейки по звуците, които издаваше, She-woman си знаеше работата.

Той замижа, за да се наслади на играта на цветовете от хапчето, което бе гълтнал само преди няколко минути, но бързо отново отвори очи. Честно казано, не искаше да пропусне и секунда от сцената, която се разиграваше пред него. Претовареният му мозък щеше да експлодира от всички впечатления.

Да не говорим за пишката му...

* * *

Безспорно имаше нещо гъделичкащо в това да гледаш как други хора правят секс едновременно с теб, макар и тройката на екрана засега да беше крачка напред. Тя изведнъж забеляза, че мъжът от филма също изглеждаше малко познат. Имаше нещо в стойката му, в начина, по който се движеше...

Устата на Йон беше на път от гърдите ѝ надолу към корема и тя затвори очи за няколко секунди. Когато отново ги отвори, камерата беше сменила ъгъла и тя виждаше главно гърба на мъжа.

Беше късо подстриган, доста слаб и не особено трениран. Далеч не беше идеалната порнозвезда. Но от друга страна, целият филм не изглеждаше много професионално...

Във всеки случай мъжът имаше силен слънчев загар — дори под кръста, в зоната на банските.

Щом той се премести на по-осветено, в долната част на гърба му изведнъж се видя разпиляна шарка от дълги бели белези.

Тя изтръпна!

Изправи се и избута главата на Йон.

После се припълзна заднишком в леглото, за да се приближи до телевизионния екран. Той я хвана за краката и я издърпа обратно.

— Остави ме — измърмори тя и се освободи, приритвайки.

Приликата ставаше все по-ясна, колкото по- внимателно се вглеждаше.

Той отново я дръпна, този път по-силно и се опита да разтвори краката ѝ.

— Престани, за бога — изръмжа тя и още веднъж се отърси от него.

Завъртя се по корем и направи нов опит да допълзи по-близо до екрана. Можеше ли това наистина да е...?

Не, беше невъзможно!

Изведнъж той се озова отгоре ѝ, приземявайки се толкова тежко, че почти ѝ изкара въздуха.

Едната му ръка я сграбчи около врата и вдигна главата ѝ нагоре.

— Тук аз давам заповедите — изъска той в ухoto й и гласът му вече съвсем не звучеше толкова меко, колкото преди. Тя понечи да възрази, но той просто стисна врата й още по-силно и тя не успя да издаде и звук.

Погледът ѝ се премрежи. Чувстваше тежестта му върху себе си и как той я притискаше надолу към леглото. Усети го как търси със свободната си ръка.

Какво, по дяволите, се случваше?

* * *

Това просто не беше истина! Пияна пишка — сега — от всички вечери! Насред шибана порно фантазия, а инструментът го предаваше!

Как, по дяволите, можеше да е толкова тъп да смесва алкохол и есид^[2] като скапан rookie?! Той погледна надолу към клюмналата си гордост и за малко да се разхлипа...

Шибан, мръсен, проклет...

Момичетата изглежда едва го забелязваха.

Софи се беше настанила върху Рилке и те си разменяха все по-настървени орални услуги, но нито гледката, нито звуците, които издаваха, облекчаваха по някакъв начин затруднението му. Можеше единствено да гледа.

Беше съвсем като...

* * *

... парализирана.

Не можеше да се движи — дори едва дишаше — докато мъжът върху нея влагаше всичко от себе си в опитите да проникне в нея изотзад.

Ръката около гърлото ѝ, тялото, което я притискаше надолу. Сумтящите му стонове в ухoto ѝ. Всичко беше така познато, така... така...

Сигурно?

В крайна сметка не беше ли това, което тя искаше? Това, което бе търсила през цялото време?

Това, което заслужаваше...

Тя мерна екрана на телевизора с крайчеца на окото. Ненадейно той просто бе седнал и гледаше, докато двете жени продължаваха без него. Свити рамене, увисната глава.

Изглеждаше малък и безпомощен. Почти тъжен.

Тя можеше да види собственото си отражение в екрана. Собственото си безпомощно лице върху неговото. И за секунда можеше да се закълне, че той я погледна. Че се обърна към камерата и я погледна право в очите...

— Сега си малката ми курва, нали? — изсъска Йон в ухoto ѹ.

Или в действителност това беше Даг?

— Не — отвърна тя сухо.

И в следващия миг счупи носа му...

* * *

— Ето.

Рилке бе забелязала затруднението му. Тя се изтърколи встрани от Софи и взе чантата си.

Малко синьо хапче и още едно бяло.

Минаха няколко секунди, докато той загрее.

После изгълта и двете и ги прокара с последната гълтка от бутилката текила.

Ефектът беше почти незабавен.

Той се завърна!

Back in the fucking Game!

* * *

Замахна с лакътя си и го уцели право в носа. Чу се пукане на кости и хрущяли, които поддадоха, след което беше свободна. Отгласна се с колена и се изтърколи от леглото. Стъпи здраво и с двета крака на земята и стисна юмруци пред себе си в готовност.

Но мъжът тук не беше Даг. Контраатаката беше вяла, като че ли той не знаеше какво точно иска да постигне. От клекнало положение пробва шамар с опакото на свободната си ръка, която не стискаше изкривения му нос. Вероятно не беше свикнал някой да му се опълчва — поне не и истински...

Тя лесно парира удара и в мига, в който той се опита да слезе от леглото, подкоси краката му. Той се просна право на пода и тя бързо заби коляно в гърба му, същевременно извивайки ръката му в железен ключ.

Главата ѝ продължаваше малко да се върти, но адреналиновият шок беше притъпил опиянението.

— Сега ще направим така — каза тя възможно най-сдържано. — След малко мисля да те пусна да станеш от пода, а после смятам да се облека и да си тръгна. Предложението ми е просто да се престорим, че това никога не се е случило. Всъщност така и не ти казах какво работя — аз съм полицай и ако решиш пак да опиташ да ми скочиш, мога да те уверя, че ще приключиш вечерта в ареста в Нормалм, заподозрян в нападение и опит за изнасилване. Кимни, ако си разбрали какво казах!

Главата му се вдигна и спусна механично.

Струйка кръв се стичаше от носа му върху белия килим, но той не каза и дума.

— Чудесно! Ей сега ще те оставя да се изправиш и да се превържеш...

Тя погледна към екрана, където тримата продължаваха с нови сили.

— Но първо ще ми разкажеш как се е озовал малкият ми брат на твоя телевизор...

[1] Шестица, т.е. шест сантилитра (60 ml) водка „Столичная“ (на запад наричана често столи). — Б.пр. ↑

[2] От английското acid (киселина), наименование на наркотика ЛСД. — Б.пр. ↑

28. JOE BLOWN[1]

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 21 декември, 06:51

От: MAYBEY

Понякога все пак се случва хората да си получат заслуженото. Но не достатъчно често...

публикацията има **2 коментара**

* * *

Той бавно се събуди.

Устата му беше пресъхнала, езикът — слепнал за небцето, а Метеорологичният институт току-що отправи предупреждение за предстоящо главоболие първа степен. Освен това беше гол. Нищо кой знае колко изненадващо...

Малко по-неочакван беше може би фактът, че ръцете и краката му бяха здраво вързани за пръчките на леглото с дълги сатенени панделки. Той започна да се върти, за да се измъкне, и усети стеариновите петна да се отлепят от гърдите му. Ама че нощ!

Малкият апартамент беше на фирмата, беше изкопчил поне тази информация. Намираше се стена до стена със собствения тавански апартамент на Филип и очевидно при нужда се използваше като бърлога за нощувки, вероятно най-често от Софи, защото ключът беше в нея...

Той се засмя и направи нов опит да се измъкне с въртене.

Във всеки случай едва ли можеше да се оплаче от кадровата политика на ArgosEye. И все пак сега чувството, че беше делил Рилке с някого другиго беше малко странно.

Но къде се бяха запилели двете жени?

Стаята все още беше затъмнена, макар че разумът диктуваше, че вече трябваше да наближава обед. В стаята нямаше будилник, а неговият адски скъп ръчен часовник вероятно лежеше някъде на пода между входната врата и малката спалня заедно с останалите му дрехи.

Тъкмо се канеше през смях да извика за помощ, когато осъзна, че не беше сам.

Във фотьойла в далечния тъмен ъгъл на стаята седеше някой.

Някой, когото той разпозна...

— Добро утро, Магнус... — каза Филип Аргос бавно. — Или може би предпочиташ да те наричам с истинското ти име?

НР потръпна, после се опита да се успокои. Ситуацията беше преди всичко неловка, нещо, на което човек може да се посмее след няколко бири.

Но по някаква причина сърцето му все пак биеше панически. Имаше нещо в интонацията на Филип Аргос, нещо заплашително. И то ужасно заплашително...

Той задърпа, за да се освободи, но копринените възли около ръцете му не искаха да се развържат.

Филип се изправи бавно от фотьойла и направи две крачки към леглото. За своя изненада НР забеляза, че шефът му имаше голяма превръзка на носа. Какво, по дяволите, се случваше?

— Хенрик... Хенрик Петерсон, нали така се казваш?

* * *

Тя, разбира се, трябваше да се приbere право вкъщи, да влезе под душа и да се опита доколкото може да измие от себе си цялата отвратителна нощ. Само мисълта за всичко това почти обръщаше стомаха й наопаки.

Йон или както там се казваше той — защото по някаква причина тя бе убедена, че това не беше истинското му име — определено не бе Даг. Поне не и когато опреше до частта с насилието. Но по някакъв

начин те все пак бяха от една категория само средствата, с които си служеха, се различаваха донякъде.

Всичко беше въпрос на власт: да можеш да контролираш друг човек и до най-малкия детайл.

Даг разчиташе главно на конфронтации и сурова сила, докато Йон беше много по-префинен в своя подход. В неговата малка вселена насилието просто придаваше пикантност, беше нещо, което използваше, защото можеше. Когато вече не очакваше съпротива. Ето това я смущаваше най-много.

Бяха се срещали само два пъти, бяха говорили по телефона и бяха вечеряли заедно.

И въпреки това той вече бе придобил такава власт над нея, че да посмее да направи това, което направи.

Като че тя несъзнателно бе излъчвала сигнали на безпомощност? Или дали беше несъзнателно...

По един или друг начин тя бешеоловила що за тип беше той още първия път във фитнеса, едва ли можеше да отрече това. И все пак не го беше разкарала, напротив... Беше флиртувала с него, беше се издокарала и отишла в апартамента му веднага щом ѝ се беше обадил. Пи, докато се напие, и го остави да поеме контрола, всъщност желаеше той да го направи. Но отново Хенке се беше притекъл на помощ. Беше я спасил от нея самата.

* * *

Мамицата му!

За миг за малко да се насере. После беше принуден да се преори с внезапен импулс да се захили.

— А-аз... ох... — изграчи той, но Филип го прекъсна.

— Шшиш! — той сложи пръст на устните си. — От сега нататък ще говориш само когато ти разреша. Имаме да изясним няколко дреболии, ти и аз...

Той се надвеси към НР, като едновременно с това се видяха и насинените му очи.

— Като начало мисля да ми разкажеш кой те е наел да проникнеш при нас.

Той вдигна вежди като знак, че очаква отговор.

— Щъх... чакай, какво? — смотолеви НР, докато трескаво се опитваше да излезе от сълзливата криза, в която бе изпаднал мозъкът му, и ударно да накара болящата си глава да заработи. — В смисъл... значи... Никой не ме е изпращал...

Филип кимна кратко.

— Щях да се разочаровам, ако се беше предал толкова лесно...
Хенрик.

Той направи жест към вратата.

— За щастие ние сме страшно добри в убеждаването...

Елрой влезе в стаята. В едната си ръка държеше два стартови кабела. В другата — автомобилен акумулатор.

* * *

Тя седеше в кола под наем на една пресечка от вратата. Йон не беше особено разговорлив дори с извита ръка. Но постепенно все пак беше разбрала това и онова. Нямаше DVD или харддиск, който да вземе със себе си. И причината беше проста: това, което бе видяла на екрана, не беше запис, а картина на живо.

Триото се намираше там само по една причина. Защото Йон така го беше нагласил. Безпомощна малка кукла в леглото и три марионетки на екрана. Тя наистина успяваше да привлече най-фантастичните момчета...

На теория тройката можеше да се е разигравала където и да е и да е била записана с уеб камера. Но въпреки това тя бе убедена, че случаят не беше такъв.

Беше направила грешка, може би разбираема с оглед на обстоятелствата.

Вместо да задава общи въпроси за хората от телевизора и да се опита да изкопчи малко подробности, тя веднага изплю името на Хенке и това, че й беше брат. Йон не каза нищо, изражението му почти не трепна от момента, в който го пусна да стане, чак докато вратата на апартамента се затвори. Но за миг тя все пак долови нещо, когато изрече името на Хенке. Малко неволно микро изражение, което

мозъкът му не успя да сдържи. Учудване, гняв и още нещо, значително по-неприятно.

Изражението остана на лицето му само секунда, но тя все пак успя да разбере.

Преди около половин час тъмен мерцедес спря пред входа и от него слезе едър мъж. Той взе със себе си няколко неща от багажника и преди да успее да го огледа по-добре, изчезна през вратата.

Имаше нещо в стойката и уверените му движения, което в крайна сметка я убеди.

Хенке се намираше в тази къща и не само това. Той беше в опасност.

И това по всяка вероятност беше по нейна вина...

* * *

Първият удар всъщност не беше чак толкова ужасен, колкото си бе представял. Внезапна бодяща болка, която накара бедрените му мускули да се свият за няколко секунди. И това беше. Елрой започна точно над коленете му. Нещо като предупредителен изстрел, за да схване сериозността на ситуацията, което в действителност беше съвършено ненужно. Вече беше схванал. Следващият удар щеше да е малко по-нагоре...

Как, по дяволите, бяха разбили прикритието му? Кой се беше раздрънкал?

— Е, Хенрик. И аз, и Елрой много бихме искали да знаем какво прави човек като теб в нашата фирма и то точно в такъв момент?

НР отвори уста, преди да види, че Филип не беше свършил.

— Ти наистина ме разочарова, трябва да призная... Всички ние имахме големи очаквания относно теб, Хенрик.

По някаква причина от тона в гласа на Филип го заболя почти толкова, колкото и от електрическия удар в бедрата, който току-що бе получил, и отново за малко да се разхлипа.

— Ама това не беше...

БАМ!

Още едно разтърсане, този път по средата на бедрата. Мускулите в стомаха и слабините му се свиха на болезнена топка и той

изстена високо.

Fuuck!

Щом отвори очи, засмяното лице на Елрой влезе в кадър.

Тия момчета наистина не се шегуваха. Но колкото и да бе странно, най-силното му чувството в момента вече не беше страх, а по-скоро...

Тъга?

Като че беше тъжен, че е разочарован Филип?!

Fucked up!

— Явно не съм се изразил достатъчно ясно, Хенрик. Говориш, когато ти разреша, разбрано?

НР кимна.

— Добре! Както разбиращ, сега знаем всичко за теб. Меко казано, имаш репутация.

Филип го изгледа продължително и НР прехапа език, за да потисне импулса да отговори. Но определено не смяташе отново да достави това удоволствие на Елрой. Онзи изглеждаше почти разочарован, наведен над краката му с кабел във всяка ръка.

— Както може би знаеш, фирмата ни преминава през много деликатен период — продължи Филип. — По света се случват неща, които са от голямо значение за нашето бъдеще. Има сили, които се опитват да ни спрат, Хенрик, и най-добрият начин да го направят би бил да изпратят някой като теб. Хитър безскрупулен човек, готов да направи почти всичко, стига то да е в негов интерес, разбиращ ли какво имам предвид?

НР отново кимна.

— Хубаво, значи се разбираме...

Филип звучеше доволен и странно, но това почти зарадва малко НР.

— Тогава се връщаме на първоначалния ми въпрос: кой те изпрати да проникнеш при нас и каква точно е мисията ти?

* * *

Но какво, за бога, правеше Хенке там?

Откога беше в Швеция и защо не се беше обадил?

Кой всъщност беше мистериозният Йон и каква беше връзката му със злочестия й малък брат?

Изпиукване от телефона прекъсна спиралата на мислите в главата ѝ.

Ама че наконтина беше вчера. Ново гадже или?
Старото знае ли за него?

Сърцето ѝ заби малко по-бързо и тя не можа да не се огледа и да провери внимателно във всички огледала.

Но още беше ранна неделна сутрин и по улицата не се мяркаше нито една кола или дори уморен човек с куче.

Тя скролна нагоре до номера на подателя и обмисли няколко секунди какво да прави. Още гневни отговори едва ли щяха да помогнат, вече беше пробвала. Но от друга страна, тактиката просто да го игнорира също не работеше. Трябваше да направи нещо по въпроса, нещо, с което да му даде да разбере веднъж завинаги.

Тя отвори друго меню в телефона и след няколко неопитни кликвания пусна браузъра. Отне ѝ почти десет минути да намери информацията, която търсеше.

* * *

БАМ!

Този път ударът беше високо в слабините. Изкара му въздуха, коремните му мускули се превърнаха в сгърчен пакет и за няколко секунди си помисли, че ще се напикае. Сълзи течаха от очите му, докато спазмите бавно преминаваха в тъпа болка. Деба, как болеше! Още няколко такива електрически удара и щеше да е готов за клиника за хронично болни.

Но Елрой изглежда се целеше още по-високо.

— Следващия път ще са ташаците — ухили се той.

No shit, Sherlock, кой би предположил...

Странно, но продължаваше въобще да не е толкова шубелисан, колкото би трябвало да бъде. Беше го страх, спор нямаше... Но не беше така паническишибано изплашен за живота си, както долу в Дубай.

Разбира се, дванадесетволтов акумулятор доказано можеше да причини дяволска болка, а jumpstart в топките далеч не беше нещо, което очакваше с нетърпение, но във всеки случай от това не се умираше.

Или поне така мислеше...

Той подръпна внимателно копринените ленти. Предимството на дивите му конвулсии беше, че всъщност накараха примките около ръцете му да поддадат малко и възвръщайки си постепенно контрола върху крайниците, той се опита незабелязано да ги разтегне допълнително.

— Е, Хенрик, значи искаш да повярваме, че си решил да проникнеш във фирмата изцяло по свое усмотрение? Че си облякъл фалшива идентичност само защото изведнъж те е сполетяло огромно желание да си намериш работа...

Двамата мъже до леглото се усмихнаха подигравателно един към друг и НР се възползва от възможността да поработи малко върху примките.

Прикритието му беше изгърмяло, те знаеха как се казва, но въпросът беше какво още бяха успели да открият през нощта? Знаеха ли, че той беше Играч 128, човекът, натопен за смъртта на Анна, или се бяха задоволили с идентифицирането му като Хенрик Петерсон?

Трябаше да запази хладнокръвие, да ги накара да изиграят картите си и в същото време в собствената си история да се придържа възможно най-близо до истината, така че да звучи достоверно.

— Всъщност така беше. Съвсем честно! Защо да лъжа? Трябаше ми работа, бях чул добри неща за вас, но нямаше никакъв шанс да ме назначите с моето досие... — Той направи пауза, но не последва електрически шок. — Манге, истинският Манге е заминал и аз просто го взех назаем... Хората си украсяват CV-тата всеки ден. В интернет е пълно с измислени самоличности. No big deal...

Все още никакъв удар. НР бе престанал да дърпа примките. Филип все пак слушаше разказа му. И защо? Поне веднъж той всъщност беше искрен...

— Всичко, което правих при вас, беше наистина. Дадох всичко от себе си. Харесвам работата си, цялата фирма и... всичко... — завърши той с дълъг поглед към Елрой.

За няколко секунди настъпи тишина.

НР не помръдваше и мускул.

— Безспорно звучиш доста искрен, Хенрик... — каза Филип замислено.

НР кимна. Всичко въщност беше вярно, при това адски вярно! За първи път в историята той имаше работа, която харесваше, постоянна женска компания и нещо, което приличаше на бъдеще.

Дванайсетволтовият шок го бе събудил и го беше хвърлил обратно в реалността, което в известен смисъл беше хубаво!

Сега поне нямаше да се налага да започва деня с realitycheck, за да разграничи фантазия и реалност. Въпросът беше какво щеше да се случи сега?

Можеше ли да му простят...?

Филип като че бе поомекнал малко. В крайна сметка НР беше адски добър в това, което вършеше, а fucking made guy... личният golden boy на ArgosEye.

— Нека дам въздух на едно размишление, което набираше все повече сила в главата ми по време на малкия ни разговор, Хенрик...

НР продължи все по-усърдното си кимане.

Въздух, размишление, сила...

Това звучеше обещаващо!

— На предишната ми работа в Службата за военно разузнаване и сигурност се занимавахме доста с инфилтратори, или шпиони, както понякога ги наричат...

Главата на НР продължаваше да се движи нагоре-надолу, но движението започна малко по малко да отслабва.

— Най-добрите, тези, които е най-трудно да бъдат разкрити, дори не знаят, че са шпиони. Те вярват, че това, с което се занимават, си има добра причина, и не разбират, че всичко е просто театър. Че в действителност те са манипулиирани от външни сили...

Кимането на НР умря от само себе си. Внезапно усети устата си, като че беше пълна с пясък.

— Би ли могло да е така, Хенрик? Ти самият въщност да мислиш, че имаш добри причини, но на практика някой друг да дърпа

конците? Някой, който да манипулира действията ти? Да те кара да виждаш неща, които може би изобщо не съществуват?

* * *

Тя бързо записа информацията от екрана на телефона върху бележката за отдаване под наем, която висеше от огледалото за обратно виждане.

Спортна зала САЛК, утре вечер в 18:30.

Беше по-рано, отколкото си беше мислила. Но всъщност беше добре да приключи с това възможно най-бързо. Тя сънна бележката и я напъха в джоба на дънките си, после се завърна към наблюдението.

Часът наблизаваше девет и половина. Червенокосият мъж беше вътре повече от час, но тя все още не бе мярнала нито Хенке, нито Йон. Целият квартал изглеждаше точно толкова по йостермалмски сънлив, колкото и се предполагаше по това време, но все пак тя не можеше да се отърве от чувството, че по някакъв начин Хенке беше в беда.

* * *

Елрой се наведе над него и за миг допря стартовите кабели един в друг току пред носа му. Между тях изпраща малка, синя светковица и НР изви тяло, за да отмести лицето си.

Филип не се беше вързал на историята му, което може би не беше изненадващо. Самият той не знаеше точно защо беше започнал работа в ArgosEye.

Откъде всъщност му бе дошла идеята?

— Еее, какво избираш? — промърмори Елрой и повтори номера с кабелите пред носа му.

Още една синя светковица, този път по-голяма. После още една.

BLINK.

Приумици...

BLINK.

Неща, които не съществуват...

BLINK.

Един

BLINK

сън?

Елрой защипа клема за едната ноздра на НР и така прекъсна скрийншотите в главата му. Металът беше леденостуден и действаше почти като упойка срещу болката в кожата. После мъжът премести пресилено бавно другата клема в посока към първата.

НР изви тяло, завъртя бясно глава, но всичко, което постигна, бе да си спечели няколко секунди отсрочка.

Fuck, fuck, FUCK!

Елрой притисна гърдите му с коляно, приkleещи го здраво към леглото и размаха свободната клема към лицето му.

Червена.

Това означаваше, че синята вече беше намясто.

Значи този път нямаше да решава сам.

И двете хапчета наведнъж.

Отвори уста и гълтай...

Клемата приближаваше до лицето му. Нямаше голям избор...

Нападаш или отпадаш?

Червено или синьо?

Клемата беше почти до него.

5

4

3

2...

— Гураб Ал-Байн! — изрева той точно преди клемите да се срещнат, след което всичко почерня.

[1] Заигравка с името Joe Blow, използвано да обозначи обикновения човек. Blow може да означава както напуштен/надрусан, така и разкрит. — Б.пр. ↑

29. I'M OUT!

Гласове.

Разтревожени.

— ... чу ли какво каза?

— Гураб Ал-Байн?

— ... никога не сме чували за такава група...

— ... международни връзки...

— Това може да застраши цялата операция...

— Ще отложим срещата с няколко часа, докато научим повече.

Връщам се след няколко минути...

Той умишлено задържа очите си затворени, докато направи бърза проверка на функциите. Зрение, слух, ръце и крака изглеждаха що-годе ок. Чаталът му трябваше да е един голям център на болка, но мозъкът му по някое време изглежда беше решил чисто и просто да прекъсне връзката със слабините, защото не усещаше почти нищо.

Чу външната врата да се затваря, последвана от стъпки, които се върнаха към спалнята. Но този път звуците като че ли идваха само от един човек и той открехна едното си око, за да потвърди теорията си.

Съвсем вярно, Елрой беше застанал на стража, докато шефът беше отишъл да провери новата притеснителна информация. Няколко минути от най-добрия му умиращ лебед^[1] явно свършиха работа, защото той чу стъпки в хола, а после шуртене от кранчето в кухнята.

Отвори предпазливо очи.

Стаята беше празна.

Копринените панделки около ръцете му, които още преди бяха започнали да дават признания, че се разхлабват, не бяха издържали на конвулсиите и му трябваша само няколко секунди, за да освободи едната си ръка. Тази от момичетата скаути, която се бе заела с ръцете му, трябваше да върне значката си за правене на възли, защото той успя да освободи другата си ръка още по-бързо, но лентите около краката му бяха доста по-здраво вързани.

Елрой тропаше в кухнята, звучеше като че се занимава с кафеварката.

С известни усилия, НР развърза третия възел. Оставаше му само един крак, въпросът беше щеше ли да успее да докуцука до хола и да излезе през външната врата, без червенокосата горила да го спипа?

* * *

Два часа наблюдение без никакъв резултат. Но тя поне беше измислила как да проведе срещата утре. Щеше да има само един шанс, ако се колебаеше или изглеждаше дори леко несигурна, той просто щеше да продължи, щеше да си помисли, че тя ще се разкае точно както бе направила и по-рано. Но разликата беше, че този път тя наистина искаше да се отърве от него.

Завинаги!

Телефонът й изписка.

Мислим, че открихме интернет доставчика му.

MayBey май се подвизава западно от града.

Прегръдки,
Мике

* * *

Той дръпна копринената лента, но последният възел отказваше да се предаде. За щастие, момичетата бяха използвали по една панделка, така че краката му бяха вързани с двата края на една и съща лента, прокарана през таблата на леглото. И макар възелът все още да беше здраво омотан около пищяла му, поне беше свободен от леглото.

Той уви панделката няколко пъти около крака си и я закрепи с небрежен възел, така че да не я настъпва.

После се измъкна с мъка от леглото и направи две залитащи крачки по пода на спалнята. Връзката между мозъка и диафрагмата му

постепенно отново се задействаше и трябваше да прехапе устни, за да не изпъшка от болка.

Подаде глава в малкия хол, но бързо я прибра обратно. Апартаментът беше доста по-малък, отколкото беше сметнал първоначално, и гърбът на Елрой беше само на два метра от него. Никакъв шанс да стигне до входната врата, не и в състоянието, в което се намираше.

Върна се обратно в спалнята, заобиколи двойното легло и с усилия се добра до прозореца със спуснати щори.

Той ги отмести предпазливо и видя, че вместо прозорец зад тях всъщност имаше стъклена врата, която водеше към малка тераса. Пробва внимателно дръжката.

Заключено!

Fuck!

Но тогава забеляза предпазното заключване за деца в горната част на дръжката. Натисна малкото копче и опита пак.

YES!

Дръжката поддаде и той отвори вратата толкова внимателно, колкото можа. Сантиметър по сантиметър, докато отворът стана достатъчно голям, за да го пропусне.

По дяволите, ама че студено!

Почти беше пренебрегнал факта, че все още беше гол. Навън сигурно беше минус пет-десет градуса, а освен това духаше. Той погледна бързо през рамо, но засега бягството му беше незабелязано. Надзърна над парапета на терасата.

Деба че високо! Пет етажа до улицата и никаква следа от човешки живот там, долу. Скапаният Йостермалм! Мнозинството от жителите тук бяха вече с единия крак в гроба, а останалите вероятно празнуваха Коледа „извън града“, което означаваше малък замък в Сьормланд или имение в архипелага...

И къде беше полицията, когато за разнообразие ти потрябваше?

Вратата на терасата внезапно се удари с трясък зад него.

* * *

Новините от Мике звучаха обещаващо, но точно сега имаше да мисли за неща от по-практичен характер. Пикаеше ѝ се от доста време и сега мехурът така я стягаше, че вече не можеше да стои мирно. Нямаше отворени магазини наблизо, а мисълта да клечи в канавката на минус шест градуса не я привличаше особено.

Значи трябваше да напусне поста си поне за петнайсетина минути. Не беше най-благоприятното решение, но нуждата не признаваше закони.

Тя запали двигателя, превключи на скорост и подкара бавно, слизайки от тротоара. Продължи покрай неправилно паркирания мерцедес на червенокосия и тъкмо щеше да завие надясно към „Страндвеген“, когато изведнъж промени решението си.

Вместо това направи широк обратен завой и спря точно зад големия мерджан. Може би беше полицейски инстинкт или който както иска да го нарече, но нещо ѝ каза, че беше добра идея да се приближи малко повече до онази кола, преди да отмине.

Тя дръпна ръчната спирачка и извади мобилния си телефон.

* * *

Елрой се втурна през вратата право към него.

Без да се замисли, НР се прехвърли през парапета. Два метра понадолу малко по диагонал имаше балкон и ако се провесеше от едно от перилата, може би щеше да успее да се съмкне дотам.

Обърна се с лице към терасата, пребори се със страх и отпусна хватката около парапета и в мига, в който Елрой се хвърли към него, направи лек скок и остави тялото си да падне право надолу.

Но не беше преценил скоростта. Студените му пръсти не успяха да се задържат и вместо да увисне на ръце от долния край на перилата, той падна почти директно.

Приземи се върху малка пряспа, но ударът все пак беше достатъчно силен, че да му изкара въздуха. Трябвала му няколко секунди да се съвземе и когато отново погледна към горната тераса, там вече не се виждаше никой.

Сега бързо да се маха оттук!

Балконът беше продълговат и минаваше покрай по-голямата част от фасадата на сградата. Той тръгна по него, минавайки покрай няколко прозореца, докато стигна до голямата врата. Студът щипеше кожата му, тялото го болеше както от приземяването, така и от по-ранната електрическа обработка и той се хвърли към стъклото, бълсакайки по него с две ръце.

Изплашено лелчесто лице изникна от вътрешната страна.

— Отвори! — извика той. — Отваряй, по дяволите, проклета бабичка!

Лелката не се помръдна.

Той самият би ли отворил вратата на чисто гол мъж, приземил се върху балкона му?

— Отворете, моля ви, госпожо... — пробва той.

Изведнъж лелята изчезна. Той направи две крачки назад и погледна през ръба.

Два етажа по-надолу имаше подобен балкон. Щеше ли...

Той се върна обратно до прозореца, притисна лице към стъклото и вдигна ръка, за да забълска отново. Но вместо това отстъпи бързо назад към парапета, след като Филип Аргос ненадейно се взря в него през вратата.

— Не прави глупости, Хенрик — извика Филип, докато ръчкаше дръжката.

Появи се лицето на лелката, тя показваше как работа предпазното заключване за деца. Зад нея се мерна още един тъмен силует. Сигурно Елрой.

НР прехвърли напрегнато крак през парапета. Тялото му се вдържаваше все повече и той усети, че сетивността беше напът да изчезне от пръстите му.

— Замисли се, Хенрик... — призова го заглушеният глас на Филип от другата страна на вратата.

Той имаше право, никога нямаше да се получи. До долу имаше шест-седем метра и дори ако противно на логиката този път успееше да се провеси на ръце, пак му оставаше солидно падане.

Филип и лелката изглежда почти се биеха кой да се добере до дръжката. Имаше максимум две секунди време за размисъл.

Изведнъж той забеляза копринената лента около единия си прасец. Наведе се, за да я освободи. Странно, но успя почти с лекота да

я издърпа покрай стъпалото. Сигурно се дължеше на студа.

Пъхна лентата между летвите и омота двата края около ръцете си. После прекрачи парапета и приклекна.

Вратата се отвори с трясък.

Тела се запрепъваха навън в студа. Хълзгащи се крака, псуви, ръце, протегнати към него.

Той скочи...

* * *

Някакво трополене я накара да погледне нагоре, но видимостта през предното стъкло беше ограничена и всичко, което видя, беше малко сняг, който се срина надолу.

Тя току-що бе говорила с централата. Проверката на номера на автомобила не даде особен резултат. Фирмена кола, регистрирана на ArgosEye АД с адрес една от Хьотори сградите. Оставаше да види дали самата кола ще й даде някакви следи. Отвори вратата и слезе от шофьорското място.

На тротоара на няколко метра встрани от нея падна още сняг, но тя не му обърна внимание.

* * *

Разтърсването беше тежко и тънката коприна се вряза в замръзналите му ръце. Той усети как някой дърпа лентата, погледна нагоре и видя Елрой да виси превит над парапета няколко метра нагоре. Няколко секунди се олюляваше покрай фасадата катошибана гола кукла на конци, докато те се опитваха да го изтеглят.

После успя да освободи ръцете си и прелетя последните метри надолу към балкона. Приземяването беше значително по-меко от предното, но до този момент краката му вече бяха толкова вкочанени от студ, че едва забеляза разликата. Не прахоса време в бълкане по прозорци. Преследвачите му не бяха идиоти и дори ако противно на очакванията някой го пуснеше в апартамента си, те щяха да го пресрещнат на входната врата.

Улицата беше на около още шест метра под него, но балконът, на който се намираше, беше най-долният. Той тръгна, залитайки покрай фасадата, опитвайки се напразно да намери изход.

И тогава видя навеса на ресторанта на първия етаж.

* * *

Тя се опита да надзърне през затъмнените прозорци на задната седалка, но въпреки че сви ръце около очите си, това беше почти невъзможно. Предните седалки не бяха проблем, но там, за съжаление, нямаше нищо, което да представлява интерес. Две хартиени чаши за кафе и вчерашните вечерни вестници, това беше всичко.

От студа ѝ се приходи още повече до тоалетна и тя реши да потегля.

В следващия миг върху покрива на колата се изтърси тяло.

[1] „Умиращият лебед“, балет от 1905 г. по музиката на Камий Сен-Санс и с хореография от Михаил Фокин. — Б.пр. ↑

30. HOMECOMING

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 22 декември, 17:26

От: MayBey

Понякога си фантазирам, че убивам някого.

Че изнамирам някое безполезно малко лайно.

Паразит, лепнал се за тялото на обществото, който само чака да бъде отстранен.

Вие може да решите. Да го направя ли?

Палец горе или палец долу?

Вече знам какъв ще бъде отговорът.

Никой от вас няма дори да си помисли да се опита да ме спре.

Мога ли въобще да бъда спрян?

Човек може ли наистина да се защити от някого, който може би дори не съществува?

публикацията има **107 коментара**

* * *

Той сънува птица.

Черен пустинен гарван с огромни криле, който се устреми към него, докато той стоеше там, на покрива. Видя го да приближава, вдигна инстинктивно ръце пред очите си и направи няколко крачки назад.

В следващия миг се прекатури от ръба. Падаше в slowmotion между фасади на сгради, чиито прозорци се бяха превърнали в гигантски мигащи монитори. Посланията им го заляха, изпълниха

главата му. Почти го накараха да забрави земята, която се приближаваше все повече.

... като консервативен човек смятам, че...
Честито, Шьовде — днес отваряме...
... закон, за който не е време...
Напоследък все повече...
Това, което авторът не разбира...
Hello, Vanderlay industries...
Швеция има нужда от нов...
Атентатор-самоубиец!
... готов да поеме отговорност...
Днес в Актуално...
... безсмислено...
Дресман...
You Are...
Terrorist
... *Always...*
bomber!
Playing
гласове
buzz
The

И най-накрая точно преди мозъкът му да разбере какво щеше да се случи. В мига, преди в съня тялото му да се размаже на асфалта...

Гейм

Гейм

Гейм

Той се будеше и заспиваше и мина доста време, преди да успее донякъде да се ориентира. Леглото му беше познато, както и стаята, в която се намираше. Страшно познати и той за кратко си помисли, че

продължава да сънува. Но после болките го настигнаха. Вярно, човек можеше да изпитва болка и на сън, но това тук си беше the mother of all pains...

Главата, диафрагмата, чаталът, ръцете, бедрата, стъпалата и дланите. На практика нямаше място, където да не го болеше. Следователно беше буден. Въпросът беше как, за бога, се бе озовал тук?

Братата се отвори бавно и едно познато лице надникна вътре.

— Здрави, Хенке — каза тя тихо.

* * *

Тя трябваше, разбира се, да го откара директно в спешното. Но той я беше умолявал да не го прави.

— Без болници, моля те... Свършено е с мен, ако ме вкарят в регистъра. СВЪРШЕНО, разбиращ ли!

Така че го откара вкъщи, помогна му да изкуцука до апартамента и му даде няколко от най-силните си нокаутиращи хапчета, преди да го сложи да си легне.

Той спа неспокойно, буди се на няколко пъти и бълнува за пустинни птици, „Дресман“ и още цял куп несвързани брътвежи.

Тя трябваше да не е на себе си от притеснение. Но в същото време беше невероятно хубаво да го види, той да бъде в апартамента. На сигурно...

Беше повече от вероятно състоянието на Хенке да бе свързано с нейната катастрофална вечер с Йон. Не трябваше да си Айнщайн, за да се досетиш, че той сигурно ѝ се беше ядосал зверски и по всяка вероятност си беше изкадал яда върху Хенке.

Тя, естествено, изобщо не трябваше да му казва, че това е малкият ѝ брат...

Добра работа, Нормён!

* * *

Положението му можеше да е доста по-добро...

Прикритието му изгърмя, бяха го измъчвали и преследвали, а той почти се уби, играйки си на Спайдърмен в Йостермалм. Но безспорно беше хубаво да я види...

Въпросът беше какво всъщност смееше да ѝ разкаже.

Беше пробвал още предния ден, но болката в комбинация с хапчетата размъти мислите му.

Но сега поне трябваше да опита, тя определено го беше заслужила.

Малко или много беше спасила живота му.

Ама че адски късмет, че тя се случи там.

Но това не беше първият път, когато кармата го изненадваше, така че трябваше просто да благодари и да приеме положението.

Той се надигна от леглото и направи няколко неуверени крачки по пода. Всъщност мина по-добре, отколкото си мислеше.

Отвори вратата и закуца към всекидневната. Тя го посрещна в хола, облякла якето си.

— Хей, стана ли вече?

— Ммм, чувствам се малко по-добре. Реших, че трябва да поговорим...

— С удоволствие наистина! Но първо има нещо, което трябва уредя; нещо, за което трябваше да се погрижа много отдавна. Ще отнеме само два часа, окей...?

— Окей — промълви той.

Изпрати я до вратата като уморено куче. Тя забеляза разочарованието му.

— Веднага се връщам — каза тя, докато си слагаше шапка и ръкавици. — Междувременно се чувствай като у дома си. Знаеш къде е всичко.

Тя се измъкна бързо през вратата, но се спря по средата на стълбите.

— Не се притеснявай, братлето ми. Как го беше казал? I will clean it all up!

— Them... — измърмори той. — I will clean them all up...

Но тя вече беше изчезнала.

* * *

Той седеше в далечния край на седалките, само на няколко реда от кортовете, с широкия си гръб към нея. В мача участваха две момчета на късна гимназиална възраст, но тя нямаше представа кой води.

Тенисът никога не я беше интересувал.

Тя тръгна бавно надолу по стълбите, после пое по реда зад неговия, свали тихо една от сините сгъваеми седалки и се настани на нея. Той все още беше изцяло съсредоточен върху играта и сякаш не я забеляза.

— Мамка му!

Един от тийнейджърите пропусна топка, която изглеждаше лесна, и тя чу мъжът да изсумтява. Гласът му накара сърцето ѝ да забие дори малко по-силно.

Спокойно...

Пое дълбока глътка въздух, за да се окопити.

— Здрави, Тобиас! — каза след това.

Той се завъртя и за секунда изглеждаше почти изплашен. Никой полицай не обичаше да го изненадват.

— Бека! Какво, по дяволите, правиш тук?!

Тя не отговори.

Той огледа бързо сектора, след което хвърли тревожен поглед към тенис корта.

— В смисъл, за бога, Бека... не можеш да изскочаш така...
Момчето ми играе там!

Тя сви рамене.

— Защо, няма нищо странно двама бивши колеги да седят и да си говорят за работа? Макар че ти напусна охраната преди доста време, шефът ми все пак продължава да ти е съсед и най-добър приятел, нали? BFF или както там казват младите.

Тя направи жест към тенис корта.

Той отново се размърда, като че облегалката му убиваше на туловището.

— Ама, значи, нали разбиращ... имам предвид, ние нали сме...

— Имали връзка?

— Д-да... т-точно! — кимна той и хвърли нервен поглед към полето, където едно от момчетата тъкмо се канеше да сервира.

— Значи сме съвсем единодушни, Тобе. *Имали* сме връзка, която приключи, и искам да спреш да минаваш с буса на спецчастите покрай къщата ми и да ми изпраща съобщения на мобилния, разбра ли ме?

Той се вторачи в нея, без да отговаря, но полицейският поглед не захапа. Вместо това тя се обърна към корта, където играта отново беше подновена.

— Изглежда като добър мач. Трябваше да науча, малко повече за тениса. След две седмици има голям младежки турнир в Кралската тенис зала, нали? Може би трябва да се отбия и да се представя на съпругата ти, или пък да почукам на вратата на къщата ви в Несбю Парк? Здрастi, аз съм Ребека, доскоро имах връзка с мъжа ти, но на него му е трудно да схване, че всичко приключи...

Той изскърца със зъби и стисна уста така, че устните му се превърнаха в бяла черта.

— Окей!

— Извинявай? Не чух добре какво каза, Тобе?

— Окей, разбрах! — изсъска.

Той отново погледна към корта, после прокара ръка по късо подстриганата си светла коса.

— Няма да ме видиш повече, честна дума, но сега се махни, по дяволите! Йонатан е страшно чувствителен към такива неща, с Йени тъкмо успяхме да закърпим нещата... Ходим на семейна терапия, Бека, за бога!

— Да, изглежда я вземаш на сериозно... — отряза го тя. — Тръгвам си веднага, но първо имам въпрос, на който трябва да получа отговор. Знам, че си говориш с момчетата в буса за мен, полицайте все пак са си полицаи...

Той избягващ погледа ѝ, но въпреки това тя продължи.

— Това, което искам да знам, е дали някой от спец приятелчетата ти случайно е особено зарибен по компютри? Достатъчно запознат, че да знае как да си създаде сложна защита на анонимността например? И освен това да може да се изразява много добре писмено?

— К'во? — той я зяпна.

— Чу ме и не се преструвай, че не си чел лайната, които пишат за мен — изсъска тя. — Има ли някой от най-близкото ти обкръжение, който да е необичайно добър с компютрите, и ако да, кой?

— Тате... — извика едно от момчетата.

И двамата обърнаха глави към кортовете. Мачът беше свършил и едно от момчетата стоеше точно под тях. Приликата не беше поразителна. За разлика от баща си Йонатан беше строен, с дълга мазна коса и малко повечко тийнейджърски пъпки от обичайното.

— Свършихме... — каза Йонатан начумерено.

— Окей, браво, момчето ми... ами, ъъ...

— Биха ме с три поредни, сега може ли да се прибираме?

Момчето изгледа Ребека продължително.

— Разбира се, няма проблеми. Бягай да си пуснеш душ, Йоне, а аз ще докарам колата.

Той се изправи и Ребека направи същото.

Йонатан се затътри бавно към входа на съблекалнята, но от време на време хвърляше кратки погледи през рамо.

— Еее? — каза тя, докато се опитваше да върви в крачка с него нагоре по стълбите.

Веднага щом излязоха от поглед, той спря и се замисли за няколко секунди.

— Петер — каза той кратко. — Петер Глад.

* * *

От колко време знаеха? Ден, два? Може би дори цяла седмица или повече?

Той се опита да си припомни всички разговори, в които бе участвал в ArgosEye, да раздроби всеки коментар до най-малкия детайл, за даолови каквато и да е следа. Дали в действителност знаеха от самото начало, още от първия ден?

Беше доста сигурен, че не това беше случаят. Но колкото и да пресявате последните седмици, не можа да стигне до друго заключение, освен че дегизировката му беше паднала в деня на погребението.

Стофе, естествено, беше най-очевидният кандидат. Пичът все пак се беше срещал с истинския Манге и беше станал подозрителен още щом чул, че ArgosEye са го назначили. Но не можеше да изключи и други алтернативи...

Можеше ли например Рилке да е замесена?

Дали ѝ беше казал нещо, дали нещо му се беше изпълзнато от езика, докато са се гушкали на дивана пред телевизора?

Не му се вярваше, но от друга страна, двойната игра през последните седмици доволно бе изтошила психиката му. Една-единствена неволна грешчица, това беше всичко необходимото. Някое име или подробност, които не се връзваха. Рилке определено беше достатъчно умна, че да долови нещо такова.

Като например как съвсем изневиделица беше пропил алкохол на бара, въпреки че трябваше да представлява трезвеник...

На Рилке може да не ѝ беше харесало, че се беше сдушил със Софи, беше я хванала малко ревност на следващия ден и го беше изключила на Филип? За съжаление, не можеше да изключи и такъв вариант.

Освен това имаше още нещо.

Той се намираше в апартамента на Бека, място, което Играта със сигурност наблюдаваше редовно.

И докато се намираше тук, той беше в опасност.

А същото важеше и за Бека...

* * *

Когато се прибра, тя го завари пред компютъра. Главата му беше облегната на ръцете и той спеше дълбоко. Помогна му да стигне до леглото и го сложи да легне, преди да седне на същия стол, на който бе седял той преди малко. Страницата на крепителите на обществото беше отворена.

Работих нощна.

Курви, клиенти, пияници, наркомани и обикновени съграждани с всичките си шибани права. Пълнолунието сякаш прави хората още по-побъркани от обикновено. Наистина ми е дошло до гуша. Към три часа за късмет заваля и сганта се прибра по дупките си. Някой ден ще дойде истински дъжд, който ще отмие цялата помия от улиците. И то съвсем скоро...

Разбирате ли какво имам предвид?
Разбираш ли, Регина?

31. ... CONTROL IS BETTER

— Ало?
— Добър вечер, my friend, обаждам се, както се бяхме уговорили.
— И как върви?
— Точно в момента може да се каже, че всичко е на кантар.
Близките дни ще са решаващи...

* * *

Нещата най-накрая потръгнаха. Профсъюзът се намеси в нейния случай, а тя си намери адвокат, който вече беше започнал да обработва както прокурора, така и ВР.

Аферата с Тобе най-накрая приключи веднъж завинаги, а освен това сега вярваше, че знае кой всъщност беше мистериозният MayBey. Петер Глад, заместникът на Тобе, както и племенник на дипломатическия гарван Сикстен долу в Судан и с домашен адрес в Лидингъо, източно от града, точно според описанието на Мике.

Трябваше сама да се напердаши за това, че не беше проверила тази следа още в началото. Нали дедакът сам мелеше за племенника си и как чрез него знаел всичко за аморалната полиция... Гледано така впоследствие, всичко, разбира се, изглеждаше кристално ясно.

Петер Глад беше слушал истории от чичо си Сикстен и от презряното си шефче за това какъв ужасен човек била Ребека Нормён, и се беше възползвал от ситуацията, за да засили интереса около публикациите си. И неоспоримо беше проработило. Последната тема на MayBey имаше над сто коментара и сигурно поне сто пъти повече прочитания. Но за разлика от другите персонажи, които по-рано бе окарикатурявал, Петер Глад меко казано, се беше закачил за нея.

Според сигурни източници той си падаше малко особняк. Нямаше приятелка, прекарваше цялото си време в участъка или за да работи, или за да тренира за следващото TCA състезание, Toughest Cop

Alive — нещо като многобой за полицаи. Вдигане от лежанка, трасе с препятствия, плуване и крос кънтри бягане. Безспорно се искаше специална нагласа, за да се занимаваш с нещо такова. Но беше ли той достатъчно „специален“, за да виси натъпкан в спортен автомобил пред вратата ѝ? И почти да я прегази?

Отговор на този въпрос все още липсваше.

Сега се намираше наслед коледната шопинг треска в магазин, който въпреки големината си беше претъпкан и задушен.

Предколедното отчаяние си личеше ясно у твърде дебело навлечени клиенти. Служителите търчаха по задачите си, сякаш състезателните писти по пода бяха истински, а не просто шега от страна на магазина.

Веднага щом Хенке спомена, че му трябват дрехи, тя се забърза към центъра. Знаеше, че рано или късно щеше да е принудена да разкаже за Йон, телевизионния екран и последствията от катастрофалната среща, но по някаква причина предпочете да изчака малко. Хенке също не изглеждаше особено заинтересуван от идеята да разкаже историята си. Кратък преразказ на почивката си в Азия беше всичко, което ѝ беше предложил до момента. Нито дума за това как се беше озовал гол в Йостермалм и по обясними причини тя не го беше притиснала твърде много. Стигаше само ответният въпрос какво правеше самата тя там и щеше да бъде принудена да разкаже всичко. Да обясни, че вероятно тя беше причината той да си изплати и за малко да се убие.

Но не можеше да отрече, че беше силно заинтригувана от историята му кога, как и защо се беше приbral у дома, откъде познаваше Йон и как, по дяволите, техните светове успяха да се сблъскат така внезапно и бурно.

Измина към час и половина, докато приключи, и когато се натъпка във фрашкания автобус, ръцете ѝ бяха пълни с торби. Наложи ѝ се да премести всичко в дясната си ръка, за да може с лявата да се хване за една висяща дръжка.

Хенке поне нямаше да mrъзне.

Пет хиляди крони всичко на всичко, но това щеше да е комбиниран подарък за Коледа и за рождения му ден.

— Леле, че бутаница — каза мъжът до нея с енергичен тон.

— Да, а и е топличко...

Тя пусна дръжката, за да проветри дрехите си, но за малко да падне, когато автобусът направи неочеквана маневра.

— Мога да държа торбите, ако искаш? — каза мъжът.

За секунда тя се поколеба. Да позволи на непознат да държи нещата ѝ... Но отоплението в автобуса работеше с пълна сила и тя усещаше потта да се стича между плешиките ѝ. До следващата спирка имаше време, а освен това беше толкова тъпкано, че той не би могъл да духне с торбите ѝ, без тя да го хване. Хората всъщност можеха да предлагат помощта си, без да имат задни мисли... Къде беше нейният Christmas spirit?

Пък и мъжът не изглеждаше като човек, който краде по автобусите, по-скоро приличаше на неин колега. Имаше нещо в тялото и стойката му, което ѝ беше познато.

Действително тя не го беше виждала преди, но това не означаваше непременно нещо. В Стокхолм имаше над 1500 полицаи, мнозина от които бяха започнали работа след нея, а откакто се прехвърли в Сепо, тя все повече губеше контакта с откритата полиция.

За миг обмисли дали да не го попита направо, но после се отказа.

— Благодаря — каза тя вместо това и му се усмихна, когато му подаде торбите.

Той отвърна на усмивката ѝ и направи бърза рокада със собствената си торба, преди да поеме нейните.

Тя разхлаби шала и разкопча якето си, освобождавайки топла вълна въздух.

Чудно!

* * *

Всичко се въртеше около контрола — но не само над бъза навън — ами също над самата фирма. Акциите, това беше.

Анна Аргос беше държала мажоритарния дял акции в компанията и по този начин винаги бе имала последната дума. Независимо какви фантастични планове беше имал Филип като изпълнителен директор, той все така щеше да бъде принуден да пита

ръководството за разрешение, което означаваше, че по един или друг начин беше продължавал да бъде в ръцете на бившата си съпруга.

Докладът споменаваше слухове за листване на фондовата борса. Ами ако Филип е искал to go public, но Анна се беше възпротивила? Тази теория му беше хрумвала дори и по-рано, преди самият той да се замеси...

В крайна сметка ArgosEye беше животът на Анна, Филип сам го беше казал на погребението и може би тя не е била готова да предаде контрола? Може би е била също така алергична към външни интереси, както и старият Ингвар Кампрад^[1], без значение колко звън на монети в касата би донесло едно листване на борсата.

Но ако Анна хвърлеше топа и Моника наследеше всичко?

Нещо му подсказваше, че голямата сестра щеше да е значително по-отзовчива.

Той беше сигурен, че зад неодобрителната си фасада Моника се страхуваше от Филип.

И в това нямаше нищо чудно...

Имаше нещо в настроението онази вечер. Тогава му се бе сторило, че хората пиеха като луди, защото си мислеха, че свършва светът. В действителност това може би беше само част от истината. Погребването на един свят не означава ли, че се ражда друг?

Филип беше направил няколко малки намека, че се задава нещо голямо; беше свикал тийм лидерите на събрание, въпреки че беше неделя.

А те не просто се правеха на важни, ами бяха и акционери, Бийнс беше снесъл тази информация вечерта, когато хапваха в пицарията, така че каквото и да се случеше с компанията през близките седмици, то щеше да се отрази пряко на портфейлите им.

Колкото повече мислеше по въпроса, толкова повече детайли изникваха. Рилке, която оглеждаше мезонети, Деян, който разглеждаше брошури на мазерати. Бийнс, който дрънкаше глупости, и разбира се, известният Стофе, току-що завърнал се със слънчев загар от дълго пътуване в чужбина...

Дали не беше ходил до някоя затънена малка страна в Залива да остави сак с пари? Да благодари на Бруно Хамел, a.k.a. Венсан, the ladykiller, за услугите му?

Разбираще защо му бяха бесни, имаха пълното право. Все пак той беше предал доверието им. Но да се стигне оттам до електрошокове?

Не, очевидно нещо се случваше, нещо голямо и единственият начин да научи повече беше да отиде на домашно посещение при голямата сестра Аргос. Освен това трябваше да се махне от този апартамент. Да отклони погледите им от Бека...

* * *

Тя едва успя да влезе през вратата, преди той да се зарови в торбите. Захвърли анцуга и тениската, които беше заел от нея, откъсна етикетите и облече новите дрехи.

— Сега ли тръгваш, веднага? Мислех да пийнем кафе, имаме да говорим за толкова неща...

Тя звучеше разочарована, но на практика той нямаше избор.

— Сори, но точно както ти каза вчера, трябва да се погрижа за едно нещо. Неотложно е...

— Но наистина ли си окей? Да те придружа ли...

— Не — отсече той може би прекалено остро. — Това е нещо, което трябва да уредя сам, Бека — добави малко по-меко.

Тя го изгледа продължително.

— Окей, но поне вземи мобилния ми, за да мога да ти звънна.

— Добре — каза той, взе телефона и го напъха в един от многото джобове на обемистото шушляково яке. Но точно преди да напусне апартамента, отново го измъкна навън и го мушна между две шапки на рафта в антрето.

Когато стигна до първия етаж, открехна внимателно външната врата на сградата, огледа улицата в двете посоки, преди да се изниже навън, и се втурна бързо към парка отсреща. Насиненото му тяло запротестира още след двайсетина метра тичане. Това не беше добър знак.

Изведнъж му се стори, че чува стъпки зад себе си. Спря намясто и се шмугна зад едно дърво.

Но се оказа просто лелка, излязла с кучето си.

Той я остави да го подмине и продължи внимателно по пешеходната алея в посока към „Фридхемсплан“.

Когато слезе от метрото при „Ропстен“, вече беше започнало да се смрачава.

На перона имаше само трима, четирима души, всички безобидни. Никой не го преследваше, той вкара в действие най-добрите си шпионски трикове както при „Фридхемсплан“, така и в „Т-централен“. Качи се на влак, пропътува една спирка, върна се обратно, влезе в някаква мотриса само за да изскочи навън точно преди да се затворят вратите.

С други думи, всичко би трябвало да е спокойно. Въпреки това се разходи до стоянката за таксита, която беше на нивото на улицата. Мота се при будката, докато чу малкия влак да се задава с дрънчене по моста Лидингъ и изчака до последната секунда, преди да заспринтира нагоре по стълбите.

Макар че спринтира беше силно казано. Тялото продължаваше много да го боли и му липсваше обичайната пъргавина в краките. Инфрачевеният датчик изглежда беше повреден, защото само десетина сантиметра го разделиха от това да бъде гилотиниран между пълзгащите се врата, когато, залитайки, излезе на перона.

Скапаният стокхолмски градски транспорт!

Не беше се возил по линията „Лидингъ“ сигурно от пет години, не и откакто Класе имаше гарсониера под наем горе в Ларшери и понякога си правеха афтърпартита там.

Всичко си изглеждаше същото, горе-долу като декор от Филмстаден^[2]. Виненочервени миниатюрни плюшени седалки, благородна дървесина и метални предупредителни табелки под всеки прозорец с анахронични надписи като Молим Ви да се въздържате да се навеждате през прозорците. И миришеше, и изглеждаше като филм от петдесетте.

Той слезе от влака една спирка преди целта си, запали цигара и се разходи през остатъка от пътя. Вървеше по тихите улички между вилите, където падащият сняг заглушаваше всички звуци.

Свещници, коледни лампички или ТВ-екрани хвърляха светлина чак до пътя.

Къщата ѝ беше най в края на една задънена алея и за всеки случай той провери паркираните покрай тротоара коли. Само по две от

тях нямаше почти никакъв сняг, което означаваше, че са били паркирани през последния половин час. И двете бяха празни. Останалите коли бяха дотолкова затрупани, че трябва да са стояли там поне денонощие, и ако някой стоеше на пост вътре в тях, той щеше да е както замръзнал, така и сляп за околния свят.

За по-сигурно все пак погне по заобиколен път, избра съседната улица, след което се затътри по зле изгребаната велоалея, която свързваше краишата на двете улици, и така най-накрая се приближи до нейната къща.

Трептенето на свещи от два от прозорците означаваше, че тя най-вероятно си беше вкъщи. Той огледа за последно тъмната улица. Всичко изглеждаше спокойно.

Звънна. Чу в хола да се приближават стъпки, зад заскреженото стъкло се появи черна сянка. После ключалката изшумоли.

— Очаквах да се появиш... — каза тя и се усмихна.

[1] Ингвар Кампрад, основателят на веригата ИКЕА, която не се търгува на борсата. — Б.пр. ↑

[2] Филмовият град — бивше киностудио в Росунда, лен Стокхолм. През 20 в. там са продуцирани близо 400 фильма и студиото се свързва на практика с всички големи шведски режисьори и актьори от миналия век, включително Ингмар Бергман. — Б.пр. ↑

32. DO NOT FEED THE TROLL!

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 23 декември, 19:11

От: MayBey

Намерих този, когото търсех.

Малко безполезно лайно, паразит на тялото на обществото, без когото определено можем да минем.

Нека го наречем Хенрик...

публикацията има **116 коментара**

* * *

Значи онзи мръсник не се отказваше?

Или Тобе не му беше казал нищо за срещата им, или Петер Глад беше от типа, който не взима предупрежденията на сериозно. Но може би зависеше откъде идва предупреждението?

Тя отдели няколко минути, за да си създаде потребителски профил, след което написа кратко изречение, провери го повторно за правописни грешки и натисна „Изпрати“.

Идиотът във всеки случай трябваше да схване поне това послание?

MayBey, откажи се, по дяволите — знам кой си и ако не престанеш, ще ти дойда на посещение!

Поздрави, Регина Ретроди

* * *

Странно, но тя просто го пусна да влезе без никакви въпроси. Предложи му чай и го настани на канапето.

Къщата беше съвсем обикновена седемдесетарска барака, но пък интериорът беше малко странен. Бял гланц и яйчна темпера, както и някакви абстрактни шарени картини, висящи по стените, или пък облегнати покрай перазите на пода.

А над всичко това се носеше слаб дъх на ленено масло и тамян. Цялото място създаваше усещане за instant mindfulness^[1] и се допълваше от лампи, светещи нагоре, и мистериозни бебешки играчки по тавана. Липсваше само микстейп със звуци от китове. Хелмут Лоти интерпретира Моби Дик — Абсолют Шаму^[2] или нещо в този дух...

— Чудиш се защо не съм по-изненадана... — каза Моника Грегершон, когато се върна с малък дървен поднос, където за място се бореха две чаени чаши и няколко сладки.

— Мм...

Той взе чая и духна, но бе принуден да остави чашата, за да не си изгори пръстите. Чаши без дръжки, сигурно бяха много фън шуй, но не и особено практични, стига човек да не беше предразположен към мазохизъм.

— В теб имаше нещо специално, забелязах го още първия път, когато те видях горе в офиса. Аурата ти беше различна, по-силна. Сякаш ти беше там по някаква специална причина...

Тя махна с ръка, за да възпре отговора му.

— Не, не, няма нужда да се правиш на учтив и да се преструваш, че не ме смяташ за луда. Всичко около нас се състои от енергия, това не го казвам аз, а Айнщайн. И въпреки това на нас в западния свят ни е отчайващо трудно да приемем как тези енергии ни влияят. И как самите ние влияем на хората в обкръжението си. Вече съм свикнала, така че какво ще кажеш да прескочим всички празни приказки и да минем право на въпроса. Можеш да се престориш, че чисто и просто съм била очарована от усмивката ти и затова съм избрала да ти се доверя...

Тя отпи от чая си и му даде няколко секунди да се съвземе.

— Сега искам да знам защо си дошъл тук... Магнус.

Той си пое дълбоко въздух. Точно както и подозираше, лелката беше малко наивна.

Енергии и фън шуй, не, благодаря. Та тя дори не знаеше истинското му име!

Но „право на въпроса“ го устройващ чудно!

— Искам да знам какво стои зад твоя beef... искам да кажа твоята неприязнь към Филип. Какво всъщност се е случило между него и Анна. И какво е голямото събитие, което се случва във фирмата?

* * *

Тя си сложи шапката и ръкавиците, след което дръпна якето толкова силно, че закачалката излетя на пода.

Значи малкото копеле искаше война? Тогава щеше и да я получи!

С един-единствен разговор до отдел „Човешки ресурси“ тя беше получила адреса и телефона на полицейски инспектор Петер Глад, alias интернет побойника и отявления задник MayBey.

Не е важно какво знаеш, Регина. Важно е какво можеш да докажеш!

Тя си завърза ботушите и за няколко секунди остана права до вратата. После се върна обратно вътре и от най-долното чекмедже на шкафа в хола извади дълъг цилиндричен предмет, който напъха в джоба на якето. Глад беше най-малкото странен типаж, така че нямаше да й навреди да има малка застраховка...

* * *

— Чувал си израза love/hate relationship, нали?

Той кимна и отпи от горчивия си чай.

— Точно така беше между Филип и Анна. Лазеха си по нервите, играеха всевъзможни чудновати игрички...

Тя поклати бавно глава.

— Анна винаги е била изключително специална. Обичаше да се състезава, още когато бяхме малки често ме предизвикваше по всички начини, които можеше да измисли, дори когато беше невъзможно да спечели. Но като че ли по-скоро я привличаше усещането за състезание, самата борба, а не победата.

Тя отпи още една внимателна глътка от чашата си.

— Независимо дали Анна печелеше, или губеше, тя винаги изглеждаше еднакво разочарована, когато всичко приключеше. Занимаваше се с куп различни спортове, имаше фантастични оценки и в гимназията, и в Икономическия. И въпреки това никога не изглеждаше истински доволна. С Филип като че си бе намерила достоен съперник. Някой, който постоянно можеше да я предизвиква, разбираш ли?

Той кимна.

— Проблемът беше, че постоянната им борба за контрол, която в началото сигурно беше стимулираща, постепенно се превърна в нещо значително по-неприятно...

— Той я биеше?

Моника направи гримаса.

— Нее... съвсем не беше толкова просто...

Тя пое дълбока глътка въздух.

— Те си мереха силите в много различни отношения, не само физически. С течение на времето борбата ескалира и накрая никой не беше готов да отстъпи нито сантиметър и в нито една област. Абсолютно никога! Стана и по-лошо, особено когато фирмата тръгна на добре. Работих там няколко години, но тяхното съперничество стана непоносимо за гледане. Този, който искаше да победи, трябваше да използва всички мислими трикове, да не се спира пред нищо, ако разбираш какво имам предвид?

Тя му отправи продължителен поглед и той отново кимна.

— Но все пак се е стигнало до развод. Това не подобри ли нещата?

— И да, и не... Те продължиха да работят заедно и Анна понякога живееше във фирмения апартамент за нощувки. Той е стена до стена с този на Филип и мисля, че тя понякога водеше други мъже там...

— Леле...

На НР му се привидя бърз flashback с двойното легло в Йостермалм.

— Мисля, че накрая тя просто отиде твърде далеч. Нещо се случи между тях, нещо ужасно, защото изведнъж тя започна да изпитва смъртен страх от него, а Анна не беше от хората, които се плашат лесно. Не знам със сигурност, но мисля, че другите също бяха замесени донякъде. Кристофер, Рилке, Деян...

— Софи и Елрой? — добави той.

— Не, тези двамата винаги са били верните помощници на Филип. Той ги взе със себе си от разузнаването, но това сигурно вече го знаеш. Може би дори знаеш с какво се занимават там, горе?

Той поклати глава.

— Водят нещо като регистър на всички, които по някакъв начин са считани за опоненти на клиентите на фирмата. Картографират ги до най-малката подробност. Снимки, възгледи, обкръжение, каквото се сетиш. Повечето неща идват от Facebook и други социални форуми, но освен това използват и всички възможни правителствени регистри, за да събират информация...

Тя остави чашата настрана една идея по-рядко от необходимото.

— В основата си аз съм юрист и идеята беше да се грижа за всички правни въпроси във фирмата. Но когато се изправих срещу Филип, казах му, че техните регистри са незаконни, и го помолих да обясни каква е целта им, той стана почти заплашителен. Каза ми, че служебните задачи на Софи и Елрой са извън компетенцията ми, и да си гледам моите задължения. Два дни по-късно подадох оставка, за мен беше немислимо да участвам в такава дейност...

НР кимна бавно.

Сензорът му за конфликти очевидно беше отчел правилно.

— Каза, че тийм лидерите са били замесени по някакъв начин...?

— Извинявай, забелязах, че малко се отклоних.

Тя наля още чай и на двамата.

— Всички тийм лидери, освен Кристофер бяха лично избрани от Анна още преди Филип да се появи в картинаката. Тя бяха нейни протежета, може да се каже, и тя беше много привързана към тях. Но по някакъв начин Филип успя да ги обърне срещу нея.

— Акциите? Филип и Анна са притежавали по половината, но са раздали една част на тийм лидерите...

Тя го погледна изпитателно, без да потвърди или отрече твърдението му.

— Но Анна нали е запазила мажоритарния дял?

— Не, зависи как смяташ... Самото преразпределение беше идея на Филип, но Анна го подкрепяше. Виждаше в това начин да обвърже мениджърите по-тясно с фирмата, да задържи уменията им. След разделението Анна запази четирийсет процента от акциите, Филип двайсет, а останалите четири тийм лидера по десет. Може би заради това тя се съгласи на такова споразумение. Тъй като Филип даде най-много от притежанието си, тя сигурно е гледала на това като на победа. За да получи повече гласове от нея трябваше да привлече всички мениджъри на своя страна, а тя не можеше да си представи, че те биха я предали, поне не и всички наведнъж...

— Обаче е станало точно така?

Тя кимна.

— По някакъв начин той успя да ги спечели на своя страна, не ме питай как, и на последната среща на акционерите всички гласуваха за предложението на Филип...

— Листване на борсата?

— Не, не, съвсем не! — тя се засмя. — Листване на борсата би означавало да се принудят да правят отчет на дейността си. Да разкажат на цял куп външни лица с какви хора въртят бизнес, а това е последното, което Филип би желал. Не, това, което той извоюва, беше продажба...

* * *

Тя постоя известно време до задната страна на къщата. Чакаше най- силния си гняв да се уталожи и да ѝ даде възможност да прецени дали това всъщност беше добра идея.

Но вече беше стояла навън на студа доста дълго и продължаваше да бъде все така адски ядосана, както и когато бе изхвърчала от апартамента преди час. Петер Глад живееше на втория етаж на грамадна вила, която поместваше четири отделни апартамента, и

вероятно я беше наел през втори човек, защото името му дори го нямаше на домофона.

Вилата беше разположена високо, като задната ѝ страна гледаше към една горичка, и тя беше принудена да излезе от колата под наем и да трамбова нагоре между дърветата, докато намери приличен наблюдателен пункт.

Два от прозорците светеха и по едно време ѝ де стори, че видя да минава силует. Следователно гой си беше вкъщи. Сега оставаше само да влезе вътре, нали такъв беше планът ѝ? Да звънне на вратата и да се изправи срещу него?

Тя не знаеше съвсем какво да прави. Можеше спокойно да изнамери някой голям камък и да го запрати към прозореца му. Око за око, така да се каже... Той си падаше по тия неща...

Постепенно бе започнала да се оглежда за подходящ снаряд, когато изведнъж между дърветата се появи малко куче, душещо в снега. Вероятно вятърът духаше от грешната страна, защото то не я забеляза, преди да стигне почти до нея. Тогава кучето отскочи назад и започна да лае изплашено.

— Тарзан, Тарзан! — чу тя някой да вика откъм осветената пътека на около сто метра вдясно. После видя два силуeta да се приближават бързо между дърветата.

По дяволите, нямаше никакво желание да обяснява на някакъв си стопанин на куче защо киснеше тук, в гората.

Силуетите се приближаваха бързо, двама мъже, предположи тя. Единият беше леко едър и носеше фенер, а другият — значително поддребен, тичаше малко пред него. Тя ги зачака, докато Тарзан продължаваше да лае истерично.

— Шшиш — опита тя. — Добро кученце, добър Тарзан.

Направи две крачки към малкото куче и приклекна, за да пробва да го успокои. Но вместо това животното нападна гневно краката ѝ и тя бързо се изправи.

Проклето псе!

— Ето те и теб, Тарзан...

По-ниският от двамата мъже улови кученцето и го вдигна в скута си почти като дете. То мъркна веднага и започна да ближе лицето на мъжа.

— Извини ни — каза той. — Тарзан е свикнал вечер да тича наоколо, без да се натъква на никого. Ужасно много молим за извинение, ако те е изплашил...

Другият мъж ги настигна. Той насочи фенера, който носеше, към покритата със сняг земя. Но светлината все пак беше достатъчна, за да го разпознае от фитнеса в участъка.

Беше Петер Глад.

[1] Понятие от будистката медитация; означава състояние на дълбоко и цялостно осъзнаване на настоящия момент. — Б.пр. ↑

[2] Шаму, първата косатка, оцеляла повече от 13 месеца в плен и впоследствие превърната се в талисман на веригата увеселителните паркове SeaWorld. — Б.пр. ↑

33. MIRAGE

— Чувал ли си да се говори за PayTag Group?

Името му беше далечно познато, но не можеше да се сети откъде.

— Това е глобална консултантска компания, която освен други неща специализира и в интернет сигурност. По някакъв начин Филип е успял да договори оферта за мажоритарния дял от акциите на ArgosEye. Филип и всички останали ще забогатеят, като в същото време компанията в бизнес отношение ще се сдобие със съвсем нови мускули...

НР се облегна назад в канапето. Значи за това ставаше дума в малкото изложение на Бийнс при бара? С глобално предприятие зад гърба и свежи милиони в касата щяха да могат да се разширят, да се сдобият с още по-добри инструменти. С още повече контрол...

Но очевидно Анна не е била съгласна с тази подредба. Точно както и Моника, тя бе започнала все по-малко да одобрява това, в което се превръщаше фирмата.

Самата тя беше една от първите IT-предприемачи, буквално беше изградила кариерата си около развитието на интернет. А сега щеше да помага за ограничаването му, щеше да запушва устите на хората и да крие неудобни истини.

Да, можеше съвсем ясно да си представи защо Анна се беше възпротивила. И според Моника тя бе имала един последен коз. Дори и племенният съвет да гласуваше срещу нея, тя явно беше измислила начин да им сложи пръчка между спиците. Да прецака цялата сделка под носовете на алчните малки негодници...

— Филип по някакъв начин ще да е разбрал за какво ставаше дума и й се противопостави — каза Моника, след като се върна от кухнята с нова кана чай. — Нямам представа какво се случи, единственото, което знам, е, че Анна се изплаши, направо си бешешибано ужасена, извини ме за грубия език...

Тя отпи от чая си.

— Затова ли напусна страната?

Моника кимна.

— Анна ми звънна от Лондон, каза само, че заминава за няколко седмици, не посочи причина. Но беше достатъчно да чуя гласа ѝ, за да разбера... Малко по-късно ми се обади от Дубай и ми разказа повече. Впоследствие разбрах, че е било в същата вечер, когато тя...

Моника замълча.

— Значи цялата история за околосветското пътешествие, която прокара Филип...

— Пълна измислица, както и това, че смъртта ѝ била нещастен случай. Полицията там, долу, е сигурна, че Анна е била убита. Даже са разпитвали заподозрян.

Той размърда неспокойно тялото си, но тя не забеляза.

— Но Филип беше крайно категоричен точно по този въпрос. Не можеше да изтече никаква информация, която би застрашила сделката, при каквото и да е обстоятелства. След случилото се с Анна не смея да му противореча. А и освен това съм зависима от благосклонността му...

— Как така?

НР се наведе заинтригуван напред.

— Аз съм най-близката роднина на Анна, родителите ни са мъртви, което означава, че аз наследявам акциите ѝ в компанията.

Той сви вежди.

— Как това е проблем, искам да кажа, че ти ще получиш доста пари за акциите си, когато сделката се реализира.

Тя изсумтя...

— Анна не искаше парите им. Каквото и да се случеше, тя смяташе да задържи дела си и да попречи на PayTag да погълне делото на живота ѝ поне толкова дълго, колкото беше възможно...

Моника стана от дивана и заподрежда, тракайки, все още наполовина пълните им чаши чай. После внезапно престана и се обърна към него.

— Имаш ли нещо против да дойдеш с мен до терасата? Чувствам, че имам нужда от цигара...

* * *

— Но ти кървиш! — изписка мъжът с кучето.

Глад мръдна фенера и светлината заигра по краката ѝ. Малко, тъмночервено петно беше започнало да се просмуква през дънките на единия ѝ прасец точно над ръба на ботуша. Тя вдигна крак, свали едната си ръкавица и натисна петното с показалец.

Мъжът имаше право.

— Пу, Тарзан! — възклика кучкарят. — Молим многократно за прошка...

Глад насочи лъча от фенера малко по-нагоре.

Когато достигна лицето ѝ, тя забеляза как той замръзна.

— Казвам се Пиер, а това тук е Петер — вметна онзи с кучето. — Живеем точно тук.

Той посочи към къщата зад тях.

— Ела с нас и ще те превържем и естествено, ще платим за дънките ти...

— Няма нужда... — започна тя, но мъжът я прекъсна.

— Не, не, настоявам, това все пак е най-малкото, което можем да направим, нали, Петер?

— Ама щом тя не иска... — измърмори Глад.

— Глупости! — изсумтя мъжът, който явно се наричаше Пиер. — Следвай ме, оттук.

Той я хвана подръка, но не невнимателно, а сякаш вече бяха добри приятели, и я поведе обратно към пътеката. Тарзан възрази вяло срещу присъствието ѝ, но Пиер го скастри.

— Пу, Тарзан, не ръмжи по новата ни приятелка! Как каза, че се казваш, между другото?

— Ребека — каза тя. — Ребека Нормён.

Тя погледна бързо през рамо по посока на Глад, но в мрака беше невъзможно да разчете изражението на лицето му.

* * *

Тя пушеше син „Бленд“, което всъщност не го учуди.

Той самият извади една „Марлборо“ от пакета, който си беше купил от павилиона в метрото, след което затършува из джобовете си за новата си запалка еднодневка.

Липсваше му вярното „Зипо“.

— Каза, че си зависима от благосклонността на Филип, какво имаш предвид? — попита той, докато палеше цигарите на двамата.

Тя дръпна дълбоко, преди да отговори.

— Не искам да приема кървавите пари на PayTag, това е изключено. Би било като да предам Анна. В същото време не искам да задържа акциите, защото тогава ще притежавам една част от чудовището, което сестра ми искаше да унищожи, така че съм в капан.

Тя направи няколко раздразнени дръпки, след което изгаси цигарата в една обърната наопаки саксия, която стоеше на пластмасовата маса до тях.

— Филип предложи лично да изкупи акциите ми и макар да осъзнавам, че това означава просто да ги препродаде на PayTag, това в крайна сметка е най-малко ужасната алтернатива...

— Какво, не можеш ли да продадеш акциите на някого другиго? Някой външен?

Тя направи отчаян жест.

— И кой ще е това? Компанията не се търгува на борсата, а потенциалните купувачи не се бълскат на опашка... ArgosEye дори не реализира печалба...

НР дръпна дълбоко и после запрати фаса върху затрупаната със сняг поляна. Малък дъжд от искри, последван от кратко съскане.

— Може би имам предложение — усмихна се той след това.

* * *

Ситуацията беше почти сюрреалистична.

Мъжът с кучето, Пиер, я издърпа в апартамента си, паркира я на един диван и забърка набързо нещо, което навярно беше най-съвършеното капучино, което някога бе опитвала.

И сега тя седеше там с Глад на отсрещния диван, докато Пиер търсеше аптечката в кухнята. Няколко секунди те просто се взираха един в друг.

Той изглеждаше корав, не можеше да го отрече. Четвъртито лице, тъмни очи и стойка, която сигнализираше, че определено можеше да се грижи за себе си в сбивания. За кратко тя съжали, че беше оставила

разгъваемата палка в джоба на якето си. Но той едва ли би й скочил тук? Пред свидетел?

— Знаеш коя съм, нали? — започна тя.

Той кимна.

— Да, всъщност сме се засичали няколко пъти долу, във фитнеса на полицията. Но това сега беше малко...

— Неочаквано — отряза тя. — Нали не вярваше, че ще се появя?

— Не... — каза той и я изгледа продължително.

— Но ето ме тук, въпросът е какво ще правим сега.

Той се размърда и хвърли дълъг поглед към кухнята, където Пиер, седейки по шума, продължаваше да тършува.

— Ами бих оценил, ако това си остане между нас...

Той се наведе към нея.

— Не искам да се разчуе на работа...

— Да, това го разбирам — изсъска тя и видя как той потръпна.

— Петер, виждал ли си комплекта за първа помощ, бях сигурен, че е в банята — извика Пиер.

— Не — отвърна Глад, без да я изпуска от поглед. — Но няма нужда, Ребека ще си тръгва...

— Изобщо няма да правя това — изръмжа тя.

* * *

Влакът трякаше през зимния мрак на път към града. Беше успял на косъм да хване последния курс за вечерта и с изключение на машиниста и едно момче със слушалки няколко места в страни вагоните бяха празни.

Той разбираше защо Филип бе реагирал по този начин. Несъмнено на карта бяха заложени големи неща, и то не само чисто финансово.

PayTag Group. Беше сигурен, че е чувал името и преди и сериозно се напъна да си спомни къде. Но колкото повече го мислеше, толкова повече отговорът се отдалечаваше.

Едно поне беше ясно. Най-накрая започваше да разбира защо Анна Аргос беше убита. Точно както си мислеше, тя беше замесена в

Играта, но не като обикновен, малък Играч. Тя и преди всичко фирмата ѝ играеше съществено по-важна роля.

ArgosEye закриляше Играта, като същевременно вероятно извлечаше полза от уникалните ѝ услуги. Ако компанията бъдеше купена и получеше достъп до значително по-голяма чекова книжка, то щеше да може да наема Играта по-често, да се възползва от целия ѝ потенциал. Да ги моли да издирват тайни, недоразумения или просто общи fnckups, които за нищо на света не биваше да излизат наяве.

А щом Играта свърши своето, за жертвата оставаше само да избере — станете клиент на ArgosEye и ще се погрижим за сигурността на тайните ви. Добрият стар ракет — Cosa Nostra goes cyberspace, така да се каже. Бизнесът щеше да се разрасне експоненциално и PayTag щяха да плачат от щастие заради сполучливата си придобивка.

Повишени приходи означаваха, че Играта щеше да продължи да расте, да набира нови Мравки и Играчи и по този начин да разшири както властта, така и клиентския си кръг. Растваща Игра щеше да означава по-големи усилия за укриването ѝ, а с това щеше да се справи новата, по-силната ArgosEye, и така се почваше отначало.

Кръгът се затваряше, парченцата от пъзела си идваха по местата и логическата верига издържаше.

Както при всички конспирации, човек трябваше да се запита:
Who benefited?

И тук отговорът беше прост:

Всички!

Но Анна Аргос беше започнала да се инати.

Начин да ги спре, беше казала Моника.

Анна беше човек на съревнованието и сигурно би предпочела да унищожи делото на живота си, отколкото просто да седи и да гледа, докато Филип и мениджърите предатели го превземаха.

Може би дори беше направила опит и бе претърпяла неуспех?

Затова ли беше напуснала страната?

Но твърде много неща бяха заложени на карта, за да я оставят да се измъкне. Докато Анна продължаваше да е жива някъде там, тя щеше да представлява риск.

А рисковете трябва във възможно най-голяма степен да се елиминират.

Entre Vincent, the Ladylciller, с други думи.
Мамка му, ама че шибана история!
Липсваше само едно парче от пъзела...
Хенрик НР Петершон.
Как се вписваше той самият в картинаката?

* * *

Гневът ѝ внезапно се завърна. Седмици наред си беше фантазирала как изглеждаше MayBey пред компютърния си монитор. Представяше си го почти като някакво чудовище с черно наметало и деформирано лице. Вместо това MayBey се оказа просто пристрастен към тренировките мъж с прекомерен тен и добре поддържана брадичка, който стоеше на турски диван в стая, изглеждаща като че беше взета от „Хиляда и една нощ“...

Тя обаче не се върза на отиграното му учудване...

— Нещо не си толкова отворен, Петер! Събиращ куп глупости, с които те хранят чично Сикстен и бедният ти малък презрян шеф. После избиращ мен за мишена и отделяш няколко седмици, за да ме замеряш с всевъзможни лайна, и всичко това само за малко внимание в някакъв жалък клюкарски сайт. А сега искаш да се преструваш, че нищо не се е случило, за да не се разчуе нищо на работа? Очевидно не си толкова дързък IRL, колкото си зад клавиатурата, така ли е, MayBey?

Глад се втренчи в нея за няколко секунди. После пое дълбоко дъх и отвори уста.

В същия миг Пиер влезе обратно в стаята. Той размахваше малка бяла чанта с червен кръст.

— Ето я. Сори, Ребека, но партньорът ми я беше напъхал вшкафа в банята, вместо на правилното ѝ място.

Той се настани на дивана до Ребека и започна умело да бърника из медицинските принадлежности.

— Извинете, прекъснах ви. За какво си говорехте?

Глад се наведе бавно към нея.

— Да, всъщност и аз се чудя същото... За какво, по дяволите, говориш, Нормèн?

34. CUT, CLIP AND REMOVE

За няколко секунди той си втълпи, че някой го наблюдава.

Огледа се неспокойно наоколо, но с изключение на мъжа със слушалките малко встрани вагоните бяха празни.

Всичко беше спокойно.

Той притвори очи, пое дълбоко въздух през носа, след което го издиша бавно през устата. Потокът от мисли в главата му започна бавно да се забавя.

Анна, Венсан, Филип, Моника, Рилке и всичко друга. И накрая самият той. Ама че история...

Влакът спря при АГА^[1], но никой не слезе.

Прикритието му бе издържало чак до вечерта след погребението, така че всичко, което беше научил дотогава, трябваше да е вярно. После нещо се беше случило. Беше се появило някакво външно обстоятелство, което бе променило игралното поле. Стофе, нямаше друго разумно обяснение. Това, че Рилке го беше изпържила, или че той сам беше направил грешка, вече не му звучеше особено правдоподобно сега, след като се беше успокоил.

Не, Стофе беше единственият нов фактор, появил се в уравнението, единственото отклонение от по-ранния сценарий. Може би с изключение на сестра му... Точно тази мисъл го притесняваше повече, отколкото му се искаше да признае.

— Добър вечер, Хенрик! — каза изведнъж мек глас зад гърба му и НР замръзна.

Беше Филип Аргос.

* * *

— Петер — блог фантом? Сигурно се шегуваш...

Пиер избухна в кудкудякащ смях, който в обикновени случаи сигурно беше доста заразителен. Но тя определено не беше в

настроение за смях. А и Глад също не изглеждаше толкова развеселен, колкото партньора си.

— Той има право, аз в най-добрия случай мога да прегледам мейла си и да разцъквам из новинарските сайтове.

— Но... — започна тя. — Тебе каза, че...

Тя направи пауза, докато търсеше някаква пролука.

— Окей, сега разбирам малко по-добре. Значи Тебе Лунд те е насьскал срещу мен...

Той погледна към Пиер, който незабавно спря да се смее.

— Ето как стоят нещата, Нормен — въздъхна Глад. — Винаги съм прикривал ориентацията си. Действително настроението в полицията много се е подобрило, но ако служиш в спецчастите и се състезаваш в ТСА, не се вписваш в картинаката, ако освен това си и...

— Педал! — намеси се Пиер светкавично. — Петер и аз не сме изцяло на едно мнение, но макар и да не съм съгласен с него, уважавам решението му...

Глад погледна Пиер с благодарност.

— Допреди няколко месеца всичко работеше безпроблемно — продължи той. — Доста от колегите сигурно са знаели или поне са подозирали, но изглежда никой не се интересуваше.

— Но после се е случило нещо? — Ребека продължаваше да се опитва да внесе ред в мислите си. — Нещо с Тебе Лунд? — добави тя.

Глад кимна.

— Той се натъкна на мен и Пиер на едно частно парти. Дъщеря му работеше допълнително като сервитьорка и какъвто е кърлинг татко^[2], дойде да я вземе точно преди края на работното време...

— Гей парти — вметна Пиер. — Съвсем обикновено, без пера, цветни шалове или шлагери. Сигурно можеш да си представиш останалото...

Наистина можеше. Тебе беше хроничен хомофоб, което беше само едно от многото му качества, на които бе започнала да се дразни, след като физическото привличане отслабна.

— Значи е започнал да говори глупости?

— Не — промърмори Глад. — Може би е твърде умен за това, все пак е командващ офицер, пък и по-рано бяхме добри приятели. Ако беше започнал да приказва лайна за мен, щеше да се разсмърди самият той, така че той си замълча... Вместо това започна да ме

дискриминира на работа, което си беше същото. В тесен колектив като нашия всички веднага разбираят, когато нещо не е наред, и изведенъж той започна да се възползва от всяка възможност да ме разкара от буса. Слагаше ме в отделен автомобил или ме пращаше в други екипи, когато им трябваха хора. На останалите от групата не им отне дълго време, за да последват примера. Разбрах намека и веднага помолих за преместване, преди глупостите да почнат на сериозно. От три седмици работя в младежкия отдел в Руслаген.

— А Сикстен?

Тя почти се беше досетила за отговора. Коментарът му за неморалната полиция изведенъж бе придобил съвсем друг смисъл.

— Чичо Сикстен? Той е също толкова голям хомофоб, колкото е и Тобе Лунд, ако не и по-голям. Не сме говорили от няколко години... Той какво общо има?

* * *

Първият му инстинкт беше да се спасява, да си плюе на петите. Но в мига, в който се опита да се надигне, усети тежка ръка на раменете си.

— Само спокойно, момчето ми — каза Елрой в ухoto му, докато го връщаше обратно на седалката.

— Наистина доста се постара тази вечер, Хенрик.

Филип се тръшна на срещуположното място. Коленете им бяха толкова близо, че почти се удариха.

— И какви вълнуващи истории ти разказа бившата ми балдъза? Нека позная? Измъчвал съм малката ѝ сестричка, прогонил съм я от собствената ѝ компания и сега мисля да продам всичко на дявола. Познах ли дотук?

НР кимна мълчаливо. Изведенъж му се доповръща. Беше сигурен, че никой не го е проследил, а освен това се беше измъкнал от вилата през вратата към задния двор, след което беше минал през живия плет и бе продължил към гората.

Така че как, по дяволите, го бяха намерили?

Някой се беше раздрънкал.

Но кой?

Той погледна за кратко към предната част на вагона. Мъжът със слушалките си седеше там. Докато във влака имаше външен човек, вероятно нямаше да посмеят да го наранят.

Или поне така се надяваше...

Филип се усмихна приятелски.

— Страхувам се, че предната ни среща завърши малко злощастно, Хенрик, поемам върху себе си цялата вина за това.

Той зарови в единия джоб на палтото си и НР се вцепени.

— „Лекерол“?

Филип протегна към него малка червена кутийка и по някаква причина НР взе послушно една таблетка за гърло.

— Makes people talk — засмя се Филип и НР забеляза, че Елрой се присъедини зад гърба му. Той не можа да не се ухили нервно. Коремът му направи нов пирует и той прогълътна няколко пъти, за да го овладее.

— Както може би си забелязал, балдъзата ми е доста специален човек — продължи Филип. — Моника е съсредоточена повече към метафизичния свят, поради което понякога ѝ е трудно да приеме реалността такава, каквото всъщност е. За жалост, трагичната смърт на Анна като че ли далеч не е подобрila представата ѝ за действителността...

Той направи натъжена гримаса.

— Както при всички развалени връзки, отговорността е и в двете страни... Но що се отнася до ArgosEye, действията ми са стриктно според правилата, мога да те уверя в това. Но достатъчно за това...

Той погледна бегло Елрой, след което се огледа през рамо по посока на мъжа, който седеше на няколко места от тях.

— Мислех си да продължим дискусията си в малко по-лична форма, Хенрик. Все още се интересуваме кой те е изпратил при нас и какви инструкции си получил. Освен това имаме и много други неща за разискване... — той вдигна ръка, за да покаже на НР да замълчи.

— Не, не, няма нужда да отговаряш сега. Ще обсъдим всичко, когато можем да говорим необезпокоявани... Софи ни чака с колата при „Ропстен“, така че съветът ми е да си помислиш каква посока искаш да поеме предстоящият ни разговор.

— Просто или сложно, Хенке, малкият, ти решаваш — прошепна Елрой в ухото му. — За мен е все едно!

Влакът спря на последната спирка преди моста, но преди НР да успее дори да си помисли да опита да офейка, Елрой отново сложи ръка на рамото му. Младият мъж със слушалките се изправи и мина покрай тях. НР пробва да срещне погледа му, но момчето дори не погледна към него. После влакът потегли със скърдане и започна дългото изкачване нагоре по „Лидингъбрун“.

Филип извади мобилния си телефон от калъфа на колана и го доближи до ухото си.

— Ало?

НР дори не беше чул, че звъни.

— Да, здрави, да, положението е под контрол... Продължаваме според плана.

НР надникна през прозореца. Бяха горе на моста, далеч долу от двете им страни се простираше черна вода.

— Добре — Филип все още разговаряше. — Имаш зелена светлина да продължиш. Задействаме трета фаза в полунощ...

Може би щеше да успее. Ако се хвърлеше нагоре, стъпеше върху Филип и прескочеше...

Но не, дори и ако against all odds успееше да премине с вдървеното си тяло покрай Филип и Елрой, той нямаше никакво желание да направи двайсетметрово гмуркане в ледената вода. Сушата беше далеч, твърде далеч и нямаше никакъв шанс да преодолее такава дистанция с плуване, още повече в състоянието, в което се намираше...

Филип беше приключил с разговора. Той остана с телефона в ръка за няколко секунди, преди да го вдигне към устата си и да натисне едно странично копче.

— Софи? — той пусна бутона.

— Слушам! — изпраща гласът й от малкия говорител.

— На моста сме, пристигаме след две минути. Можеш да тръгнеш насам, край.

— Разбрало!

Приближаваха сушата все повече и НР усети, че влакът намалява скоростта.

— И така, Хенрик, стигнахме до последната спирка...

* * *

В главата ѝ още беше бъркотия, докато тя бавно се разхождаше обратно към паркираната кола под наем.

Петер Глад не беше MayBey, освен ако той и партньорът му не бяха изключително добри актьори. Но тя се съмняваше в това. И двамата изглеждаха искрени, а цялата история с Тобе изглеждаше чистосърдечна.

А като стана дума за Тобе...

Той очевидно я беше подвел.

Вероятно не знаеше и грам за MayBey и просто беше подхвърлил името на Глад, за да я разкара от тенискорта, преди малкият Йонатан да беше доловил напрежението.

Но въпреки всичко не можеше да се отърве от чувството, че по един или друг начин Тобе беше замесен.

Не само защото MayBey изглежда знаеше, че са използвали апартамента на Хенке, или защото много от случките, описани от него, съвпадаха с истории, разказвани от Тобе. Освен това всичко беше ескалирало приблизително по същото време, когато тя сложи край на връзката им. Но Тобе не беше MayBey, беше се убедила в това още отрано. Той чисто и просто не можеше да се изказва толкова добре, не беше дори близо. Освен това му липсваха IT-уменията, които се искаха за поддържането на анонимността на MayBey.

И все пак имаше нещо в самата интонация на темите. Бяха толкова лични. Като че ли MayBey знаеше точно коя е тя и наистина я ненавиждаше, а може би дори мразеше.

* * *

Беше ужасèн.

По някакъв начин го бяха наблюдавали, бяха отпуснали малко кайшката, за да видят какво ще направи. Някой по-умен пич щеше, естествено, да се чупи. Да натъпче с багаж една раница and get the hell out of Dodge, да ги накара да повярват, че е вън от играта и вече не представлява опасност.

Но не и той, не... Вместо това просто им беше доказал, че не мисли да се предава. Че все още беше заплаха. Въпросът, който си беше задал в апартамента, все още очакваше своя отговор. Бяха ли успели да надникнат отвъд Хенрик Петершон и да разберат, че той също така беше Играч 128? Знаеха ли изобщо, че той беше човекът, когото Венсан натопи за смъртта на Анна?

Влакът забави със скърцане, докато приближаваше перона, разтърси се леко на няколко пъти и накрая рязко спря.

— Време е да слизаме — промърмори Елрой в ухото на НР и го хвана за ръката. — Просто да знаеш...

Със свободната си ръка той разтвори малко сакото си и показа черен метален предмет на едното си бедро.

— Модел 88, деветмилиметров с деветнайсет патрона в пълнителя — ухили се той.

НР преглътна два пъти, след което кимна бавно. Пулсът биеше в тъпанчетата му.

Тръгнаха покрай почти празния перон към билетната зала. Филип вървеше на две крачки пред него, а Елрой беше залепен за лявата му ръка. Вече знаеше накъде отиваха.

Същото стръмно стълбище, което слизаше до нивото на улиците и нагоре по което той се бе пробвал да спринтира само преди няколко часа. Щяха да го откарят до някое закътано място, чакълена яма или задънен път в гората. Този път беше значително по-изплашен. Точно както и Анна той беше заплаха, рисков фактор, който трябваше да се отстрани. Качеше ли се в онази кола, нямаше да се върне, преди някой тайландски берач на плодове да открие надъвкания му от лисици череп след има-няма трийсет-четирийсет години, в това беше сигурен.

Трябваше да направи нещо!

* * *

Тя излезе на „Лидингьобрун“, докато бърникаше радиото на колата. Малко музика, от това имаше нужда. Нещо, което да заглуши вихъра в главата ѝ.

Но вместо това попадна на новините.

От службата за сигурност все още нямат коментар във връзка с мотивите за неуспешния бомбен атентат в стокхолмското Сити. 28-годишният извършител няма криминално досие и преди това е бил непознат на полицията, но ако се съди по Facebook съобщението, което мъжът е оставил след себе си, изглежда постъпката му е свързана с международен тероризъм...

Тя смени няколко станции подред, докато не намери една песен на „Бейбишембълс“, която харесваше.

*In the morning there's a buzz of flies
between the pillows and the skies
that beg into your eyes
through the looking glass
and between your thighs.
And it's written no small surprise
Let's straight down the rabbit hole
There we go...*

* * *

До билетната зала оставаха само десет метра, после още няколко до стълбището. Ръката на Елрой го държеше като менгеме и той усещаше погледа на мъжа във врата си.

Но му беше хрумнала идея. Забави малко крачка само колкото бившият му шеф да се окаже с още някой и друг метър пред тях.

Плъзгашите се врати се отвориха и пропуснаха Филип в залата и в същия миг НР спря.

— Не спирай... — измърмори Елрой.

НР се подчини и направи крачка напред, така че те се оказаха по средата на отворената врата. Елрой стисна по-здраво горната част на ръката му и занарежда раздразнено.

— Хайдехайдехайде!

Вратите се затвориха обратно без предупреждение.

Лявото крило удари Елрой в ръката и го накара инстинктивно да направи половин крачка назад. Едновременно с това НР пристъпи

бързо вътре в залата и се извъртя настрани. Дясното крило се размина с гърба му само за да се тресне половин секунда по-късно във вече притиснатата ръка на Елрой.

Той чу Елрой да изкрешяна, усети хватката да се разхлабва и дръпна силно с тяло.

Беше свободен!

Време беше да направи това, в което бе най-добър: да се спасява с бягане!

Филип явно бе чул предупредителния вик. Той се завъртя и разпери ръце. Но НР беше успял да набере скорост. Финтира наляво, след което заобиколи Филип отдясно.

Насочи се към ескалатора, който водеше към спирката на метрото, и тръгна по него, вземайки две стъпала наведнъж както обикновено, но веднага усети как тялото му протестира. Щом стигна до върха, погледна бързо назад само за да открие, че Филип и Елрой вече бяха по петите му.

Проклятие!

Той се втурна по платформата и избра дясната част на перона, която беше съвсем пътна.

Чувстваше тялото си сковано и трябваше да се напрегне до крайност, за да не се препъне в собствените си крака.

В лявата част на перона се бяха свили шепа пътници, но разбира се, никой от тях нямаше да му помогне. Вместо това се отправи към далечния край на платформата и дългия тунел, който водеше към „Хьортхаген“.

Още един бърз поглед през рамо накара ритъма на сърцето му да прерасне в паника. Преследвачите го настигаха, вече бяха толкова близо, че можеше да види решителните изражения на лицата им. От носовете и устите им излизаше пара.

Мамка му!

Обикновено можеше да надбяга почти всички хора, но отчасти беше ранен, отчасти тези момчета изглежда бяха някаквишибани феномени в бягането.

Можеше да забрави за тунела, щяха да го настигнат, преди да се добере до изхода, но и ако по някакъв чудодееен начин успееше да стигне до другия край, двеста метра по нанагорнище бяха последното, от което се нуждаеше сега.

За секунда обмисли да прекоси празната линия и да прескочи преградата към Вертавеген, но виадуктът, на който се намираше платформата, беше сигурно петнайсет метра висок и той гарантирано нямаше да оцелее след такова падане.

Имаше нужда от нов план, и то скоро!

Нов поглед назад, сега преследвачите бяха още по-близо.

Мускулите го боляха, дробовете и гърлото му горяха и той ясно забелязваше как движенията му стават все по-тромави. Щяха да го хванат, вече го осъзнаваше. И тогава видя табелата за пристигащи влакове да светва от лявата страна на перона и усети познатия въздушен порив.

Възможност.

Миниатюрна и сшибана опасност за живота. Но нямаше избор!

Зави рязко наляво, смени перона и лавира между двама сънливи пътници.

Чу ядосаните им викове, когато преследвачите му налетяха на тях и ги събориха.

Сви надясно и продължи покрай новия перон. И тогава видя светлината от влака, който излизаше от тунела право срещу него. Филип и Елрой почти го бяха настигнали. Ръце докоснаха гърба на якето му и той хвърли последните си сили в див щурм.

Спирачките на влака изскърцаха, той го видя да идва все по-близо. Отново усети ръце по гърба си.

Дробовете му щяха да се пръснат, краката му бяха на път да се предадат, но той успя да ги принуди да скочат от ръба на перона. Последва милисекунда безтегловност, докато той се носеше във въздуха пред влака.

После чу някой да вика, остьр проточен вик, който се смеси със свистенето на спирачките.

После земя, чакъл, метал и накрая: мрак...

[1] АГА, шведска газова компания. — Б.пр. ↑

[2] Т.е. баща, който помага на децата си и разчиства пътя пред тях, както играчите в кърлинга почистват леда пред плъзгащия се камък. — Б.пр. ↑

35. THE RABBIT HOLE

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 23 декември, 15:09

От: MayBey

Може би имаш право, Регина...

Може би наистина съм призрак?

Но смееш ли да ме игнорираш?

Смееш ли?

публикацията има **96 коментара**

* * *

Пролуката под перона не беше особено голяма. Едва седемдесет сантиметра дълбока и горе-долу наполовина толкова висока. Достатъчно точно колкото човек със среден ръст да се скрие там.

Колелата на влака все още се движеха само на десетина сантиметра от него, а от скърцането на спирачките беше почти невъзможно да се мисли.

Той направи бърз преглед на функциите си. Тялото го болеше от напъването, приземяването и залягането в скришния джоб, а сърцето му биеше като касите на барабаните по време на детметъл концерт.

Но за свое облекчение не откри отрязани части, от които да бликнат водопади от кръв. Всичките му крайници бяха непокътнати, макар и солидно насинени.

Той събра ръце под тялото си и се опита да запълзи напред.

Криво-ляво се получи...

Веса му показва безопасния джоб веднъж много отдавна. Пичът съвсем очевидно имаше фетиш към влаковете, но човек не се замисля за тези неща, когато е на петнайсет. Тъжно, но в крайна сметка свърши

като въглен за барбекю долу в Елвшьо. Возил се скришно в един вагон и не забелязал, че контактните мрежи в железопътното депо понякога висят по-ниско, отколкото навън покрай линията...

Но във всеки случай се бяха забавлявали.

Започнаха с прехвърляне между вагоните и други дребни пакости, после се отправиха на тунелно сафари при изоставената гара в Шюмлинге.

Именно там НР беше тествал пролуката при релсите за пръв път. Синята линия на метрото профуча покрай него с почти осемдесет километра в час и за няколко секунди едва не се насра от ударната вълна и оглушителния шум. После бяха пробвали каскадата на още места, защото на всички гари имаше подобен джоб. Всъщност беше по-скоро прорез, отколкото джоб, защото минаваше покрай целия перон. Така че трябваше да може да пропълзи по целия път чак до отвора на тунела, докато влаковата композиция блокираше цялата видимост отгоре.

Поне на теория...

Влакът беше спрят и той чу жуженето от притеснени гласове горе.

— Не, по дяволите, не можеш да слезеш долу на линията... — каза авторитетен мъжки глас, който вероятно принадлежеше на машиниста.

— Трябва първо да се прекъсне захранването, преди да можем да направим нещо... От „Стокхолмс Локалтрафик“ си имат установлен ред при такива случай, почти всяка седмица имаме скачач... Полицията и пожарната са на път, може ли само всички да направят крачка назад?!

Гласовете отслабваха все повече, докато той се отдалечаваше с пълзене.

Ставаше по-бавно, отколкото се беше надявал.

Трошени камъни жулеха коленете и лактите му, а освен това обемистото шушляково яке затрудняваше движенията му. В далечината чу приближаващи се сирени. Трябваше да навлезе дълбоко в тунела, преди пожарникарите да спрат захранването и да слязат на релсите.

Той спря за няколко секунди и започна с мъка да съмъква якето. Щеше да му е студено без връхна дреха, но нямаше голям избор.

Бърза проверка на джобовете, за да не забрави нещо.

Портфейл, връзка ключове и цигари.

Отметна всичко и нагъчка предметите по джобовете на дънките. Остана само запалката и той заопипва якето с ръце, докато я намери в един от множеството малки джобове.

Беше адски тегаво да я извади, вероятно по някакъв начин се беше промушила в подплатата и за няколко секунди се замисли дали да не я зареже. Но осъзна, че разходката през тунела до Йердет щеше да е твърде дълга без цигара и затова направи нов опит.

Този път бръкна с пръсти и разкъса подплатата.

Айде готово!

Но малкият четвъртият предмет, който измъкна навън, не беше запалка...

Elite GPS 311 пишеше с миниатюрни букви от едната страна на малкия плосък правоъгълник. Това безспорно обясняваше много неща. Бяха го тагнали с предавател, беше маркиран като шибан тюлен! Значи така бяха успели да го проследят, без да ги забележи...

Бяха го пъхнали на страшно хитро място, шушляковото яке беше дебело и имаше достатъчно много ципове и шнурчета, така че той да не реагира на твърдата малка джаджа.

Но имаше едно нещо, което не разбираше. Как бяха успели да сложат предавателя там?

Та нали якето беше чисто ново, беше го измъкнал направо от торбата с покупки на Бека точно преди да излезе. Което на свой ред означаваше какво, Айнщайн?

Нов фактор в уравнението...

Fuck.

Fuck.

FUCK!

Той трябваше да се добере до нея, да разбере кого или кои беше срещала в последно време. Да се погрижи да не бъде замесена повече, отколкото вече беше.

Но първо трябваше да се махне оттук...

* * *

Тобиас Лунд беше грешка, разбира се, лоша преценка от нейна страна, за която сега трябваше да плати цената двойно. Тя, която за

разлика от повечето други жени полицаи никога не излизаше с колеги, ненадейно се беше хвърлила във връзка с пословичен женкар като Тобе. Който отгоре на всичко беше най-добър приятел и съсед на шефа й...

Какво, по дяволите, си беше мислила?

Само че именно там беше самият проблем. Точно както с Йон тя изобщо не беше мислила, а беше последвала първия възможен порив. След всичко случило се миналата година с Хенке, атентатът, който в последния момент бе успяла да предотврати и не на последно място колетът с болтовете, тя си беше обещала да се поотпусне. Да свали малко изискванията към себе си и да си даде шанс да бъде човек.

И ето колко добре се беше получило...

Естествено, тя трябваше да коригира грешката Тобе Лунд много отдавна, в такъв случай може би щеше да избегне жалката му настойчивост, ревност и постоянните есемеси. Тя вече си имаше приятел. Сладък и грижовен, който може би не беше толкова вълнуващ, но който никога не би причинил такава бъркотия като тази. Така че защо беше измамила Мике, защо го беше предала за малко безсмисленекс с мъж, когото дори не харесваше? Нямаше добър отговор на този въпрос. Или пък имаше твърде много...

36. OUT OF THE HOLE AND DOWN THE SLOPE

Място: Хотел „Отчаяние“.

Дата и час: Коледа, 13:48.

Облекло: In-room casual, което означаваше гащи и потник.

Статус: Насинен и бесен.

Droning.

Така се наричаше феноменът, беше го гледал по „Дисковъри“. Да спиш, докато вървиш. Всъщност не да спиш. Това определено не беше правилно описание на състоянието. По-скоро вървеше, изпаднал в някаква летаргия, достатъчно буден, че да продължи да се движи напред, но мозъкът му беше навлязъл далеч в the fucking lala-land.

Самият тунел в действителност не беше толкова дълъг, може би километър или нещо такова. Но тъй като под „Хьортхаген“ преминаваше в дълга извивка, минаха само десетина метра, преди светлината от отвора при „Ропстен“ да изчезне. Гъстият мрак беше дал своето, за да подсили преживяването.

Привиждаха му се неща в стил ужасния, шибан Х. Ф. Лъвкрафт, които накараха космите по ръцете и врата му да настръхнат. Плъхове, прилепи и други, по-големи, безформени фигури се спотайваха по цепнатини и странични тунели. Съскаха, когато минаваше, олюявайки се, покрай тях, посягаха към гърба му с ноктестите си лайнини просешки ръце.

А ги имаше и гласовете. Бащата, Даг, бедният изпепелен ненормалник Ерман. Всички му шепнеха от мрака. Искаха от него отговори.

Искаш ли да играеш една игра, Хенрик Петерсон?

Искаш ли?

Напълно ли си сигурен?

Yes or No?

Той тъкмо беше получил обяда си, Royale with Cheese, който му струваше двойно, защото „Бъргър кинг“ беше прекалено далеч, така че рецепционистът отиде пеша дотам. Но си струваше. Сосът се процеждаше между пръстите му и той близеше лакомо всяка мазна капчица.

Беше излязъл, залитайки, от тунела на ужасите при Йердет, всъщност беше продължил почти сто метра, преди да зацепи, че светлината и свежият въздух не бяха просто нови привидения.

После беше успял да се добере до такси при сградата на ТВ4 и макар шофьорът да го беше изгледал странно, все пак се бе съгласил да извлачи мръсното му и разбито тяло у дома в Сьодер.

Беше спал почти едно денонощие, после се беше надигнал, за да се изкъпе и да се избръсне. Прибави и малко хапване, след което пусна компютъра.

Трябваше да се свърже с Бека по някакъв начин. Да обясни защо не се беше върнал. Тя сигурно беше както бясна, така и притеснена. Но не смееше да звънне у тях или дори да пробва мобилния ѝ. Можеха ли да поставят GPS в дрехите му, сигурно можеха и да подслушват телефоните ѝ. Противниците му в крайна сметка не бяха кои да е.

Всичко беше много по-голямо, отколкото си бе мислил, сега го осъзна и малко от доброто, обикновено гугълване бързо подсили теорията, която беше започнал да изгражда в Лидингъо.

Трябваше да измисли друг начин да се свърже с нея. Да я предпази.

* * *

Коледа правеше всичко двойно по-потискащо.

Тя беше също толкова ядосана на себе си, колкото и на Хенке. Първо, той буквально пада от небето, гол и пребит, с нескопосана история под ръка. После два дни, докато се съвземе, докато добрата голяма сестра сервира и се грижи за него, и после хоп, той отново изчезва, без да каже и гък като обяснение.

Ето я, приготвила коледна вечеря, даже беше свалила малко украса от тавана, а той изобщо не се появи. Тя, естествено, звънна на мобилния си само за да го намери напъхан над рафта за шапки.

Толкова типично за Хенке и толкова типично за нея да очаква нещо друго.

Така че трябваше да се празнува Коледа съвсем сама.

Вярно, Мике беше звъннал два пъти, но тя не се чувстваше удобно да говори с него. Беше се извинила, че ще празнува Коледа с брат си, и беше прекратила разговорите възможно най-бързо. Тя беше убедена, че до този момент той вече бе научил за аферата й с Тобе. Особено след като беше прочел клюките в Крепителите на обществото. Адвокатът й не беше помогнал за разведряването на атмосферата. Очевидно прокурорът мислеше да заведе дело срещу нея в началото на януари. Грубо служебно нарушение, това означаваше, че ще й бият шута, ако бъде призната за виновна. *Fucking fantastic*, както би казал Хенке...

Тя приготви старателно тренировъчните си принадлежности и излезе от апартамента. При „Фридхемсплан“ имаше „Фрискис & Светис“^[1] и тя смяташе засега да си вземе карта за десет тренировки там.

Щом излезе на улицата, внимателно се огледа, преди да продължи към автобусната спирка. На една пресечка разстояние потегли разнебитена кола, но шумът от двигателя бе погълнат почти изцяло от преспите сняг, така че тя не я забеляза.

* * *

Снимката на неуспешния атентатор самоубиец беше това, което го насочи по следата. Беше ужасяваща снимка, от която вечерните вестници, естествено, се бяха възползвали.

Някой трябва да се бе надвесил от прозорец и снимал право отгоре. Безжизненото тяло, тъмните петна в снега, отломките и разбитите витрини, всичко се виждаше ясно.

Но това, което всъщност стресна НР, беше значително по-малък детайл. В горния край на снимката, самотен в снега, се виждаше малък правоъгълен предмет, от който космите по врата му настръхнаха. Не беше необходимо дори да зуумне, за да разбере какво беше това.

Мобилен телефон! Лъскав модел, напомнящ страшно много на този, който лежеше в гардероба му.

Щом мозъкът му направи връзката, не беше трудно да продължи да подрежда пъзела. Започна с малко гугълване на стари статии.

Втори терористичен акт на шведска земя за последните две години...

Очевидно международният тероризъм се е дошъл при нас за постоянно.

Експертите по тероризма са категорични, че в Швеция има поне триста вероятни терористи...

Правителството внася законопроект, който дава поголеми правомощия на...

Опозицията, която по-рано беше против строгото наблюдение, промени мнението си и сега подкрепя...

Според читателската ни анкета огромно мнозинство от шведските граждани подкрепят затягане на...

Именно последното изречение измести фокуса му и го накара да се отправи към старите си ловни полета. Не му трябваха много минути, за да се ориентира правилно. Наистина някои тролове бяха сменили имената си, но той все пак ги разпозна по начина, по който се изразяваха.

M00reon, M1crosrf и JabRue бяха създадени от самия него. Но имаше и стари познайници като VAO, Bosse Baldersson, Ljugo Juli и Lasse Danielsson. Той пробва всяко тролско име, което може да си спомни, и резултатът надмина всичките му очаквания.

Считано от деня след бомбения атентат всички — до един, tutti — без и едношибано изключение, бяха пуснали тема, която по един или друг начин се отнасяше до терористичния акт. Ако се обърнеше към блоговете, резултатът на практика беше същият. Дори и най-повърхностните имаха какво да кажат по въпроса, дори и да бяха просто клишета в стил: *Направо ужасно или още няколко минути и най-добрата приятелка на сестра ми щеше да бъде взривена...*

Заключението беше кристално ясно!

ArgosEye раздухваше слухката възможно най-много, а целият механизъм за насочване на мненията се беше задвижил едва половин денонощие след неуспешния атентат.

Съвпадение?

Е, възможно беше, естествено.

Но като се имаше предвид всичко, което вече знаеше... NFW!

No Fucking Way!

* * *

Носехе по една тежка торба във всяка от ръцете си, както и раницата за тренировки на гърба. Автобусът беше само на десет метра, когато вратите се затвориха и той с бръмчене се отдалечи от тротоара.

Тя изпсуша високо, обмисли няколко секунди дали да изчака следващия, но реши вместо това да извърви някаквите си два километра между „Фридхемсплан“ и апартамента.

Приблизително по средата на пътя вече бе съжалила за решението си неколократно.

Въпреки ръкавиците торбите се врязваха в пръстите ѝ и често я принуждаваха да спира, за да пропусне малко кръв през пръстите си.

Освен това тротоарите не бяха почистени от снега и на няколко пъти тя за малко да се просне по нанагорнището.

Тъкмо беше подминала градинката при Педагогическия университет, когато тъмния автомобил се плъзна покрай нея. От дясната ѝ страна, отвъд високия парапет, колите извираха от Фредхелския тунел и заради движението и шума от трафика по Е4 тя не реагира, преди автомобилът да спре и едрият мъж да застане на пътя ѝ.

— Скачай вътре — каза той лаконично и отвори задната врата.

— К’во?

Тя забеляза червенокоса жена на нейния ръст да излиза от шофьорското място и да заобикаля колата зад нея.

— Скачай вътре! — повтори мъжът. — Има някой, който иска да говори с теб...

Тя се наведе напред и надникна в колата.

Вътре седеше Йон.

— Качи се, ако обичаш, Ребека — каза той меко.

Тя хвърли бърз поглед наляво. Жената вече беше на тротоара зад нея.

Точно както мъжа от другата ѝ страна тя беше разкопчала якето си по начин, който Ребека разпозна — с едната ръка на колана, скрита зад ръба на якето.

Тя направи крачка назад към парапета.

Изведнъж осъзна, че познава мъжа до себе си.

— Ти беше в автобуса ми — констатира тя сухо. — Но тогава се държа значително по-приятно...

— Смяташ ли да се качиш, или... — отвърна той.

— Какво ще стане, ако кажа не?

Мъжът направи половин крачка напред, от другата ѝ страна жената направи същото.

— Нека всички се поуспокоят малко... — каза Йон от задната седалка. — Съжалявам за малкото ни недоразумение онзи ден, наистина съжалявам, Ребека... Бях изморен и пих прекалено много, така че не прецених правилно цялата ситуация. Надявам се, че можеш да приемеш извинението ми, и мога да те уверя, че нямам намерение да си отмъщавам по някакъв начин.

Той направи жест към превързания си нос.

— Ако бъдеш така добра да се качиш вътре, ще те откараме вкъщи, само няколкостотин метра са, а тези торби изглеждат тежки...

В мига, в който той завърши изречението, едрият мъж повтори жеста си от автобуса и протегна ръка, за да поеме торбите. Но тя продължаваше да се колебае. Жената и мъжът почти незабелязано скъсяваха разстоянието около нея. Тя остави бавно пликовете на земята и направи крачка назад.

* * *

Минаха няколко дни, докато му светне крушката. Асте Телеком услуги АД — в техния офис бункер бяха направили стелт рейд с гения Рехиман. Бяха открили, че Играта се ръководеше оттам. Преди да взриви цялата лайнария на малки парченца, де...

Асте Телеком услуги, значи.

... горд член на *PayTag Group*, както пишеше на интернет страницата им.

Ако по-рано бе изпитвал и най-малка несигурност относно мисията си, сега всичките му съмнения бяха развенчани в стил Скарлет О'Хара.

PayTag притежаваше Асте, а Асте хостваше Играта.

И заключението, Шерлок??

PayTag беше Играта!

* * *

Внезапно тротоарът се освети от фаровете на друга кола, наглед таратайка.

Тя остана на платното няколко секунди, след което сви и паркира зад мерцедеса. От мястото до шофьора изскочи дребен слаб мъж с кожено яке, каубойски ботуши и пилотски слънчеви очила.

— Квостаатука? — каза той и направи няколко авторитетни крачки към тях.

Мъжът и жената от двете страни на Ребека си размениха погледи.

— В смисъл? — отговори мъжът от автобуса и прибра ръката си, която беше протегнал към Ребека.

— Ренко, разузнаване — отвърна онзи с пилотските очила и размаха малък черен правоъгълник. — Тука е забранено спирането, това важи и за мерджанци, раираш ли...

— Тъкмо тръгвахме — измърмори този от автобуса. — Само щяхме да откараме дамата...

— Просто потегляйте, с колегата можем да закараме Нормён у дома.

Пилотските очила посочи с палец през рамо към окаяната кола, чиято шофьорска врата тъкмо се беше отворила. Мъж със зелено войнишко яке се измъкна с известно усилие от седалката, след което се изправи в целия си ръст. Ребека видя как жената от лявата ѝ страна несъзнателно отстъпи половин крачка и тя самата за малко да направи същото.

Мъжът беше огромен, сигурно поне 2,10 висок и почти метър в раменете.

Дълга коса висеше от двете страни на главата му и заедно с голямата кожена шапка скриваше по-голямата част от лицето му.

Не че човек изгаряше от желание да го гледа в очите.

— Хайде, тръгвайте, иначе ще пишем А-глоба... — занарежда Пилотските очила и махна с ръка. — Нормён, ти можеш да скочиш отзад, спасителният отряд отговаря за транспорта.

Той свали очилата до върха на носа си и й намигна.

Ребека направи две крачки по посока на колата. Жената все още стоеше на пътя ѝ.

Известно време те просто се взираха една в друга.

После червенокосата бавно отстъпи встрани.

Няколко секунди по-късно Ребека седеше в цивилния автомобил. Колата беше разхвърляна и мириеше странно, почти като че нещо беше умряло вътре. Шофьорската седалка беше отместена толкова назад, че грамадния мъж зад волана можеше със същия успех да седи до нея на задната седалка. От радиото в колата звучеше стар шлагер, който тя бегло си спомняше.

Мерцедесът направи обратен завой, след което изчезна бързо в посока към Вестербрун.

— Окей! — каза тя после и пое дълбоко дъх. — Първо: ако вие, клоуни такива, смятате да си играете на полиции в бъдеще, казва се О-глоба, не А-глоба^[2]... И второ: къде е малкият ми брат идиот и с какво, по дяволите, се е захванал?

[1] Friskis & Svettis, разговорно за „свеж/здрав и потен“ е шведска спортна организация с нестопанска цел, която предоставя възможност за различни по форма тренировки. — Б.пр. ↑

[2] О-глоба, на шведски o-bot, съкратено от ordningsbot, шведският вариант на административен акт. — Б.пр. ↑

37. BLAMEGAMES

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 28 декември, 18:06

От: MayBey

*E, какво предпочитате?
Искате ли да го спипам?
Палец горе или палец долу.
Време е за гласуване...*

публикацията има **231 коментара**

* * *

Колкото повече мислеше за това, толкова повече sense правеше всичко. Придобиването на компанията и убийството на Анна бяха само прелюдия. Същинската игра беше започнала едва с неуспешния атентат.

Онзи е бил натоварен с най-различни експлозиви и други дяволии, а освен това се бе намирал на петдесет метра от едно от най-оживените места в Стокхолм. И все пак някак си беше успял да преебе цялата работа.

Въпреки че трябваше да срине цялата „Дротнинггатан“, заобиколен от стотици налети с гълъг коледни консуматори, бомбата се беше взривила на място, където на практика не бе ранен никой друг, освен самия той.

Разбира се, можеше да е чудо, или пък бедният се беше паникьосал. Или беше размислил, или пък чисто и просто беше оплескал домашно пригответните взривни вещества по рецепта от интернет.

Но имаше още една алтернатива.

Някой да бе задействал бомбата дистанционно по такъв начин, че да привлече максимално внимание, но все пак да нанесе минимални щети. Приблизително както и с неговото приключение в Шиста миналата година. Той дълго се беше чудил защо Играта бе решила да направи обаждането, което щеше да взриви експлозивите много преди кортежът с външния министър на САЩ да приближи. Ако не беше достатъчно умен да прозре през глупостите на Водача, той вероятно щеше да бъде единствената жертва на взрива точно както и бомбаджията в Сити.

Но целта на всичко беше изместване на фокуса. Създаването на събитие, което едновременно беше поразително и съдържаше достатъчно много въпросителни, така че журналистите и разбираните да си чешат езиците по въпроса във всяка достъпна новинарска медия.

А през това време други неща изчезваха под радара. В действителност всичко беше просто вариант на това, с което се занимаваше бандата в ArgosEye. Да запълват таблото за съобщения със собствените си бележки, така че да не остане място за нищо друго.

През близките седмици всичко щеше да се върти около експлозията и въпросителните, които я обграждаха, а ArgosEye щеше да се погрижи изместването на фокуса да продължи достатъчно дълго.

Въпросът беше само какво се опитваха да скрият.

Щеше да бъде нещо голямо, в това поне беше напълно сигурен.

И какво, по дяволите, трябваше да направи той?

Да се обърне към пресата, естествено, но какви доказателства имаше? Той, осъден престъпник, току-що депортиран от арабска страна, да отправя различни неопределени обвинения към шведски бизнесмен с добра репутация? И всичко това в прекрасно малко комбо с глобални конспирации, различни разузнавателни служби и затворени тайни общества. Мамка му, със същия успех можеше да надраска призив на картонена табела и да се присъедини към останалите откачалки със станиолени шапки, които висяха на „Мюнториет“.

Не, на практика имаше само две алтернативи.

Номер едно: Чисто и просто да си обере крушите и да се отправи към залеза като poor lonesome cowboy.

Или номер две: Ами това беше дори по-просто. Да разбере какво планираха и да ги спре!

Yippikayee, mothafuckers!

* * *

Пилотските очила и страховитият му приятел паркираха пред вратата ѝ, заемайки две места, и я изпратиха през целия път горе до апартамента. Дори носеха торбите ѝ и учтиво отказаха на предложението ѝ за чаша кафе като благодарност за помощта.

— Ето — ровейки в джобовете си, каза очилатият, който щом потеглиха с колата, се беше представил като Нокс. — Брат ти искаше да ти дам това.

Той ѝ подаде мобилен телефон и зарядно.

— С предплатена карта. Дръж го включен, той ще ти звънне скоро.

Той направи особен барабанящ жест към носа си.

— И само спокойно, малка госпожице, Нокс те държи под око!

* * *

Той видя сънливия практикант да се появява със скутера си и да паркира точно пред вратата. Приличаше на същото момче, което беше срещнал преди няколко седмици, но всички тия деца си приличаха. Дълга мазна коса, пълни по цялото лице, а в добавка към това чифт изтъркани дънки, червени Counter-Strike очила и смачкана тениска, това покриващо почти цялата банда от малките ученици на Манге.

Малко човъркане с ключовете в бравата, после изчака още няколко минути, докато момчето успее да изключи алармата и да отвори магазина, преди самият той да пресече улицата.

Отвори вратата, но за своя изненада не чу обичайната поздравителна мелодия.

Може би на Пеле Практиканта му беше омръзнала или пък той просто не споделяше любовта на Манге към „Междузвездни войни“?

Хлапето също така не седеше над щанда с чаша кисело кафе и смачкан брой на „Метро“, както обикновено правеше учителят му. Вместо това НР го намери най-отзад в магазина пред един от големите компютри.

Вероятно седеше и гледаше порно онлайн, играеше малко джобен тенис, докато правеше проверка на последните постижения на интернет общността. Naughty Annie stuffs her Fanny, Donkey-Hung IV или други кино шедьоври, proudly presented by the world wide web...

— Шефът ти знае ли с какво се занимаваш? — викна НР, което едва не събори младия мъж от стола.

— К'воо!?

Момчето го зяпаше шокирано.

— Успокой се, пич, не съм толкова опасен.

НР се засмя и посочи към гръденния си кош.

I come in peace. Take me to your leader!

Той кимна приятелски на практиканта, който все още изглеждаше тотално шашнат.

— Оф, боже... — изсумтя НР, щом шагата му изглежда мина покрай младежа. — Трябва да се свържа с Манге, или Фарук, или както, по дяволите, се нарича тази седмица. Още ли е извън Швеция? Старият му мейл и месинджър май не работят?

— Ъх...?!

Най-накрая поне някакъв признак на живот...

— Ами... Шефът е в Саудитска или нещо такова... Има нов хотмейл. Искаш ли го?

— Бинго!

Младият мъж се засмя успокоен и след някоя и друга минута успя да изнамери няколко листчета и химикалка.

— Значи ти си НР, а? — продължи той с малко по-малко колебание в гласа.

— Мм — измънка НР с крайчеца на устата, докато преписваше контактите на Манге.

— Манге е разправял много за теб всъщност... Определено звучи, като че си пичага. Преживял си това и онова, така да се каже...

— Аха, така ли било? — каза НР и погледна нагоре. — Естествено, не мога нито да потвърдя, нито да отрека... — усмихна се той след това.

Трябваше все пак да даде шанс на хлапето...

* * *

Do: becca.normen@hotmail.com
От: t.sammer@gmail.com

Скъпа Ребека,

Имам радостни новини от Дарфур.

Изглежда има видеоматериал от случилото се.

Един от присъстващите явно е снимал всичко с мобилната си камера и в момента правим всичко възможно да се доберем до филма.

Надяваме се, че до няколко дни ще разполагаме с него.

Така и така ти пиша и мислех да се възползвам от възможността да те помоля за помощ.

Работата е там, че много бих искал да се свържа с брат ти. От дълго време търся възможност да поговоря с него лично и да се опитам да му разкажа повече за баща ви. Може би дори да реабилитирам Ерланд малко в очите на Хенрих. За съжаление, никак не е лесно човек да се свърже с него, а освен това често се намирам в движение, така че до момента не съм успял да уредя някаква среща.

Скоро заминавам вероятно за дълго време, така че наистина бих оценил, ако неотложно ми кажеш къде мога да го намеря.

С най-топли поздрави,
Таге Самер

Тя тъкмо приключи с мейла, когато телефонът звънна.

— Ало?

— Здрави, аз съм!

— Да, чувам...

— Трябва малко да поговорим...

— Мислиш ли...

— Хайде, Бека, сега не е моментът да се правиш на сърдита.

Познаваш ли Филип Аргос, Нокс каза, че почти е изглеждало така?

— Кого?

— Филип Аргос, преди се е казвал Филип Йон Мартинсон. Бившият ми шеф и също така наистина гадно копеле...

Тя въздъхна.

— Сложно е...

* * *

Окей, ситуацията всъщност беше по-лоша, отколкото си мислеше.

Нокс се беше справил перфектно, което в действителност не беше изненадващо. В крайна сметка беше платил наема за апартамента на „Хьовдинген“ за следващата половина година, а към това беше добавил и десет стека цигари, така че сега комбината бяха съседи долу на първия етаж.

Но информацията, която научи през последните дни беше значително по-притеснителна.

Тя го беше изльгала!

Така и не беше обяснила какво правеше в Йостермалм онази сутрин, а той както обикновено беше твърде съсредоточен върху себе си, за да я попита.

Това, което го дразнеше най-много, беше, че всъщност бе вярвал, че всичко е адски щастливо съвпадение. Че кармата я беше пратила там като ангел спасител...

А в действителност тя беше по-скоро нощна пеперуда, изтърсила се от леглото на Филип, рошава след нощта с него...

Жivotът му перманентно беше малко или много прецакан, но винаги бе можел да разчита на Бека. Тя беше тази, която му помагаше да задържи носа си над водата. Но сега го беше предала няколко пъти подред. Първо беше скочила в леглото на най-големият му враг, а после беше изльгала за това или поне беше избегнала да разкаже истината.

Не го беше изпържил Стофе — ами собствената му сестра.

Fuck!

Fuck!

FUCK!

Беше принуден да стане от компютъра и да направи рязка четириметрова разходка до вратата и обратно, докато се поупсоки с

няколко хектопаскала.

Всичко беше като шибан зловещ flashback, обратно към времето, когато Даге я държеше под контрол. Тогава почти я беше изгубил...

В началото се възхищаваше на Даге, гледаше на него почти като на голям брат, докато той се срещаше с Бека. Не искаше да възприеме как се отнасяше Даге с нея, въпреки че знаците ги имаше. Даге беше готов, от онези пичове, с които искаш да се мотаеш и от които искаш да получиш потупване по гърба. Манге беше този, който му отвори очите, той го накара да осъзнае какъв всъщност беше Даге и какво се случваше. Щом най-накрая се събуди от съня, заместо възхищението той намрази Даге почти толкова, колкото беше мразил и баща си.

Досега на практика не беше мразил Филип Аргос. В известна степен НР все пак разбираше защо шефът му действаше по този начин. Той в крайна сметка беше предал доверието на Филип, беше застрашил бизнеса му. Действие и последствие, така да се каже. Но сега всичко се беше променило.

Вече беше fucking personal!

* * *

Ситуацията всъщност беше по-лоша, отколкото си мислеше.

Предния път положението беше като с Естония и убийството на Палме, но това тук...

Щом най-накрая го придума да ѝ разкаже, той не можа да се спре. Думите се лееха от него като водопад, особено след като тя самата се бе опитала да разкаже откровено за катастрофалната си среща с Йон, а.к.а. Филип Аргос.

Опита се да му повярва, напъна се много здраво при това. Просто не можеше да го приеме. Компания, която почистваше интернет, управляваше блогове и форуми, като същевременно си сътрудничеше със сили, които извършваха фалшиви терористични актове, за да изместят медийния фокус от неща, които искаха да скрият...

Сериозно ли?

Но като че това не беше достатъчно, та той беше допълнил картинката и с наемни убийци, тайни гугъл алгоритми и дами

екстрасенси от Лидингъо само за да се върне там, откъдето бе започнало всичко.

Онази проклета Игра...

38. ONLINE GAMES

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 29 декември, 18:41

От: MayBey

Малкият Хенрик се спомайва в мизерен ергенски хотел в Сьодермалм. Мисли си, че е на сигурно място. Но ние знаем, че не е така, нали?

публикацията има **29 коментара**

* * *

Goodboy.821 says: Там ли си?

Farook says: Радвам се да те чуя, братко. Long time no C... ;)

Goodboy.821 says: Твърде много време мина, old friend — my bad...

Farook says: Did U miss me?? 😊

Goodboy.821 says: Еби се в гъза, Манге!!!! 😊

Goodboy.821 says: Получи ли мейла ми?

Farook says: Мда, но ми отне известно време да го декриптина.

Почнал си да страдаш от повече интернет параноя и от моя милост.

Goodboy.821 says: Както може би си схванал, има причини за това...

Farook says: Да, чатнах. Изчетох всичко.

Goodboy.821 says: И?

Farook says: Напълно съм съгласен с теб, братко. Това, с което се занимава Аргос, е грешно по повече начини, отколкото мога да си представя. Противоречи на цялата идея, която стои зад интернет. Сещам се за доста хора, които с радост биха изкарали тия тролове на

светло. Един троянец няма да е проблем, мога да го скальпя за няколко дни дори от тук, долу... Въпросът е как да се вкара в системата...

Farook says: Може, разбира се, да ги хакнем. Познавам няколко души, които със сигурност биха се справили, но вероятно би отнело поне два месеца. Освен това не се знае колко ефективно би било, има доста голям шанс атаката да бъде открита, а тогава ефектът ще бъде ограничен. Същата работа и ако се опитаме да им пратим троянца по мейла като скрит файл...

Goodboy.821 says: Ок, не е точно отговорът, на който се надявах... 😕

Farook says: Разбирамо...

Goodboy.821 says: Други идеи?

Farook says: Ами, ако не може да се прати отвън, остава да се вкара ръчно...

Goodboy.821 says: Go on!

Farook says: Хмм, просто мисля на глас, но ако избереш този начин, трябва да си осигуриш достъп до компютър, който има full access. Обикновен workstation няма да свърши работа. Ти сам каза, че са дизайнали USB-портовете на обикновените консерви, така че трябва да избереш правилната машина. Най-добре да проникнеш в сървърното помещение и да пъхнеш флашката in the mainframe, do you copy?

Goodboy.821 says: Copy!

Farook says: Но тая маневра, естествено, е значително по-опасна, нали се досещаш?

Goodboy.821 says: Само направи троянца and leave the rest with me...

* * *

Тя превърташе клипа напред и назад.

Кадрите имаха много шум, вероятно бяха от камера на телефон, но въпреки това не беше трудно да види какво представляваха. Червената пръст, хората с дрипави дрехи, а насред тях черните коли. Чу се гърмене от изстрели и камерата се затресе бясно, показвайки ту земя, ту небе. Целият сценарий изглеждаше нереален. Като че тя

сънуващо едно и също отново и отново, но този път сънят вървеше на монитора вместо в главата ѝ.

После отстъпващият автомобил се приближи толкова много, че операторът трябаше да отскочи встрани. За кратко се мерна тъмнокоса жена, която висеше на вратата. И изведнъж той беше там.

Право срещу колата и макар камерата да го беше уловила само за секунда, тя беше повече от достатъчна. Ако картина се паузираше, можеха да се различат предостатъчно подробности. Дрехите му, които бяха прекалено здрави и чисти, за да се впише сред останалите, а под единия крачол се мяркаше и нещо, което приличаше на добре излъскан войнишки ботуш. Жълтата найлонова торба висеше от свободната му ръка.

И накрая грамадният лъскав револвер, насочен право към колата им.

„Из pratено чрез анонимен мейл до прокурора вчера“, беше ѝ съобщил адвокатът ѝ.

Видеото беше из pratено за анализ, но ако беше автентично, можеше да разчита, че след Нова година ще е отново на служба.

С други думи, чicho Таге беше удържал на обещанието си.

Най-малкото, което можеше да направи, беше да му угоди.

Тя взе предплатения мобилен телефон и натисна бутона със слушалката.

— Да — гласът му звучеше студен, когато заговори.

Шумът от автомобилите на заден фон издаваше, че той беше навън.

— „Монумент“ — каза тя кратко.

— К’во?!

— Хотел „Монумент“, там си се настанил, нали?

В слушалката настана тишина.

— Там ли си още?

— Да. Кой ти каза?

Той се опита да звуци хладнокръвно, но тя без проблемиолови тревогата му.

— Чувал ли си някога да се говори за човек, който се нарича MayBey?

— MayBey, имаш предвид онзи, дето се преструва на ченге?

— Как така се преструва? Познаваш ли го?

— Не баш, порових малко из компютъра ти онзи ден, докато беше навън. Видях, че си скальпила документ с цитати, и влязох във форума. Самият аз се занимавах с такива неща, докато работех за Филип...

Извири клаксон на кола, микрофонът отряза звука и за няколко мига тя помисли, че разговорът е прекъснал.

После чу стъпките му. Звучеше почти като че подтича.

— Занимавал си се с какво, Хенке? — каза тя раздразнено. — Точно сега не ми е до малките ти игрички...

— Тролване.

— Както казах...

— Да се втурнеш да пишеш анонимно из различни форуми и да преебаваш дискусииите или да се опитваш да ги насочиш в правилната посока, така да се каже. Не слушатели какво ти разказах последния път, когато говорихме?

Тя въздъхна.

— Ти наговори доста неща, Хенке, и повечето не бяха особено приятни...

— Все тая — отряза той. — Този MayBeu при всички положения демонстрира всички симптоми на тролската болест.

— Които са?

— Прихваща думи и жаргон от другите във форума. Старае се да бъде приет. После започва да разпалва малки огнища и всички погледи се насочват към него. Изглежда не е нападателен трол, защото тогава щеше да заговори грозно и да създаде голяма суматоха, така че вероятно има някаква цел.

— Но как можеш да си толкова сигурен, че не е полицай?

— Е, полицейският му жаргон сам по себе си изглежда верен. Но на едно истинско ченге едва ли ще му се налага да използва куп филмови цитати.

— Какво!

Тя почти го чу как се ухилва.

— Значи не си забелязала? Както казах, не проверих супер внимателно, но там има цитати както от Де Ниро, така и от Клинт, в това съм сигурен. Например онова за дъжд, който ще отмие цялата помия от улиците е от „Шофьор на такси“...

Той направи пауза, но тя все още чуваше бързите му крачки.

— Освен това и самият псевдоним — продължи той. — Във форумите псевдонимите почти винаги означават нещо, дори и тези на троловете... Можеш да се покажеш колко си умен, като размахваш следи под носа на хората, без никой да ги разбере.

— А MayBey?

— Ами най-напред най-очевидното е, че думата MayBey означава „може би“ или „вероятно“. Но също така това е името на заклетия архивраг на Съдия Дред. Сериен убиец, който обича да си играе различни игрички с полицията... Но ако това не стига, имаш и номера с анаграмата. *Intemetjockeys love anagrams*. MayBey — Abume?

Той замълча нарочно и тя нямаше друг избор, освен да играе по свирката му.

— И?

— *Mise en Abume* е филмов термин и означава буквално пускане в бездна. Това го научих в Комвукс^[1]...

За миг гласът му прозвуча напрегнато и той прочисти гърло.

— Идеята е горе-долу като да поставиш две огледала едно срещу друго. Копие на копие и така до безкрай. Двойно нереално, разбиращ ли? Малко като сън в...

— Съня... — прекъсна го тя.

* * *

По дяволите, бяха по петите му!

Най-разумно беше да отпише хотела, да зареже нещата си и да потърси друго скривалище на часа. Но не можеше да остави телефона. Той беше единствената му връзка с Играта и докато беше в него, поне имаше някакво физическо доказателство за съществуването й.

Той подаде предпазливо глава над стената откъм задната страна на хотела.

Всичко беше спокойно.

Малкото парче дърво, което беше напъхал в резето на аварийния изход над пожарната стълба, си беше на мястото и нямаше проблеми да се качи до нужния етаж. Коридорът беше празен, но за всеки случай изчака няколко минути, преди да се осмели да отиде до вратата си.

Той долепи едното си ухо до нея и се заслуша.

Нито звук.

Не разполагаше с много време.

Ако Бека беше права и някой беше пуснал информация внета за местонахождението му, нямаше да мине дълго, преди да пристигнат тук. Но защо онзи полицейски трол беше публикувал информация точно за него? И как го беше намерил?

Трябаше да се заеме с тези въпроси веднага, щом си набавеше по-сигурно скривалище.

Той пъхна картата в ключалката и отвори вратата. Вътре беше тъмно. Направи внимателно крачка напред, но се въздържа да светне лампата. Очите му привикнаха бързо. Стаята беше празна, същото важеше и за тоалетната. Извади куфара на колелца и бързо нахвърля вътре вещите си.

Телефонът беше последен. Не го беше пипал, откакто си го взе обратно от Нокс. Всъщност имаше да мисли за толкова нещо, че почти го беше забравил.

Но сега отново почувства, че той бе едва ли не от жизнена важност.

Така — готово!

Затвори куфара и направи две крачки към вратата. Но вместо да я отвори и да се насочи към аварийния изход в края на коридора, се спря. Не знаеше откъде се появи това усещане, но имаше нещо, което не беше наред. Той се наведе към вратата и погледна предпазливо през шпионката. Първо видя просто част от коридора. После зърна движение до асансьора. Две фигури със скиорски маски и тъмни дрехи идваха право към него.

Той светкавично окачи предпазната верига и придърпа към себе си малкия крив стол на бюрото и го вклини здраво под дръжката на вратата.

После отвори прозореца, доколкото му позволяше предпазителят, и се покатери на перваза.

В мига, в който бравата щракна зад него, нанесе стабилен ритник на прозореца, от който предпазителят се разхлаби.

Чу се шумоленето на дръжката, после удар, щом някой бълсна вратата.

Хвърли куфара навън, целейки се в пряспата сняг няколко метра по-долу.

Столът падна на пода, вратата се отвори, но след десетина сантиметра веригата я задържа.

— Там! — изрева глас.

В следващата секунда той скочи.

[1] KOMmunal VUXenutbildning (общинско образование за възрастни) е форма на средно образование в Швеция, предназначена за възрастни, които не са завършили училище. — Б.пр. ↑

39. BATTLE FOR CONTROL

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 30 декември, 16:37

От: MayBey

*Гласовете са преброени — вие взехте решение.
Сега Хенрик ще понесе последствията от избора ви.*

публикацията има **149 коментара**

* * *

MayBey сякаш беше излязъл извън контрол, но колкото и да е странно, на практика Ребека беше единствената, която реагира. Почти всички от останалите му читатели като че ли просто смятаха, че всичко това беше нещо готино, и пишеха окуражаващи коментари или предизвикваха MayBey да продължи с плановете си да убие брат ѝ. Сякаш всичко беше някаква игра.

Горе-долу като с онова бедно момиче, което обяви самоубийството си във Facebook като последен вик за помощ само за да получи подигравателни коментари от така наречените си приятели.

Няма да посмееш
хайде — go for it!

Това беше болно!

* * *

Беше си построил малка колибка зад празните кутии, така че дори и някой да отвореше вратата на склада, нямаше как да види скришната му бърлога. Имаше спален чувал и отрязана пластмасова бутилка за най-належащите нужди. С лаптопа пък поддържаше връзка с останалия свят. Беше съвсем окей, единственото затруднение беше, че на всеки десет минути трябваше да се надига и да натиска червения ключ, ако му трябваше още светлина.

Разбира се, би могъл да изнамери нов хотел, но нямаше време. Освен това Играта сигурно щеше да претърси всяко кътче из целия град сега, след като знаеха, че се е върнал.

Мазето на магазина за компютри трябваше да свърши работа, а освен това беше получил и собствен малък роб като част от сделката. Или двама всъщност: Клина и Сандвича, но честно казано, му беше малко трудно да различава малките протежета на Манге.

Беше получил нещата, които си поръча от интернет, по-бързо, отколкото смееше да се надява. Списъкът на практика беше пълен, липсващ само едно...

Използва „под наем“ банята и сауната на кооперацията. След това си облече новите дрехи, които Клина и Сандвича услужливо му бяха донесли. За по-сигурно кара с шапка и слънчеви очила чак до къщата ѝ.

Той се пооправи пред вратата, провери дъха си и дръпна малко яката на ризата, за да не лепне за врата му. Нямаше какво да отрича, беше нервен.

Бе мислил много за нея през последните дни. Тя имаше всички основания да бъде ядосана, дори разочарована, той все пак я беше лъгал право в лицето. Но без съдействието ѝ нямаше да се справи. Освен това му липсващ...

По дяволите, ама че fucked up ситуация!

Пое си дълбоко въздух и натисна звънеца. После сви ръка пред шпионката и видя как светлината вътре в хола потрепна, когато тя се приближи до вратата.

Той направи бърза крачка настрани, така че, доколкото беше възможно, да остане извън видимостта на шпионката.

Ами ако тя не отвореше?

Трябваше да го направи, целият му план зависеше от това.

Устата му беше пресъхнала и той преглътна два пъти, за да я овлажни.

Капка пот си проправи път надолу по гръбнака му, после още една.

Хайде!

Ключалката изщумоля, после вратата се отвори два сантиметра. Не беше свалила веригата. Умно момиче.

— Hey Baby — започна той и добави най-добрата си усмивка, като едновременно с това протегна напред цветята, които беше взел от „7-Eleven“.

— Какво искаш, по дяволите?! — изръмжа Рилке и за секунда той си помисли, че ще му тресне вратата в лицето.

— Успокой се, идвам да помоля за прошка. Ето!

Той размаха цветята, но тя не понечи да отвори вратата, за да го пусне.

— Нямаш никакъв срам, Магнус, или Фарук, или както там се казваш...

— Хенрик — отряза той. — Казвам се Хенрик Петерсон, приятелите ми ме наричат НР.

— Все тая — сряза го тя. — Филип ми разказа всичко за теб. Самозванец, шпионин, изпратен, за да...

— Напълно си права — прекъсна я той. — Аз съм всичко това и още малко...

Тя отвори уста, но той побърза да продължи.

— Но имам предложение за теб, много изгодно такова. Става дума за фирмата...

Той изстреля най-добрата си Валентино^[1] усмивка и стисна палци.

Тя помълча няколко секунди.

— Дай ми една-единствена причина да те пусна вътре! — каза после.

— Ще ти дам четирийсет! Считано от вчера, това е точният процент от ArgosEye, който притежавам...

* * *

В списъка ѝ имаше осем души. Пет полицаи от групата на Тобе, Нина Бранд, както и още две имена, която тя неохотно бе принудена да добави след разговора с Хенке.

MayBey по някакъв начин беше свързан с Тобе, проблемът беше, че тя не знаеше точно как. От петимата полицаи от спецчастите ѝ се струваше, че разпознава имената на поне двама. Един, с когото бяха в една група в Полицейската академия, и друг, с когото беше работила в един екип преди пет-шест години. Но често казано не ѝ хрумваше защо някой от тях би искал да се нахвърли срещу нея.

Нина Бранд и Тобе се срещаха известно време в Академията и продължаваха да са добри приятели, само това знаеше. Звучеше адски пресилено, но не можеше да пренебрегне факта, че тъкмо Нина първа ѝ беше подщушнала за форума на Крепителите.

Следваше Хокан Берглунд, когото беше отрязала доста грубо.

Онова с изсъхналите цветя безспорно беше много гадно, така че Хокан можеше да е заподозрян, преди всичко след като Хенке твърдеше, че MayBey изобщо не беше полицай. Заради последното име в списъка почти ѝ се догади.

Мике...

За разлика от останалите, той имаше достатъчно както познания, така и контакти, за да се справи с техническите аспекти зад дейност на MayBey, а освен това имаше предостатъчно причини да иска да се гаври с нея. Но точно както и с Нина Бранд на нея ѝ беше трудно да си представи Мике като реален заподозрян. Вярно, той имаше пълно право да ѝ бъде ядосан, повече, отколкото всеки друг в списъка. И все пак...

Освен това ѝ беше помогнал да проследи MayBey.

Нали наистина ѝ беше помогнал?

* * *

Първоначално не му повярва, докато не ѝ показва договора с Моника и данните от Патентното ведомство. После тя смекчи малко тона си. Не го покани в апартамента, но поне се съгласи да му донесе чаша вода.

В хола имаше кашони с багаж, така че тя вероятно беше купила мезонета, който бяха разглеждали. Може би заговорниците вече бяха получили предплата от PayTag?

Под рафта за шапки висяха няколко якета, две маркови чанти бяха окачени на дръжките си, а под всичко това се простираше дълга редица обувки.

Той прокара пръсти по кожата на една от чантите. Мека и светлокафява, почти кремава. Точно като нейната собствена. За миг нещо го жегна в гърдите и когато няколко секунди по-късно тя се върна с чашата вода, той се изненада от импулса да я докосне. Но се въздържа.

— И какво е предложението ти... Хенрик?

Тонът ѝ беше предпазлив, но далеч не толкова груб.

— Съвсем просто е...

Той отпи няколко гълътки от водата, наблюдавайки я скришно. По дяволите, колко беше хубава, дори и с домашни панталони и тениска пак беше десетка. Като си помислеше, че беше ходил с нея наистина.

Или поне почти...

Той свали чашата и я погледна.

— Имам четирийсет процента, ти имаш десет. Заедно контролираме половината от компанията. Ако се сещаш за някого другиго, когото можем да убедим да ни подкрепи...

Той си пое дъх.

— ... ще можем да превземем всичко. Да отстраним Филип от директорската позиция и сами да ръководим фирмата, както искаме.

Той замълча и се вгледа в нея. За няколко секунди всичко беше почти както обикновено и отново трябваше да се преори с порив да протегне ръка и да я докосне.

— Ти си луд — каза тя и поклати бавно глава.

— Може и така да е. Едва ли ще е лесно Филип да бъде премахнат от кормилото, но заедно можем да се справим. Ти и аз, бейби! Какво ще кажеш!

Той се опита да призове ентузиазирана усмивка на лицето си.

— Нямах това предвид... — каза тя тихо.

— Ами?

— Исках да кажа, че трябва да си се побъркал, щом вярващ, че бих предала Филип. След всичко, което той направи за фирмата, за нас,

лично за мен. Наистина ли мислиш, че бих рискувала това заради някого... като теб?

Гневът се беше върнал, но сега в гласа ѝ имаше и още нещо, което не му хареса.

— Поздравления, Хенрик, ако това е истинското ти име. Успя да подължеш Моника да ти продаде акциите си, така че сега притежаваш четирийсет процента от предприятие, където сто процента от служителите те мразят!

Тя направи крачка към него.

— Съветът ми е да се обадиш на Филип и да му продадеш акциите си. Ако извадиш късмет, може и да спечелиш нещо от цялата работа и да пропълзиш обратно под камъка, откъдето си дошъл с малко екстра джобни. Защото за едно нещо всъщност си адски прав...

Тя го мушна с показалец в гърдите и въпреки че НР беше една глава по-висок от нея, той направи крачка назад.

— ... Филип никога не би позволил някой да поеме контрола над ArgosEye, няма никакъв шанс. Той би убил всекиго, който дори посмее да се опита!

* * *

Още щом чу шумоленето в пощенската кутия, тя разбра, че нещо не беше наред. Пощата трябваше да е дошла отдавна, а човекът, който раздаваше рекламните брошури в нейния вход, обикновено не пренебрегваше стикера „реклами — не, благодаря“, залепен на вратата.

Направи няколко бързи крачки към хола тъкмо за да види как малкият кафяв плик тупва на мокета. Тя го вдигна и усети твърд предмет да се очертаava през хартията.

Ключ, който вероятно отключваше катинар. Но къде? И кой го беше пуснал в пощата ѝ?

Тя се напъха в обувките и се втурна надолу по стълбите. Чу входната врата да се затваря два етажа по-долу. Но когато излезе на тъмната улица, наоколо не се виждаше никой.

* * *

Окей, сега официално беше с разбито сърце.

Сигурно за пръв път от основното училище насам...

Рилке го ненавиждаше, за нея той беше само и единствено пиявица, мръсно влечучуго, което трябваше да бъде стъпкано до смърт. Заболя го повече, отколкото всъщност бе очаквал.

Обикновено му дремеше на онай работа какво мислеха хората за него. Но с нея беше различно. Макар да се досещаше, че шансовете не бяха на негова страна, на определено ниво той не спираше да се надява, че тя ще подкрепи малкия му дворцов преврат.

Че ще премине на другата страна заради него — както правеха дамите във филмите за Джеймс Бонд.

Вместо това, тя със сигурност се беше хвърлила към телефона в мига, в който вратата се затвори зад неговия *heartbroken sorry ass*. И сега Филип с положителност знаеше, че ArgosEye има нов акционер, което означаваше, че щяха да го преследват още по-усилено...

Но можеше да се утеши с факта, че планът му все още беше в сила.

Утре беше Нова година и работата в офиса щеше да е на заден план. А благодарение на електронната карта, която тафи от чантата на Рилке, докато беше в хола й, нямаше да има проблеми да влезе вътре.

— Слушай, НР, мислех си за едно нещо — това беше ученик номер едно, този, на когото викаха Клина.

Момчетата бяха барикадирали магазина и съмкнали щорите веднага щом той се вмъкна през външната врата.

— Давай смело, К.

НР дръпна от масура и го подаде надясно, продължавайки да се взира в малкото влажно петно на тавана, което беше уловило интереса им през последните минути.

— Цялата тази история с ArgosEye, бомбата и всичко...

— Ммм.

Сандвича, който лежеше на пода до него, направи дръпка, след което се закашля на сасечено.

— Продължаваш много да бързаш, С. Трябва да се осмелиш да задържиш дима, да усетиш вкуса на Мароко, схваща ли?

Сандвича се поизправи и се опита да кимне между кашлянията. Клина изчака, докато шумът престана и Сандвича засе отново мястото си, преди да продължи.

— Ами, значи... Със Сандвича мислихме върху това, което ни разказа. Че са гръмнали бомбата, за да се опитат да скрият нещо друго. Сандвича и аз работим по един специален проект за информационния поток, така че се поотнесохме малко. Чакай малко и ще ти покажа.

Той се изправи и се запрепъва през полумрака към един от компютрите. Миг по-късно мониторът му се събуди.

— Окей, виж това тук. Със Сандвича прегледахме всички големи новинарски сайтове и изброяхме най-четените и споделяни статии в дните около атентата. Ето например...

Той премести курсора върху едно заглавие и кликна на него. Появи се графика, където червена линия показваше интернет трафика, свързан с темата.

— Това е дискусията за шведските войски в Афганистан, които са работили съвместно с американски ескадрон на смъртта. Най-горещата тема в продължение на два дни и най-обсъжданата във всички форуми до деня, в който гръмна бомбата, и тогава...

Линията, която преди това сочеше право нагоре, се сриваше рязко към дъното на монитора.

— Шит — измърмори НР.

— Виж и това — продължи Сандвича.

Той изкара обратно списъка с новини и избра заглавие, при което се появи нова графика, този път със синя линия.

— Висш мениджър във „Волво“ по всяка вероятност ще бъде обвинен за незаконен износ на оръжие за Ирак. Вестниците са се добрали до новината и тя е била гореща до червено за около ден — после БАМ...

Линията едва започваше да се изкачва, преди и тя да потъне към дъното.

— На практика можеш да си избереш, което заглавие искаш. През последните десет дни информацията и дискусиите около бомбата доминират totally във всички медии. Другите новини общо взето са съвсем изстинали, особено тези, които са по-завързани, така че теорията ти се връзва перфектно.

НР кимна.

— Но открихте ли каква е голямата работа, която се опитват да скрият? Koe e the big Kahuna?

— Не точно — продължи Клина. — Но вместо това ни хрумна нещо друго.

Той хвърли бърз поглед на Сандвича, след което се наведе към НР.

— Представи си, че няма голяма работа? — прошепна той.

— К'во?

НР застана нащрек.

— Ами, гледай сега — вметна Сандвича. — Представи си, че не са разпалили дебата за по-строги мерки срещу тероризма просто за да изместят фокуса...

— ... ами?

— ... ами защото наистина са искали такъв дебат.

НР поклати глава.

— Но кой печели от това, имам предвид кой би бил заинтересован да плати за по-строги закони в мижава страна като Швеция?

Сандвича и Клина си размениха доволни погледни.

— Зависи за какво се отнасят законите. НР, чувал ли си някога да се говори за директивата за запазване на данни?

[1] Вероятно става дума за Рудолфо Валентино,екссимвол на нямото кино от началото на миналия век. — Б.пр. ↑

40. LET THE GAMES BEGIN

Форум Крепителите на обществото
Публикувано на: 31 декември, 22:03

От: MayBey

За да бъдеш напълно сигурен, трябва да знаеш всичко...

публикацията има **221 коментара**

* * *

Окей, оставаше само да прегледа списъка.

Електронна карта — check

USB-памет — check

Чертежи — check

Термос с балистично желе — check

Двама тананикащи съучастници — също check, за жалост...

Той седеше в колата, паркирана в една от малките улички зад ъгъла на офиса. Сухият ароматизатор „борче“, който висеше от огледалото за обратно виждане, нямаше шанс срещу ВО-то на Хъзовдинген — но точно сега телесните миризми бяха най-малкият проблем на НР.

За да проработи всичко това, той беше принуден да го раздава в стил Клуни, но за разлика от него и Франсис Алберт не разполагаше с десетима остри като бръснач съучастници^[1]. Вместо това екипът му се състоеше от конвертиран към исляма компютърен гуру в изгнание, дребен престъпник имитатор на Елвис, а да не забравяме и блатното чудовище от смърдящата лагуна...

Имаше приблизително толкова шансове да се справи, колкото и едрогърда мацка в хорър филм, но въпреки това беше принуден to give it his best shot. Защото на тия копелета не трябваше да им се размине.

NFW!

Представи си само, бяха нужни двама гимназисти с медийна фиксация, за да разнищят историята. Директивата за запазване на данни — това беше, естествено.

Големият брат ЕС искаше да принуди всички интернет доставчици да запазват целия трафик на всеки един потребител. Всяка страница, която е посещавал, линковете, които е отварял, или форумите, където е коментирал. Всичко щеше да се записва и съхранява поне година, дори и да нямаше никакви подозрения за престъпление.

Досега Швеция се беше противопоставяла на директивата, но сега въпросът отново се разглеждаше в Риксдаген^[2].

За всеки случай правоохранителните органи се нуждаят от информацията явно беше причината, а преди няколко дни беше добавено и в борбата с тероризма.

След взрива на „Дротнинггатан“, протестите вероятно щяха да замълкнат. Но запазването на целия трафик на данни от всички потребители не беше ефективен начин за предотвратяване на тероризма, самият Филип Аргос му го беше разясnil. От друга страна, това беше перфектният начин да се картографират консуматорските модели, интернет навиците и потребителските мрежи до най-малките подробности, и то хронологично. Мократа мечта на Щази, закъсняла само с двайсет години!

На големите компании щяха да им потекат лигите за такава информация, щяха да са готови да направят почти всичко, за да се доберат до нея. Законно или незаконно, това щеше да покаже бъдещето.

Пъrvата стъпка беше да се прокара директивата. И с помощта на ArgosEye и на един неуспешен атентат те бяха напът да го направят.

Стига някой да не ги спреше...

Той прекоси малките улички, като от време на време се оглеждаше през рамо. Всичко беше спокойно, оставаха няколко часа, преди стрелката да удари дванайсет, и точно сега почти всички шведи седяха и нагъваха новогодишната си вечеря.

Той застана до главния вход и се огледа за последно, преди да отвори раницата си и да извади картата.

Мамка му, дори на снимка с големината на пощенска марка Рилке пак изглеждаше като милион долара. А като стана дума за пари, предложението му беше зарадвало Моника Грегершон до дъното на душата ѝ и слава богу. Тя получаваше както тънста пачка пари, така и възможност да покаже среден пръст на Филип за сбогом. Но четиридесет процента не стигаха, за да спре плановете на Филип да се присъедини към PayTag Group. Анна го бе разбрала и вместо това бе измислила друг начин.

И това по всяка вероятност ѝ беше струвало живота.

Но сега беше негов ред да се пробва...

Той приближи внимателно картата към четеца и затаи дъх. Ами ако Рилке беше разбрала, ако беше проверила в чантата и беше видяла, че картата липсва? И се беше обадила и накарала близнаците детективи да я проследят?

В такъв случай той беше...

Четецът изпиука и светна в зелено, след което заключващият механизъм започна да бръмчи.

* * *

Нещо ставаше, в това беше сигурна. Онзи ключ не беше съвпадение. MayBey беше задействал плана си, но единственото, което тя можеше да направи, беше да чака. Скоро щеше да разбере какво се очакваше от нея. А дотогава трябваше да се съредоточи върху собствените си планове.

Освен това беше успяла да провери една теория, която се беше зародила в главата ѝ, и дотук не бе открила нищо, което да я опровергава. По-скоро обратното.

Facebook неоспоримо беше фантастично средство да се покажеш.

Но да опишеш себе си до най-малките подробности, можеше да има и своите рискове...

Тя смени прозорците и кликна на иконата за обновяване, но страницата не се промени.

Нямаше нови съобщения от MayBey.
Не още. Но тя беше сигурна, че няма да мине дълго време.
Върна се обратно в кухнята и си наля чаща вода.

* * *

Той взе асансьора нагоре.

Осемнайсети етаж от деветнайсет възможни. Рецепцията, естествено, беше затворена, но картата на Рилке действаше безотказно.

Той се прокрадна внимателно през стаята за посещения, дръпнал шапката върху челото си и придържайки се към стената, за да избегне камерата на тавана, доколкото беше възможно. Но както с повечето охранителни системи, на които беше попадал, вероятно никой не следеше мониторите на живо, още по-малко във вечерта на Нова година. Утре сутринта щяха да могат да проверят записа и да установят, че е имало неупълномощено проникване, но тогава щеше да е твърде късно.

Той спря на рецепцията и се наведе към телефона. Вдигна слушалката и отвори менюто. Набра номера и натисна „запази“.

После пробва бутона за бързо набиране.

— Ало?

— Аз съм, Нокс, вътре съм и всичко е спокойно.

— Окей, шефе, разбрано. Внимавай!

* * *

Когато се върна на компютъра, вече имаше публикация отпреди цяла минута.

Държа брат ти, Регина. Ела и го вземи, ако смееш!

Тя бе имала право. Откриващата стъпка бе направена. Играта започна.

Време беше за ответния ѝ ход. Взе мобилния си телефон и натисна бутона за бързо набиране.

— Аз съм — каза тя кратко, когато човекът от другата страна вдигна.

* * *

So far so good!

Той подаде глава в откритото пространство зад рецепцията. То беше съвсем пусто, но откъм стъклена клетка по-нататък се виждаше светлината на няколко монитора. Нощната смяна във Филтъра, може би двама-трима души, но той не се притесняваше от тях.

Дори и да налетеше на някого от тях, те вероятно нямаше да го разпознаят, а просто щяха да го поздравят приятелски или евентуално да хвърлят едно око към картата, която беше закрепил на колана си. Никакъв шанс да забележат, че снимката не съответстваше на преносителя.

Но тийм лидерът беше друга бира. Рилке не работеше на Нова година, това го помнеше още от дните, когато все още бяха заедно, което означаваше, че Бийнс, Деян, Стофе или Франк беше нощна. Той нямаше желание да се натъкне на някого от тях.

Сви вляво по коридора с изгасено осветление, който водеше към останалите три отдела.

Тъкмо когато наближаваше Пещерата на трола, той видя вратата да се отваря. Реагира светковично и се шмугна зад един от шкафовете покрай стената на коридора.

— ... окей, ще се видим след малко, само да си взема нещо за хапване — чу той гласа на Франк отвътре.

По дяволите!

Тъкмо бе подминал вратата на салона за нощувки, което означаваше, че Франк задължително щеше да мине покрай него.

Той се плъзна надолу към пода и се притисна до стената на шкафа. Чу да се приближават стъпки и се опита да ограничи движенията си до минимум. Изведнъж лампата на тавана светна и някой изсвири с уста.

* * *

— Добре, така се разбираме.

Тя приключи разговора и остави мобилния телефон на кухненската маса.

После отиде в хола и бавно си облече дрехите.

Този път остави разгъваемата палка в кобура, а него прикачи за колана си отзад на кръста. Беше подгответа за следващата стъпка на MayBey.

И ако подозренията й бяха верни, ако той беше този, за когото го мислеше, тази стъпка вероятно щеше да дойде скоро.

* * *

— Франк!

— Да, кво има? — чу той гласа на Франк сигурно само на няколко метра от него самия.

— Базата данни ме изхвърли, можеш ли да го оправиш?

— Разбира се — чу той Франк да въздъхва.

После стъпките се отдалечиха.

Вратата на Пещерата изтрака и настъпи тишина.

НР подаде предпазливо глава в коридора. Беше празен.

Облекчено си пое няколко гълтки въздух.

Размина му се за малко, при това за адски малко...

Но сега имаше проблем.

Беше разчитал да успее да стигне до пожарната стълба през аварийния изход в Пещерата, но сега този път беше блокиран.

Стълбата беше най-добрата му възможност да се изкачи до офиса на Филип, където беше сървърното помещение, което означаваше, че трябваше да намери нов начин да стигне дотам.

Той изтича обратно до рецепцията, залегна зад гишето и извади чертежа, който беше свит от противопожарния шкаф на първия етаж.

Пожарната стълба беше пътят за евакуация за всички деветнайсет етажа и стигаше чак долу до мазето. Това бяха адски много стъпала за изкачване, но той нямаше голям избор.

Беше принуден да се опита да мине през мазето.

* * *

Телефонът ѝ иззвъня. Беше скрит номер и по някаква причина тя се поколеба няколко секунди, преди да вдигне.

— Ало, Ребека Нормён — каза тя, колкото сдържано успя.

Гласът от другата страна принадлежеше на мъж.

* * *

Тук, долу, беше адски зловещо.

Паркингът започваше направо пред асансьорите и тъй като беше празнична вечер, едва всяка четвърта флуоресцентна лампа беше светната. Вероятно някаква скапана „зелена“ програма за спестяване на енергия. Но слабата светлина поне беше достатъчна, за да може да се ориентира.

Той мина покрай две-три от малкото коли и отново свери с чертежа дали се движеше в правилна посока.

Внезапен шум го стресна. Направи няколко ловки крачки и се прикри между две коли, след което внимателно надигна глава, опитвайки се да надзърне през прозорците на автомобилите. Нищо, в сумрака не се забелязваше и най-малко движение. Може би се беше задействал вентилатор или някакво друго съоръжение. За всеки случай изчака още няколко минути.

Но всичко беше спокойно.

Той се изправи и продължи към ъгъла, където трябваше да започва стълбището, но не можеше от време на време да не се оглежда бързо през рамо.

Откри вратата почти на точното място, където беше очаквал. За съжаление, беше заключена. Вероятно можеше да се отвори само отвътре, което беше съвсем логично, защото беше предназначена за движение само в едната посока. Но встрани от вратата имаше четец за карти. Сребриста кутия с цифрови бутони, подобна на онази за външната врата горе. Той пробва картата на Рилке и в отговор получи

двойно изпиукване. Светлината на лампичката се сменяше между зелено и червено и му трябваха няколко секунди, докато схване. Картата беше окей, но четецът чакаше да въведе някакъв код.

Мамка му!

Външната врата изобщо не го бе питала за скапан код, беше се задоволила с картата.

Той пробва четири нули, но отговорът беше червена светлина.

Хайде — мисли, по дяволите!

Картата беше на Рилке и вероятно всички избраха личните си PIN кодове.

Четири цифри, most likely. Така че кой беше избрала тя?

Рождения си ден, битката при Лютцен, Френската революция?

Той пробва и трите номера без успех.

Ами ако четецът не работеше така? Може би имаше единствен код тъкмо за тая консерва и стига човек да разполагаше с карта за достъп и да знаеше общия код, имаше зелена светлина?

В такъв случай имаше шанс да...

Внезапно стана тъмно като в рог.

Няколко панически секунди се бори с импулса да зареже всичко и да се втурне обратно към асансьорите. Но вместо това се зарови трескаво в раницата си за джобното фенерче.

Някъде от дясната му страна се чу слабо шумолене и звукът го накара да настърхне. Може би беше плъх...

Или пък беше нещо друго, тъмна безформена фигура, която се прокрадваше все по-близо до него, протягайки ноктестите си ръце и...

Пръстите му напипаха нещо цилиндрично и той измъкна фенера толкова рязко, че навън го последваха още няколко неща.

Заопипва за копчето с влажните си ръце, — след което...

Лъчът светлина спри препускащата му фантазия и той заигра с фенера във всички възможни посоки, за да бъде съвсем сигурен.

Там нямаше нищо освен паркирани коли и нещата, които току-що бе изтървал на пода.

Той клекна и с изключение на малък флакон спрей, прибра останалите предмети в раницата — термоса с балистично желе, с който мислеше да надхитри четеца на отпечатъци точно както го беше научил Рехиман the Rainman в Шиста, малкия кози крак, с който мислеше да отвори вратата на сървърното помещение, както и

предпазителите за уши, които щяха да направят възможно да издържи на пискането на алармата при взлом.

Погледна към часовника.

Оставаше почти час до дванайсет, когато улиците щяха да загъмжат от пияни хора с фойерверки и за охранителните фирми и ченгетата ще да е страшно трудно да се доберат до централен адрес като този.

С други думи, имаше предостатъчно време...

Той окъпа четеца със спрей, изчака няколко секунди и натисна едно копче на фенера. Светлината премина от бяло във виолетово и щом освети четеца, над четири от бутоните се появиха големи бели петна. 1350.

Той допря картата и натисна копчетата подред.

Червена светлина.

Спра за няколко секунди, за да помисли. После пробва по-симетричното 0135. Светна зелена лампичка и чу бръмченето на мотора.

YES!

В мига, в който хвана дръжката, през тялото му премина болезнен импулс и накара крайниците му да се затресат неконтролирано в продължение на няколко секунди. После всичко почерня.

[1] Става дума за Джордж Клуни и Франсис Албърт „Франк“ Синатра, които изпълняват ролята на Дани Оушън в двете версии на филма „Бандата на Оушън“. — Б.пр. ↑

[2] Шведският парламент. — Б.пр. ↑

41. CAPTURE THE FLAG^[1]

— Ало, да, с кого се свързах? — каза мъжът от другата страна.

— С Ребека Нормен...

— От дворцовата администрация или? — мъжът звучеше несигурен.

— Извинявай... не разбирам. С кого разговаря?

— Името ми е Сандберг, капитан Сандберг от Националната гвардия. Тази нощ аз съм дежурният шеф на охраната в двореца и сега стоим пред една врата, която съвсем ненадейно не можем да отворим. Ако сменяте ключалка, процедурата е да съобщете...

— Чакай малко — прекъсна го тя. — Откъде имаш мобилния ми номер?

— На ключалката има етикет. Значи... не работиш ли в дворцовата администрация? Мислех, че...

— Чакай там, капитане, на път съм!

Тя забърза надолу по стълбите, все още притисната слушалката към ухото си.

— Къде води вратата, между другото?

— Какво?

— Затворената врата... — поясни тя, докато си нахлуваше ботушите в движение. — Накъде води?

* * *

Някой го носеше.

Или по-скоро няколко човека. Един под всяка мишница. Ръцете му бяха вързани зад гърба, а на главата му имаше качулка.

Déjà vu!

За кратко си втълпи, че всичко е било просто сън. Че все още беше в гаража в Дубай и орките бяха напът да го хвърлят в Гуантанамо

пещерата.

Краката му се движеха сносно, но все още чувстваше останалата част от тялото си изтръпнала. Последните минути представляваха насечени на малки фрагменти спомени. Струваше му се, че е пътувал известно време, натоварен на някакво непознато транспортно средство. Но това беше по-скоро чувство, отколкото факт. Сякаш светът около него се движеше, докато той самият лежеше пасивно.

Влачеха го нагоре по някакво стълбище. Чу скърцането на врата. Сух студен въздух, но все пак не се намираха навън. Беше като някакво огромно таванско помещение...

* * *

Тя спря рязко във външната градина на двораца и колата се плъзна няколко метра по хълзгавия калдъръм.

— Стой — каза тийнейджърът с набола брада в караулката, протягайки напред едната си ръка.

— Шефът на охраната — каза тя кратко, докато му показваше полицейската си значка. — Капитан Сандберг — къде да го намеря?

* * *

Нагоре по още едно тясно стълбище и този, който вървеше пръв, трябваще почти да го извлачи със себе си.

Студен нощен въздух, гласове и градски шум в далечината. Несигурни стъпки по хълзгава, дрънчаща повърхност. После ръце, които го притиснаха надолу до седнало положение и прехвърлиха краката му през някакъв ръб. Стъпалата му изведнъж увиснаха свободно и лек повей на вятъра се прокрадна под крачолите му.

Както толкова много пъти по-рано, стомахът му реагира по-бързо от главата. Покрив! Намираха се на някакъв покрив.

* * *

Три оръжия общо, два автомата и прибраният в кобура пистолет на офицера. Поради някаква причина я караха да се почувства неспокойна. Действително кралската гвардия имаше преди всичко церемониални функции, но тя все пак не можеше да не се зачуди.

Безопасни или опасни?

Предполагаше, че второто...

Те бързаха нагоре по стълбище, което, странно, изглеждаше съвсем обикновено. Капитан Сандберг беше пред нея, а двама войници в камуфлажни униформи я следваха плътно. Врати на апартаменти от двете страни и лека миризма на готовено. Тя никога не си бе представяла, че в двореца всъщност живеят хора зад обикновени кафяви врати с пощенски кутии и табелки с имена точно както на всеки друг адрес в града.

Но от друга страна, това беше западното крило, което се намираше доволно далеч от кралските покои, църквата, музеите и всичко останало.

Те спряха пред метална врата в най-горната част на стълбището.

— Ето — каза Сандберг и посочи към напречна греда, снабдена с катинар. — Забелязахме, че нещо не е наред, когато ключът ни не пасна.

На катинара имаше малък етикет с телефонен номер. Отне ѝ не повече от секунда да установи, че беше нейният собствен.

— Сигурна ли си, че не трябва да се обадим в полицията...
Искам да кажа uniformената полиция — поправи се той.

— Не още... — отговори тя лаконично.

Извади ключа от джоба на дългите си.

Пъхна го в катинара и се опита да го завърти. Ключалката щракна незабавно, един от войниците отстрани гредата и отвори вратата. Удари я студен полъх на старо дърво и прах.

— Накъде води това тук?

Тя посочи в мрака.

— Таванът? Ами обикаля целия дворец, но го използваме, за да стигнем до знамето...

— Знамето?

— Онова, тройно заостреното, което стои най-отгоре на двореца, когато кралят е в страната...

* * *

Какво, по дяволите, се беше случило всъщност?

Главата му все повече настигаше реалността.

Беше хванал дръжката, тъкмо щеше да отвори вратата към стълбите, когато получи някакъв вид гърч?

Можеше ли по дръжката да тече ток?

В такъв случай трябващ да е стабилно изпържен. Но с изключение на пластмасовите ремъци, които се врязваха в китките му, чувстваше ръцете си напълно окей.

Той размърда внимателно тяло и след няколко секунди му се стори, че може да определи едно място на гръбнака, където пулсираше изгаряща болка.

Доловяше шепнещи гласове малко встрани.

Отвори се врата.

После чу познат глас, който го сепна.

* * *

Малка пътека от двойни дъски ги водеше през мрака. Миристи на намазано с катран дърво ставаше все по-сilen, колкото по-навътре отиваха.

Таванът беше на няколко метра над главите им и на светлината, която се разливаше от фенера, тя от време на време мяркаше зеленикави медни площи.

— Внимателно — каза Сандберг и отново насочи фенера към една от големите дървени греди, които минаваха право пред тях.

После пътят зави надясно към следващото крило на двореца, което тя се досети, че трябва да беше северното — онова, което гледаше към сградата на парламента. По-нататък в мрака се чу затваряща се врата. Сандберг спря и насочи фенера далеч напред. На двайсет метра пред тях се появиха контурите на ново стълбище.

— Това тук е защитен обект — измърмори Сандберг. — Вътре не трябва да влиза никой, още повече там, горе.

Те стигнаха до стълбите и осветиха края им. Горе имаше още една стоманена врата, този път с напречно резе.

Кратко изпиукване от единия й джоб. Тя извади телефона си и прочете съобщението.

Беше от Мике.

MayBey живее покрай Е18, повечето от трафика минава през разпределително табло в Несбю Парк.

Тя беше права!

MayBey изобщо не беше такъв, за какъвто се представяше.

Или пък беше точно това...

Изображение, копие на съвсем друг човек.

Тя се обърна към Сандберг.

— Чакай тук! — каза кратко.

След което тръгна нагоре по стълбите сама.

[1] Игра на открито, в която целта на всеки отбор е да проникне в чуждата база, да вземе прилежащото им знаме и да го върне обратно в своята база, като същевременно опази своето собствено. В днешно време много компютърни игри имат същия или подобен режим на игра. — Б.пр. ↑

42. HEAD TO HEAD

— Добре дошла, Ребека — каза мъжът със скиорската маска.

Платформата, на която стояха, беше малка, може би не повече от седем-осем квадратни метра. От лявата и страна имаше пищна каменна балюстрада, а отвъд нея пропаст, зейнала надолу към Лейонбакен^[1], а отдясно имаше ниска стена, последвана от леко наклонения меден покрив към вътрешния двор.

Тя погледна часовника си: 23:51.

От разстояние се чуха далечни гърмежи от фойерверки.

— Чакахме те, брат ти и аз.

Той посочи с глава и за секунда тя замръзна напълно. На балюстрадата с гръб към нея седеше свит човек. Ръцете му бяха вързани на гърба, а черна платнена качулка покриваше главата му.

Под краката му фасадата пропадаше сигурно двайсет метра надолу право към Лейонбакен.

Тя премести погледа си обратно към мъжа със скиорската маска. Макар че черното яке и маската го караха да изглежда голям, той всъщност беше по-дребен, отколкото си бе представяла.

— Разбира се, осъзнаваш поетичната справедливост тук... — каза той.

Тя кимна кратко, докато следеше движенията му с поглед.

Гласът му звучеше чудновато, като че той се стараеше усилено да го замаскира.

— Брат ти уби гаджето ти, като го бълсна от ръба...

Тя отново погледна към свития гръб, а после обиколи с очи малката платформа.

Върху ниската каменна стена на няколко метра от нея стоеше черна торба. Тя отново кимна.

— Да, схванах. Ти си законът, око за око...

— Именно... — каза той, но нещо в гласа му разкри, че тя не бе реагирала точно както беше очаквал.

Звуците от новогодишни ракети започнаха да набират сила, а между тях се чуваха пулсиращи сирени, които се приближаваха. Търпението на Сандберг очевидно се беше изчерпило.

Той завъртя глава и хвърли бърз поглед към ръба.

— Напът са — отбеляза тя сухо.

— Добре, тогава можеш да се върнеш обратно долу...

Тя направи половин крачка назад към капака на стълбището, но после се спря.

— Знаеш ли какво, MayBey? Мисля, че предпочитам да остана тук...

Той потръпна и изглеждаше сякаш обмисля какво да каже. Накрая направи крачка към гърба на седналия човек.

— Ти май не разбираш... — озъби се той.

— О, да, разбирам — тя погледна към чантата.

Сирените вече бяха по-близо, поне три-четири отделни коли.

Гърмежът на ракетите се засилваше.

— Всъщност разбирам всичко. Мислиш да бутнеш брат ми ей там...

Тя посочи към седналия мъж.

— ... от ръба точно както обеща на всичките си фенове. Ако си окей, мисля да остана тук и да гледам, докато го правиш.

— К-к'во?

Той изтърва гласа си и за миг прозвуча почти пискливо.

— Ами казах да действаш и да пратиш Хенке през ръба. Приказваш за това от няколко седмици, така че заповядай.

Той премисли няколко секунди, след което направи още една полукрачка към балюстрадата. Тя видя седналия човек да се върти неспокойно.

Сирените бяха заглъхнали, което вероятно означаваше, че полицайтите в момента се втурваха нагоре по стълбите. Няколко минути, докато минат през тавана, и после щяха да са тук.

Тя бавно премести ръката си нагоре под якето.

— Ти наистина не схващаш, Ребека... — изсъска той и вдигна единия си крак като за ритник.

— Не — каза тя спокойно, докато обгърна с пръсти предмета, закрепен за колана при кръста й. — Ти си този, който не схваща...

Тя направи две светкавични стъпки по платформата и замахна с ръка. Телескопичната палка се разгъна в пълната си дължина и удари MayBey в задната част на бедрото.

Ударът беше толкова силен, че тя усети костта да се чупи под метала.

Той се стовари назад, но тя се въздържа да се хвърли върху него. Вместо това сложи собствения си крак върху гърба на седналата фигура.

* * *

Той чу гласове, по-конкретно два, мъжки и женски. И двата звучаха познато, осъзна той, но главата му все още беше твърде замъглена, за да ги идентифицира.

После чу зад себе си нещо, което звучеше като бързи движения. Някой сложи крак на гърба му.

* * *

— Ето, MayBey, нека ти помогна малко с начинанието — изкрештя тя, за да надвика ракетите.

После натисна с крак.

— *Heeeee!*

Двата панически крясъка се смесиха в един-единствен кух звук.

MayBey се опита да се хвърли към краката й, но перване с палката през ръцете го накара да се загърчи от болка.

Тя улови седящия мъж, издърпа го от балюстрадата и го пусна на пода на платформата до MayBey. После извади белезниците от задния си джоб.

Под дебелите ръкавици и черното шушляково яке китките на MayBey бяха тънки и тя нямаше никакви проблеми да му сложи белезниците.

— Време е за малко демаскиране, господа.

Тя дръпна скиорската маска на MayBey, след което освободи и другия мъж от качулката му.

— С Йонатан Лунд вече сме се срещали...

Тя кимна по посока на MayBey, който продължаваше да нрави гримаси от болка.

— Но кой си ти?

— С-Сандвича — изхлипа младият мъж, който се беше правил на брат ѝ. — Маркус Лилхаге.

— И откъде познаваш нашия Лунд младши? Може би баща ти също е полицай?

— Н-не... — изхълца той. — С Клина ходим в едно даскало...

Тя кимна бавно и после завъртя глава към черната чанта.

— Там вътре има камера, нали?

Младежът, който явно се наричаше Сандвича, кимна.

Тя побутна Йонатан Лунд в гърдите с палката.

— Някой от вас двамата ще ми разкаже ли?

Той стискаше нараненото си бедро с две ръце и избягваше погледа ѝ.

— Добре тогава, Маркус, имаш думата.

Тя сложи палката върху едното му рамо.

— Това беше просто проект... за училище.

— Продължавай.

— Ами значи, учим за медиите, работим по проект за информационния поток. Искахме да видим дали можем да определим посоката на някой дебат чрез фалшиво лице. Бащата на Клина четеше онзи сайт за ченгета, оттам ни дойде идеята.

Той погледна към Йонатан Лунд, който продължаваше да мълчи.

— После една вечер баща му седнал на телефона си и без да разбере, звъннал вкъщи. Клина вдигнал и го чул как си говори с колегите в буса...

— ... за мен — вметна тя и забеляза как Йонатан погледна нагоре.

— Ти си се чукала с баща ми... — изсъска той. — Въпреки че си знаела, че има семейство...

Тя кимна бавно.

— Това е напълно вярно, Йонатан — каза след това. — И далеч не е нещо, с което се гордея, ако това е някаква утеша. Значи затова избрахте мен?

— В-въщност проектът изобщо не беше толкова голям. Мислехме да опитаме да изиграем ченге, излязло от релси, което блогва за това как ще се самоубие. Искахме да видим дали колегите му ще се опитат да му помогнат — продължи Маркус. — Значи, въпросът беше да си изградим профил. Да си създадем име. Като онова момиче от Художествената, което изимитира психоза и стана турбо известна...

— Мъквай, по дяволите, Сандвич! — изръмжа Йонатан. — Нямаме какво повече да ти кажем, шибана курва...

Тя го изрита в коляното и той се сви на топка.

— Трябва да обмисляш по- внимателно думите си, Йонатан. Сети се какво говорят за психиката ми в онзи сайт... Умно момче като теб може би ще ми каже какво ще се случи, ако строша камерата ви и после кажа, че при чиста самозащита съм била принудена да ви хвърля и двамата от ръба?

Тя видя как очите му се разширяват, как търси знаци, че тя се шегува. Вместо това тя го хвана за якето и го завлече към ръба.

Долу беше успяла да се образува тълпа.

— Тероризирате ме от няколко седмици... — продължи тя, долепила уста до ухото му. — Накарахте хората да ме затрупат с мръсотии, почти ме прегазихте, а освен това заплашихте живота на малкия ми брат...

Тя го провеси с още малко от ръба. Въпреки виковете и гърмежите на новогодишните фойерверки го чуваше как се бори да си поеме въздух.

— Или? Колата пред къщата ми, нали това бяхте вие?

— Да! Д-да, по дяволите — изпища той. — Искахме само да те п-проверим. И к-когато се втурна към нас...

— ... се паникьосахте?

Той закима трескаво, без да отделя поглед от паветата далеч долу.

— А брат ми, как се вписва той в картинаката?

— Съвпадение. Един ден той просто дотича в магазина... П-после всичко постепенно си дойде на мястото...

Тя издърпа Йонатан Лунд обратно на платформата и го пусна долу до другаря му.

— А цялата тази работа? — тя посочи с глава покрива на двореца. — На кого му хрумна?

— Брат ми е офицер в гвардията — измърмори Маркус. — Той ме взе със себе си тук през лятото, когато сваляха знамето.

— Значи си мислехте, че ще повярвам, че Хенке седи там на ръба? Че ще се моля, ще ви умолявам за живота му, докато вие снимате — това го разбирам. Но как си мислехте, че ще се отървете?

Двамата младежи си размениха погледи, но никой от тях не отговори. Ребека помисли няколко секунди.

— Разбирам... — каза тя след това. — Да слезете долу с белезници и да се окажете по телевизията и във вестниците би било перфектен завършек на малкия ви проект — кимна тя. — Тъй като всъщност нямахте заложник тук, горе, сигурно щяхте да се разминете с глоби или условна за някое дребно престъпление. Аз щях да стоя, провесила нос, докато вие ставате знаменитости. Е, все още не е твърде късно!

Вдигна ги на крака, разхлаби въжето на знамето и преди те да се усетят какво прави, го прокара през белезниците на гърбовете им. После закотви въжето, омотавайки го двойно около пилона, след което изблъска двамата млади мъже към балюстрадата толкова твърдо, че те паднаха през глава.

Чу се смъртен рев на два гласа — после въжето на знамето се опъна рязко и те увиснаха почти във въздуха с колене все още на ръба.

Тя виждаше светкавиците от мобилните телефони долу в тълпата.

— Усмихнете се и помахайте, момчета — каза тя. — Сега ще станете известни.

Отиде до торбата, измъкна камерата и след кратко бърникане извади картата памет.

Долу на стълбището я посрещна парламентърът, а зад него тя мерна въоръжения отряд за бързо реагиране в черни униформи.

— Всичко е спокойно — каза тя и размаха полицейската си значка.

После посочи към телефона в ръката на мъжа.

— Но можеш да звъннеш на Тобе Лунд от Отряд А на спецчастите и да го помолиш да дойде да прибере сина си. И му кажи да вземе два чифта суhi панталони...

[1] Лъвският склон — система от алеи и рампи, които водят към северния вход на кралския дворец в Стокхолм. — Б.пр. ↑

43. ALL YOUR BASES ARE BELONG TO US^[1]

В мига, в който съмъкнаха качулката от главата му, светът избухна в цветове, викове и гърмежи. Отне му половин секунда, за да осъзнае, че часът беше дванайсет, и още половин, за да разбере къде се намираше.

Седемдесет метра над центъра на града, мокрите и осолени платна на „Свеавеген“ бяха там, долу, между увисналите му крака и само няколкото десетки сантиметра бетон, върху които беше седнал, го деляха от падането.

Кракът върху гърба му го натисна и скъси разстоянието до ръба наполовина.

Той се опита да се хвърли назад, да задържи центъра на тежестта от вътрешната страна на ръба. Но кракът го спря и безмилостно го избута напред.

— Наслаждаваш ли се на гледката, loverboy? — прошепна Софи в ухoto му, докато стокхолмското небе избухваше над главата му.

— В десния джоб на панталоните ми, USB-памет — изрева той, опитвайки се да надвика фойерверките. — Не ме пускай, мамка му!

Задникът му се плъзгаше бавно по бетона, докато кракът на Елрой продължаваше да го бута.

Деветнайсет етажа по-долу улицата се беше изпълнила с празнуващи.

— И какво мислеше да правиш с това, Хенрик, малкият? — отново Софи, съвсем близо до ухoto му.

— Да го плъгна в сървъра и да заредя троянец — проплака той.
— Моля те, моля те, не ме пускай...

Изведнъж задните му части загубиха контакт с повърхността и той се плъзна през ръба.

Но тъкмо когато нададе предсмъртен вик, Елрой го улови и го издърпа обратно на покрива. Оставиха го да лежи няколко минути, докато го претърсваха.

USB-паметта беше първото, което взеха.

* * *

Беше имала право за почти всичко.

MayBey и Тобе бяха свързани.

Но вместо мускулест полицай в тъмната униформа на спецчастите нейният смъртен интернет враг се беше окказал две пъпчиви осемнайсетгодишни хлапета, които бяха гледали твърде много телевизия. Именно филмовите реплики я насочиха по следата.

Съдия Дред, Клинт Истууд, „Шофьор на такси“. Всичко беше като никаква момчешка фантазия. След като бе разбрала името на Йонатан Лунд, беше лесно да провери Facebook профила му и съвсем вярно, всичките филми ги имаше там, прилежно изброени в страницата с информация заедно с факта, че учеше в IT-гимназия. В интернет можеш да се преструваш на когото си искаш, мислеше си тя. Но истината я имаше и там, стига да знаеш къде да търсиш.

И като стана дума за търсене...

Тя взе телефона си и набра един номер.

— Къде сте? — попита тя, когато мъжът от другата страна отговори.

* * *

Те го подкараха като овца помежду си.

Елрой го държеше под едната мишница, но това въщност беше ненужно. Вярно, бяха срязали пластмасовите ремъци около ръцете му, но той беше абсолютно изтощен. Шокът от зашеметяващия пистолет, с който го бяха изпържили все още не беше отшумял и правеше движенията му тежки, а целият кошмарен сценарий горе на покрива на практика го беше пречупил.

Той потърка лице с горната част на другата си ръка, за да разкара сълзите, които упорито се стичаха от ъгълчетата на очите му.

Когато влязоха в голямата открита стая, от офиса на Филип долитаха гласове. Той успя да зърне силуети през матовите стъклени

стени. Издрънчаха чаши, после се чу звънък смях, който той разпозна с лекота...

Без предупреждение, краката му изведнъж се огънаха и се строполи на земята. Главата му се удари в ръба на бюрото на Софи и усети как кожата на челото му се цепна.

Те не направиха усилие да го уловят, вместо това го оставиха да пълзи по пода известно време.

Смееха се, докато той опипваше с ръце пода под бюрото.

Накрая докопа стола и успя с негова помощ да се изправи с мъка на крака. Усещаше как топла струйка кръв бавно си проправя път през веждата му.

— Ето! — измърмори Елрой и натика носна кърпичка в ръката на НР, избутвайки го напред.

В следващия миг вратата се отвори и те се озоваха вътре.

В стаята имаше шестима души, всички мениджъри и всичките бяха с чаши шампанско в ръце.

— Добре дошъл, Хенрик, чакахме те — каза Филип Аргос весело.

Застанала до него, може би прекалено близо, Рилке се усмихна с най-красивата си усмивка.

— Ето.

Елрой оставил малката USB-памет на бюрото на Филип.

— Деян, ще бъдеш ли така добър? — кимна Филип.

Деян направи няколко крачки през стаята, взе паметта, след което я пътна в един лаптоп, който стоеше на масата.

— Wireless network off... — измърми той развеселено и хвърли бегъл поглед към НР. — Не бихме искали да си лепнем някоя инфекция...

Останалите тийм лидери с изключение на Рилке се насъбраха около екрана. НР не се сдържа да погледне към нея. Но тя изобщо не обърна очи към него.

Той притисна кърпичката още по-силно към челото си, но кръвта не спираше да тече.

— Ой-ой, вижте тук — каза Бийнс и посочи над рамото на Деян.

— Нелоша работа!

Деян сам разцъка малко и въведе няколко кратки команди.

— Yes, мога единствено да се съглася с Бийнс. Който и да е написал шпионската програмка, си е знаел работата.

Той въведе още няколко команди, после се изправи и извади USB-стика.

— Ако троянецът беше влязъл в майнфрейма, щяхме да си имаме проблеми... Вероятно щеше да почне да изпраща конфиденциална информация на външен клиент. Информация за партньорите ни, потребителски ID-та, блогови самоличности, you name it. Бог знае какво можеше да стане, ако той беше успял...

Той посочи с флашката към НР.

— Ти наистина се опита да ни закопаеш, пич... — каза той с почти изненадана интонация.

Изведнъж сякаш всички в стаята се втренчиха в него.

Той можеше почти да почувства омразата в очите им.

Франк направи две крачки напред със стиснати юмруци, но НР не трепна. Ударът дори не беше особено силен — беше насочен към корема и той успя донякъде да се подготви предварително. Падна на колене на мокета и изпъшка, когато въздухът излезе от тялото му. На онзи не му стискаше да го фрасне във фейса...

— Достатъчно, Франк — каза Филип кратко, докато Софи и брат ѝ издърпаха НР на крака. — Мисля, че Хенрик вече е разбрал сериозността на положението си, нали?

НР кимна мълчаливо.

— Ти, осъден престъпник, влизаш тук с взлом, с крадена карта и с цел да откраднеш фирмените ни тайни.

Той взе мемори стика от Бийнс и го размаха в лицето на НР.

— Груба кражба или промишлен шпионаж, сигурно една или две години затвор, предполагам. Освен това едва ли ще изглежда добре за бъдещата кариера на сестра ти...

НР потръпна.

— Не забърквай сестра ми в това! — изропта той.

Филип се усмихна.

— Значи все пак има нещо, за което ти пука, Хенрик. С други думи, не си напълно лишен от морал...

От Франк, Деян и останалите се чуха разпокъсани подхилквания, но това не го интересуваше.

— Говори по същество, Филип — въздъхна той. — Имам нещо, което искаш, нали? Иначе ченгетата вече щяха да са заети да ме чегъртат от асфалта. Вие не се притеснявайте да оставяте трупове след себе си...

Той вдигна глава и за пръв път ги погледна в очите. Този път беше техен ред да зашарят с погледи.

Всички освен Филип. Той направи жест към Елрой.

— Той?

— Чист е, няма предаватели или микрофони.

— Чудесно!

Той отново се обърна към НР.

— Напълно си прав, Хенрик. Искам акциите ти, ще ми ги продадеш, според пазарните условия, така че никой да не може да твърди впоследствие, че си бил подложен на неправомерен натиск. Затова смятам да ти предложа двойно повече, отколкото едвам си успял да събереш за Моника.

Той направи жест към Стофе, който извади пластмасова папка и започна да подрежда документи върху бюрото.

— Освен това тук има предостатъчно свидетели, които ще могат да потвърдят, че сделката се е осъществила според законовите изисквания.

НР кимна уморено.

— Окей, разбирам...

Той пое дълбоко дъх, за да си даде време да помисли.

— Но имам едно условие за сделката.

— Едва ли си в позицията да поставяш условия, Хенрик, но нека чуем...

— Ще подпиша документите ви и ще изчезна в залеза, но само ако не звъните на ченгетата. Нямам желание отново да лежа зад решетките.

Филип кимна.

— Звучи, като приемливо предложение, нали?

Той се обърна към другите, но никой не възрази.

— Значи как ще направим с парите? — измърмори НР.

— Открихме ти сметка в Western Union, парите ще бъдат преведени в мига, в който се подпишеш.

— Няма нужда, имам собствена сметка, която можем да използваме.

Филип го погледна в очите за няколко секунди. После се усмихна.

— Предвидил си, че може да се стигне дотук, нали?
НР сви рамене.

— В такъв случай не съм се подвел изцяло за теб, Хенрик. Никой план не е достатъчно добър, че да не си подсигуриш и backup.

Той поклати глава.

— Можеше да стигнеш далеч заедно с нас, Хенрик, по-далеч, отколкото изобщо си смеел да се надяваш...

— Е... отвърна НР. — Вече никога няма да разберем, нали?
Филип кимна.

— И така, Хенрик, щом си се подготвил за такова развитие, значи си мислил и за цена. Колко успя да събереш, за да накараши Моника да продаде акциите си? Аз ѝ предложих един милион, но предполагам, че на теб ти е направила солидна отстъпка. Та колко излезе сметката — петдесет, сто?

— Пет!

Филип се ухили.

— Значи си успял да убедиш балдъзата ми да продаде акциите си за някакви си пет хиляди. Или си страхотен търговец, или тя наистина ме мрази... Е, добре, ще преведем десет хиляди в сметката ти.

НР поклати бавно глава.

— Не пет хиляди...

Той умишлено направи пауза от няколко секунди. После се усмихна.

— Пет *милиона*...

[1] All your base are belong to us е фраза на развален английски, придобила голяма популярност в интернет и гейм средите, и се използва иронично. Идва от европейската версия на играта *Zero Wing*, която е зле преведена от японски. Фразата изразява победа или надмощие над противника. — Б.пр. ↑

44. THE GAME IS UP

Отвън по улиците се беше възцарило спокойствие и само опашките на отделни мудни фойерверки се появяваха от време на време в нощното небе. Наложи се да изчака малко, изпратиха го до тоалетната да се пооправи. Цепката над окото му не преставаше да кърви и той помоли да му дадат обикновено тиксо, за да го превърже криво-ляво. Тъкмо когато приключи, вратата на офиса се отвори.

— Вече можеш да влезеш, Хенрик...

Празничното настроение изглежда беше поутихнало.

Той беше дочул откъси от шумната дискусия, докато чакаше.

— Проверихме информацията... — започна Филип. — И по никакъв начин си успял да извадиш петте милиона, за които говориш. Естествено, ни е интересно как е станало това...

— Спечелих от лотарията — отряза го НР.

Той видя как те си размениха погледи.

— Във всеки случай имаме предложение — каза Филип. — Шест милиона, това е сумата, която можем да заделим в толкова кратък срок.

— Седем! — изстреля НР.

Филип поглеждаше дълбоко и с периферното си зрение НР видя как Елрой се размърда.

— Добре, тогава шест! — каза той. — Само да приключваме. И помни, никаква полиция!

— Хубаво — отговори Филип. — Деян е готов с трансфера на компютъра.

Той кимна към Деян, който беше извадил нов лаптоп на мястото на заразения.

— Той ще преведе сумата, щом всички документи са подписани, после можеш сам да се логнеш в акаунта си и да провериш сметката.

НР кимна.

Стофе подреди документите на масата пред него и той ги подписа по ред на номерата.

След това Филип направи същото, преди Стофе и Франк да се подпишат като свидетели.

— И така, вече можеш да преведеш парите — нареди Филип, когато приключиха.

Деян затрака по клавиатурата, след което остана да наблюдава НР, докато той проверяваше трансакцията. Цялата каса на ArgosEye трябваше на практика да е изпразнена.

Да купуваш акции на компания с пари от собствената ѝ каса, това не беше ли незаконно? Стига на някой да му дремеше, разбира се.

— Доволен?

НР кимна.

— Добре, тогава е време пътищата ни да се разделят — усмихна се Филип. — Сега наистина си заможен човек, но, ще мине известно време, преди да можеш да се насладиш на парите си. Освен това ние, естествено, ще настояваме за солидно обезщетение. Бих предположил, че сумата ще се окаже някъде около шест милиона, вие как мислите?

Дочуха се подигравателни подсмихвания и настроението вече изглеждаше доста по-спокойно.

— Елрой, ще бъдеш ли така добър да се обадиш за транспорт за Хенрик?

— С удоволствие — ухили се Елрой и пристъпи към телефона на бюрото. — Едно, едно, две е лесно да се набере...

НР гледаше в пода. Естествено, алчните копелета искаха да го прецакат. Както изглеждаше, нямаше голям шанс да си върне парете. Но за щастие, той имаше още едно малко асо в ръкава...

— Ало, полицията ли е? Заловихме крадец. Очевидно се опитваше да открадне търговски тайни...

— Чакай! — каза Филип и вдигна ръка. — Нещо не се връзва...

Той изгледа НР продължително.

— За човек, току-що изгубил играта, изглеждаш твърде спокоен. НР се опитваше да избегне погледа му.

Мамка му!

— Какво всъщност правеше на рецепцията нания етаж?

— Нищо — смотолеви НР.

За миг Филип изглеждаше, сякаш недоумява нещо. После направи жест към Елрой да му подаде слушалката.

— Ало, с кого разговарям? Полицейски инспектор Ренко?

Филип започна да се усмихва.

— И в кой отдел работи инспекторът, ако мога да попитам? Разузнавателният? Съжалявам, но правилният отговор беше централа.

Той затвори слушалката, след което натисна няколко копчета на телефона.

— Не спираш да ме изненадваш, Хенрик! — продължи той с развеселен тон. — Предвидил си, че ще се обадим в полицията, и си заменил номера за бързо набиране със свой собствен. Да се обзаложа ли, че някъде отвън имаш двама приятели, които чакат с кола и ще се появят да те вземат? Малко в стил „Ocean's Eleven“, не съм ли прав?

НР си пое дълбоко въздух.

— Twelve — измърмори той. — Фалшивите ченгета ги спасиха във втората част.

Но никой не го слушаше.

Филип се обърна към останалите в стаята.

— Това е добър урок за всички ни. Никога не подценявайте противника си, дори и да изглежда победен...

Филип направи знак с ръка на Елрой, който извади мобилния си телефон.

— Ало, полицията ли е?

* * *

Тя приключи разговора и потърси нов номер в телефонния си телефон.

— Добър вечер, скъпа — каза мекият глас.

— Добър вечер, чичо Таге — отговори тя и усети как сърцето ѝ заби малко по-бързо.

— Знам къде е Хенрик...

— Прекрасно, милата ми, дължа ти големи благодарности. Къде мога да го намеря?

Тя пое дълбоко въздух и го задържа няколко секунди, преди да отговори.

* * *

Сега вече играта приключи.

Филип и компания купиха акциите му, вярно, значително по-скъпо, отколкото си бяха представяли, но все пак. Най-накрая си бяха осигурили пълен контрол над фирмата.

Вътре сигурно се лееше шампанско, докато той и близнаците детективи трябваше да изчакат при receptionта да се появят ченгетата.

Истинските ченгета, това...

Мамка му!

Беше се надявал, че ще успее да се отърве, че бъльфът с номера ще мине и Нокс и Хъовдинген ще почукат на вратата и ще го изведат. После хайде към Арланда със свежи пари в сметката.

Вместо това щяха да го арестуват наистина.

Присъдата беше най-малката му грижа. Наистина притеснителното беше, че в мига, в който личните му данни попаднаха в компютрите на полицията, при Водача щяха да се развеят предупредителните знамена.

Въсъщност той беше изненадан, че още не го бяха открили.

Че Филип и слугите му още не го бяха издали. Но те май така и не бяха загрели кой беше той всъщност? Е, скоро щяха да узнаят...

Тежко чукане прекъсна мислите му.

— Бързо дойдохте — каза Елрой на двамата цивилно облечени мъже, когато отвори вратата.

— Бяхме почти зад ъгъла — отвърна единият от тях кратко.

— Бих искал да видя документите ви — каза Елрой.

Мъжете свиха рамене и извадиха полицейските си значки. Елрой ги разгледа старательно и кимна.

— Имам цялата информация ето тук...

Той подаде пластмасова папка на един от полицайите.

— Време, място, лични данни, вътре ще намерите всичко, плюс флаш памет със софтуерната програма, която той се опита да качи в мейнфрейма ни.

Посочи към НР.

— Адвокатите ни ще се върнат след празниците с нашия иск за обезщетение.

Единият от полицайите прелисти папката, после кимна на колегата си.

— Обърни се — изкомандва той и НР се подчини.

Чу се металическо щракване и белезниците бяха намясто.

— Окей, тогава тръгваме. От следствието ще ви позвънят утре сутринта, ако имат въпроси...

Двамата полицаи го отведоха до асансьора.

— Чакайте — викна Елрой след тях. — В кое управление ще го отведете в случай, че искаме да добавим нещо?

— Нормалм — отвърна по-високият полицай.

— Това от другата страна на централата ли е? — попита Елрой.

— Не, „Кунгсхолмсгатан“ 37, отдавна се преместихме.

Елрой се засмя доволно.

— Просто исках да проверя...

Те взеха асансьора надолу. Никой от полицайите не каза и дума. Колата стоеше точно отпред, типично полицейско корито с автоматични скорости и допълнително вътрешно огледало.

По-високият от двамата, който изглежда беше началникът, седна на задната седалка с НР. Колата запали и докато потегляха, той извади мобилен телефон.

— При нас е и сме в движение — каза кратко той на човека от другата страна на слушалката.

— Не сме на път към „Кунгсхолмен“, или... — промълви НР.

Но мъжът не отговори.

45. CALL!

— Е, приятели — каза Филип Аргос. — Ето че премахнахме и тази неприятна дреболия. Понякога човек няма друг избор, освен да откупи свободата си, макар че цената се оказа малко по-висока, отколкото бяхме разчитали... Но все пак това беше решението, което носеше най-малко рискове в дългосрочна перспектива. Ще оставим на адвокатите да съберат обезщетението. Би трябвало да е относително просто, след като имаме номера на сметката. Независимо от това всички ние тепърва ще печелим повече пари, отколкото някога сме си мечтали...

Той вдигна чашата си.

— За бъдещето!

Зазвъня мобилен телефон.

— Извинете ме — каза Франк.

Той измъкна телефона от калъфа на колана си и излезе от стаята.

— Значи, знаем ли за кого всъщност работеше той — попита Бийнс.

Филип поклати глава.

— Не, за съжаление не. Имам своите подозрения, но никога няма да бъдем сигурни...

— Мислиш за Анна?

Филип сви рамене.

— Цялата информация, която сме събрали, сочи, че Хенрик на практика е действал съвсем сам. Във всеки случай не намираме никакви връзки с някои от нашите конкуренти. Може би Анна го е назначила преди...

Той направи жест.

— ... или може би още по-вероятно е сестра й да го е направила, като се има предвид целия номер с акциите. Така или иначе, сега сме квит, акциите са наши, съвсем законно и по правилата и вече няма нещо или някой, който да заплашва плановете ни.

Франк влезе обратно в стаята. Той все още държеше телефона в ръка, но толкова здраво, че пръстите му бяха побелели при ръбовете му.

— Имаме проблем... — почти прошепна той. — Обади се Гите долу от Филтъра. Половината блог общност приказва за нас. За нас, за методите ни на работа, клиентите, троловете, блоговете, регистъра, you name it... Изглежда всичко е изтекло навън...

Той преглътна тежко и направи жест към вратата.

— Освен това на рецепцията чакат двама униформени полицаи и се чудят къде е взломаджията ни.

Филип хвърли поглед към Деян.

— Няма начин — Деян вдига ръце пред себе си в защита. — Лаптопът не беше вързан към мрежата, а освен това беше абсолютно празен. Троянецът не направи нищо.

— Това не е добре... — проплака Рилке.

— Тихо! — прекъсна ги Филип.

Той се обърна към Елрой.

— Какво прави той, докато чакахте отвън? Оставихте ли го да се приближи до някой компютър?

Елрой и Софи поклатиха главите си почти в синхрон.

— Отиде до кенефа, това беше всичко — каза Софи. — Трябваше да си превърже главата, нали си я сцепи, когато...

Тя прекъсна изречението и погледна тревожно към брат си.

— Когато какво? — изсъска Филип.

— ... когато се удари в бюрото ми — продължи тя беззвучно.

* * *

Минаха по „Страндвеген“, продължиха през „Дипломатстаден“ и после нататък към Йердет.

Лампите на Какнесторнет^[1] мигаха някъде в мъглата отляво и за няколко секунди той си помисли, че се бяха отправили натам.

Но вместо това подминаха кулата и завиха по малък чакълест път, който сякаш водеше право към шубраците. Тук нямаше ли стрелбище едно време?

— Вие истински полицаи ли сте? — попита той.

Мъжът до него сви рамене.
— Има ли някакво значение?
— Откога ме следите?
— От известно време...
— Откъде знаехте... имам предвид... кой ви насочи по дирите ми?
— Ти как мислиш, Хенрик? Искам да кажа, ако наистина се замислиш?
Нещо в тона на мъжа накара сърцето му да потъне като камък.

* * *

Филип отвори вратата на офиса с трясък и с другите по петите си изтича до бюрото на Софи. Компютърът се намираше на земята, но USB-портовете от предната му страна бяха празни.

— Фалшива тревога — въздъхна Бийнс облекчено. — Ако не е вкаран троянца, значи в интернет просто се въртят глупости. Може да е разправил всичко на приятелите си и да се е уговорил с тях да раздухат историята по това време независимо дали троянецът ги захрани с информация или не. Без доказателства историята ще замре от само себе си за няколко дни...

— Чакайте!

Деян се наведе и опира един от малките слотове за карти точно над USB-портовете.

Секунда по-късно измъкна оттам малка карта памет, голяма колкото пощенска марка.

Jkay A mofos!^[2] беше написал някой на предната й страна.

* * *

Светлините от близката къща изчезваха зад тях. Колата почти се носеше по покритата със сняг земя, само се накланяше меко, когато минаваха над скрити неравности и дупки. За кратко се почувства почти

като че беше обратно в пустинята. Но това беше просто още едно от серията причудливи *déjà vu*-та, в която животът му се беше превърнал.

Когато най-накрая спряха, бяха стигнали почти до началото на гората. Той видя малки трептящи точки светлина измежду дърветата и мина известно време, преди да разбере какво представляваха.

Гробищни фенери.

Бяха отишли до старото гробище за домашни любимци.

Мъжете слязоха от колата и отворилите се врати пуснаха вътре студен нощен въздух. Той, естествено, трябваше да се опита да избяга. Да препусне лудешки навън и да се насочи към уличните светлинни от другата страна на полето. Но вече нямаше сили да бяга. Трябваше да се задоволи със сегашното положение.

— Тук ли идва краят? — попита той мъжете, но никой от тях не каза нищо. — Можете поне да сте достатъчно любезни да mi кажете какво следва?

— Мислех, че вече си разбрали — отвърна един от мъжете, докато му сваляше белезниците.

НР кимна.

— Да, но все пак бих искал да го чуя от вас.

Мъжът не отговори. Вместо това вдигна якето си и прибра обратно белезниците на колана си до пистолета.

— Можеш да тръгваш — каза другият мъж.

Той остана намясто няколко мига, загледан в тях, но беше невъзможно да разчете израженията на лицата им в мрака.

Така че започна да върви. Светлините мъждукаха вътре в гората, може би едва на двайсетина метра от него.

Макар че центърът на града беше само на няколко километра, наоколо цареше почти пълна тишина. Единствено далечният шум и розовото небе зад него намекваха за градското присъствие.

Изведнъж той чу птичи повик в далечината. Сух грачещ звук, който разпозна, и нямаше как да не настръхне. До началото на гората оставаха десет метра. Снегът скърцаше леко под краката му.

Той разпери ръце и зачака.

Пет метра.

Сърцето му биеше толкова силно, че му се струваше, че може да го чуе.

Четири.

Три.
Два.
Един...

[1] Радиотелевизионна кула в Стокхолм. — Б.пр. ↑

[2] Интернет съкращение за Just kidding around, motherfuckers, в случая може да се преведе приблизително като „Шегичка, копелета“. — Б.пр. ↑

46. ORLY?^[1]

Оказа се между дърветата.

Обърна се учуден към мъжете. Те стояха, облегнати на колата, и си говореха съвсем спокойно.

Нишо не разбираше.

— Продължавай — извика единият, който беше забелязал колебанието му.

Той се завъртя обратно и се опита да надникне между дърветата. Гробищните фенери хвърляха призрачни трептящи сенки между стволовете. И тогава чу врати на кола да се отварят и затварят, а после да се запалва и двигател.

Направи няколко несигурни крачки в гората, спъна се в малка, покrita със сняг надгробна плоча, и се просна в снега. Изправи се и изтупа повечето полепнали снежинки от дрехите си.

Колата вече беше преполовила разстоянието до „Какнесвеген“.

Наистина ли щяха да го оставят да си върви?

Просто така?

Изведнъж усети пареща болка в едното коляно и като го докосна с ръка, откри, че крачолът му е навлажнен с кръв. В тъмнината беше невъзможно да установи размера на раната, така че се насочи към фенера, който светеше най-силно.

Едва когато почти стигна до него, той забеляза, че до гроба стоеше някой.

— Добре дошъл, Хенрик — каза мъжът. — Търсим те от дълго време. Не е лесно да те открие човек...

НР отвори уста, но не успя да издаде звук.

— Ще ми разрешиш ли да те почерпя чаша кафе?

Мъжът вдигна бастуна си и посочи към надгробната плоча, която в действителност представляваше голям легнал каменен блок. Отгоре му, съвсем до големия фенер, стоеше шарен термос с две чаши. Мъжът

подаде една от тях на НР, който мълчаливо я прие. Кафето беше силно и парещо. Пиха в мълчание.

— И какво ще стане сега? — успя накрая да продума той.

— Това зависи от теб.

— К-как така?

— Имам мисия за теб, Хенрик — каза мъжът бавно. — Ще имаш предостатъчно време да я изпълниш, една година по-точно.

Той пъхна ръката си под палтото и за миг НР замръзна.

Но вместо оръжие мъжът извади продълговат плик, който му подаде.

— Интересно място е това тук — каза той, докато НР отваряше плика и разгръщаше сгънатия лист хартия.

— Запознат ли си с историята му, Хенрик?

НР поклати глава, беше изцяло погълнат от написаното на листа.

— Писателят Огуст Бланш е открил гробището по някое време в средата на деветнайсети век, като е погребал кучето си тук. После стокхолмчани предано последвали примера му. Лоялността е фантастично качество, не е ли така, Хенрик?

— Ммм — отвърна НР разсеяно.

Беше прочел текста до средата, но вече се беше досетил как ще свърши всичко.

Мозъкът му работеше на пълни обороти, сърцето биеше в гърдите. Това не беше за вярване! Абсолютна лудост!

— Е, какво ще кажеш, Хенрик, готов ли си да приемеш мисията?

— усмихна се мъжът. — Yes or no?

НР отвори уста.

— Yes or no какво?

— Ребека! — мъжът разпери свободната си ръка. — Колко хубаво, че реши да ни правиш компания.

Ребека се показа от мрака и тръгна бавно към надгробния камък.

НР светкавично прибра листа хартия. Какво, по дяволите, правеше Бека тук? Сега? Те познаваха ли се?

— Yes or по какво, Хенке? — повтори тя, заставайки до НР.

— О, просто помолих брат ти за помощ с едно нещо. Свързано е с онова, което обсъждахме преди... — усмихна се мъжът.

— С татко?

— Би могло да се каже. Между другото, трябва сърдечно да ти благодаря, че помогна да уредим тази малка среща. Колегите ти се справиха образцово.

НР имаше чувството, че мозъкът му ще експлодира.

Да уредим?

Колеги?

Какво, по дяволите, се случваше?

— Дойде тъкмо навреме, Ребека, Хенрик и аз току-що приключихме с малкия си разговор.

Мъжът изпразни чашите кафе и заедно с термоса ги прибра в малка кутия „Уника“^[2], която стоеше скрита в сенките долу до камъка.

— Колата ми е паркирана ей там — той посочи с бастуна в мрака. — Беше ми приятно да срещна и двама ви отново — каза той и вдигна шапката си за сбогом.

— Довиждане, приятели мои!

— Ще поддържаме контакт, нали, чичо Таге?

— Не се притеснявай, Ребека — отвърна той с почти весела интонация. — Ще се чуваме. Обещавам.

Няколко секунди по-късно тъмнината го беше погълнала.

— Обясни! — каза НР, докато бъхтеха през снега. — И по-бързо, преди да съм полулял!

Тя можа да сдържи усмивката си.

— Чичо Таге ми помогна с едно нещо, нещо важно. В замяна му обещах да уредя да се срещнете. Малко се притеснявах за теб, така че през последните дни двама мои колеги те държаха под око, именно те те взеха горе при Хьоториет. Малмён, онзи, високият, ме осведомяваше от време на време по телефона. Позна ли го, между другото?

— К-кво, кого т'ва?

— Чичо Таге, ходили сме му на гости в лятната вила горе в Ретвик като малки.

Тя го хвана под ръка.

— Сините чехли, на които бяха изписани имената ни, не си ли спомняш? Не искаше изобщо да ги сваляш...

Той само поклати глава.

Излязоха от гората и продължиха към колата ѝ.

— А той всъщност какво искаше от теб? — попита тя.

— Нищо особено — измърмори той. — Нищо особено...

[1] ORLY? — интернет жаргон; изразът е съкращение от *Oh, really?* и се използва саркастично като отговор на очевидни, глупави или грешни твърдения. — Б.пр. ↑

[2] Марка кутии за съхранение, изработени от пресована хартия. — Б.пр. ↑

47. AFTERMATH

Той почти беше стигнал до проверката на паспортите и тъкмо беше пъхнал ръка в единия от вътрешните джобове на палтото, когато мъжете пристъпиха към него.

— Г-н Аргос? — попита този отпред, някакъв офицер.

— Кой се интересува?

— Името ми е майор Ердоган — отвърна офицерът, без да представи двамата костюмирани мъже зад себе си. — Може ли да видя паспорта ви, благодаря?

Той подаде документа за самоличност и офицерът го прегледа внимателно.

— Отлично — продължи той и подаде паспорта на един от мъжете отзад. — За съжаление, няма да бъдете допуснат на територията на Турция, тъй като сте заподозрян в престъпление в друга страна. Тези двама господи ще се погрижат да се качите на съответния самолет...

— Глупости! Турция няма договор за екстрадиция с Швеция. Нямate абсолютно никакво право да постъпвате така!

Офицерът се усмихна и размени погледи с двамата костюмари.

— Кой говори за Швеция? — продължи след това той. — Издирван сте за подстрекателство за убийство в Обединените арабски емирства, по-точно в Дубай, и двамата господи са тук, за да ви отведат.

Костюмиралите мъже пристъпиха към него и по-ниският от тях, дребен човек с очила и мустаци му подаде ръка.

— Казвам се полковник Азиз — каза той приятелски. — А това тук е колегата ми, сержант Мусад.

Той посочи с палец към другия — едро сложен мъж, чието сурово изсечено небръснато лице беше покрито с множество малки белези.

— Извинете сержанта, той, за съжаление, не говори английски — продължи Азиз с лека усмивка. — Радвам се най-накрая да ви срещна, г-н Аргос. От дълго време чакаме шанс да си поговорим с вас.

* * *

— Не е нужно да ставаш — каза тя и влезе направо в офиса му.

— Охо, приятна изненада — промърмори Рунеберг и свали бавно краката си от ръба на бюрото. — Какво правиш тук, Нормèн, нали се връща чак следващата седмица?

— Исках само да оставя това.

Тя сложи тънка купчина листа пред него.

— Също така ще ти трябва и това, когато прочетеш всичко.

Тя се зарови в единия от джобовете си, след което бавно подаде значката си.

— Какво, по дяволите, означава това, Нормèн?

Той се изправи назад в стола.

— Нали те оправдаха по всички точки. Цялата работа в Дарфур вероятно е била нагласена, някакъв вид засада. Твоите действия вероятно са спасили живота на всички ви, но това вече го знаеш. Така че защо искаш да...

— Да изляза в отпуск? — прекъсна го тя. — Защото имам нужда да се махна оттук за известно време.

— Това има ли нещо общо със... знаеш...

— Имаш предвид уебстраницата? И да, и не. С една дума преди всичко за мен самата.

Тя си пое дълбока глътка въздух.

— Партьорът ми работи във фирма за IT-сигурност. Наскоро бяха купени от по-голяма компания, която иска да разшири дейността. Ще им помогна да стартират собствен отдел за лична охрана. Получавам пълна свобода и солидни ресурси...

Той помълча няколко секунди, после кимна.

— Разбирам. Звучи като предложение, на което не може да се откаже. Но ме поставяш в малко трудно положение. И без това не ни достигат хора. Екипът...

— Предложението ми е да назначиш Давид Малмèн за нов ръководител на екипа.

Той ѝ хвърли продължителен поглед.

— Нещо ми подсказва, че с Малмèн вече сте говорили за това.

Тя не отговори.

— Окей, Бека, няма да се инатя. Но трябва да ми обещаеш нещо...

— Какво, Луде?

Тя си позволи лека усмивка, на която той веднага отвърна.

— Да се грижиш за себе си...

— Обещавам — засмя се тя.

Той грабна една химикалка, подписа документите и ѝ подаде едно копие.

— Ето, официално си освободена в неплатен отпуск за една година. Като гледам, следва да ти пожелая успех?

— Благодаря.

Тя взе документа, сгъна го и го напъха в раницата си.

— Само още един въпрос — викна той, когато тя почти беше излязла през вратата. — Как се казва фирмата, в която ще почваш работа?

— PayTag — извика тя и му помаха за сбогом.

* * *

— Телефонът ви, мадам — отговори дребният униформен мъж, докато ѝ подаваше слушалката. — Казах, че почивате, но човекът от другата страна настоя да ви събудя.

— Няма проблеми, Сридхар — отвърна тя. — Очаквах този разговор.

Тя пое дълбоко въздух, облегна се на шезлонга и се опита да се овладее.

Високо над нея кръжаха две птици.

Пустинни гарвани, точно като в съня ѝ.

— Ало?

— Добър вечер, мила, или там при вас все още е следобед?

Тя вдигна ръка и замижка към слънцето.

— Късен следобед всъщност. Но не звънните, за да ме питате за часа, нали?

— Не, права сте. Обаждам се с добри новини.
Изключително добри новини...

Няколко секунди ѝ беше трудно да проговори, сърцето ѝ биеше толкова силно в гърдите, че почти ѝ се струваше, че вижда как плата на банковия ѝ се мърда.

— Всичко ли мина... — започна тя.

Точно както го искахме, макар и събитията понякога да поемаха по непредвиден курс. Но точно това е, така да се каже, очарованието на цялата ни дейност. Ще получите пълен доклад в близките дни. Дотогава ви пожелавам приятно продължение на почивката.

— Окей, благодаря...

— Ние трябва да благодарим, мила. Благодаря, че избрахте да се обърнете към нас. А сега дочуване и се грижете за себе си, г-жо Аргос.

Издание:

Автор: Андерш де ла Моте

Заглавие: Тръпката

Преводач: Любомир Гиздов

Език, от който е преведено: шведски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: шведска

Печатница: Печатна база Сиела

Отговорен редактор: Христо Блажев

Редактор: Ганка Филиповска

Художник: Любомир Пенов

Коректор: Стойчо Иванов

ISBN: 978-954-28-1689-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3361>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.